

ПАТ ДАЛТЪН МИГ, БЕЗКРАЕН КАТО ВЕЧНОСТ

Превод от английски: Ивайло Вътев, 1994

chitanka.info

ГЛАВА I

— Оттук ли трябва да започна живота си?

Мъжкият глас сепна Лайза Ролинс и химикалката ѝ се плъзна по формулярите, описвайки криволичетца линия. Не беше чула някой да минава през приемната.

Мекият му тембър я заинтригува, но сметна, че въпросът не е много уместен. Хората често си мислеха, че новата работа би разрешила всичките им проблеми, но в действителност надеждите им често оставаха несбъднати.

Вдигна кафявите си очи, за да огледа мъжа, застанал до вратата.

Имаше навика да използва декоративния фикус като мерило за височината на посетителите си и така определи, че той е с две листа по-висок от самата нея, тоест, около метър и осемдесет. Имаше стегнато, мускулесто тяло — нещо, което си личеше под спортния костюм и светлата риза. Независимо, че беше облечен твърде небрежно за ръководните постове, които Лайза обикновено предлагаше, вдъхваше доверие. Тенът му подсказваше, че е прекарал доста време на открито. Косата му, грижливо сресана, бе изрусяла от слънчевите лъчи.

— Извинете за безпокойството — започна посетителят, след като погледна към медната табелка, върху която беше написано: „Лайза Ролинс, управител“. — В приемната нямаше никой.

— Секретарката ми си замина по-рано днес, понеже е болна от грип.

Започна пипнешком да търси под бюрото лачените си обувки. Беше ги събула, тъй като не очакваше посещение до края на работното време. Успя само да ритне едната твърде далече, за да може да я обуе незабелязано.

Изправи се боса, приглади червената си рокля и посочи фотьойла срещу бюрото.

— Заповядайте, господин...?

— Жано — представи се той с меко, френско произношение.

— Моля?

— Ж-а-н-о — произнесе го бавно буква по буква.

Лайза си помисли, че би ѝ било приятно да слуша френския му акцент през следващия половин час, и се опита да си състави професионално мнение за него. „Труден за преценка“ или, както обичаше да се изразява — „ТЗП“.

Седна, отмествайки настрана документите, върху които работеше.

— Какво мога да направя за вас?

Не ѝ отговори веднага, настанявайки се върху фотьойла. След това отвори дума за горещината, обичайна за долината Сан Фернандо през август.

— Само за климатична инсталация е.

— Ъ-хъ — съгласи се тя.

„Може би е търговец, който се опитва да изглежда дружелюбен, преди да ми пробута тефтерчетата и химикалките си.“

Жано хвърли поглед през прозореца.

— Как върви бизнесът?

— Отлично — отвърна Лайза, раздразнена от нежеланието му да премине направо към въпроса.

— Не си спомням да сме си уговаряли среща, г-н Жано. Работа ли търсите?

— Нещо такова.

Тя се опита да бъде търпелива.

— Какво по-точно ви интересува?

Жано отново забави отговора си.

— Не съм сигурен. Надявах се, че вие ще ми предложите нещо.

— Ще се радвам, ако мога да ви бъда от полза. Носите ли характеристика със себе си?

— Не. Сигурен съм, че ще успеете да ми помогнете и за това — допълни той с надежда.

„Защо ли ми се натресе точно в четири и половина!“ — помисли си с раздразнение Лайза.

Въпреки това не му отказа.

Може би беше заинтригувана от този мъж, който не попадеше в нито една от нейните категории. „Дали не е просто шофьор на камион

с амбицията да стане президент на корпорация? Не ми изглежда на такъв. Всъщност, не е никакъв определен тип...”

Седеше сковано, вместо да се отпусне удобно назад. Мускулите му напираха изпод сакото, а краката му бяха разположени върху пода така, сякаш всеки момент щеше да спринтира.

Впитите в бедрата му пръсти показваха, че е по-нервен от предишните и посетители. „Дълги и силни са“ — отбеляза си Лайза.

Взе химикалка и празен лист.

— Да започваме. С какво се занимавате сега?

Той се забави за пореден път, сякаш думите ѝ трябваше първо да преминат през комуникационен спътник в космическото пространство, преди да достигнат до него. Погледна към вратата.

Най-последно, сякаш бе посъбрал кураж, отговори:

— Агент от разузнавателните служби съм..., да го кажем по-просто — шпионин.

Отпусна се. Изваяните му устни загатнаха усмивка и на едната му буза се появи трапчинка. После добави:

— Или както презрително ни наричат — копои.

Лайза успя да запази спокойствие, докато се чудеше, дали не е изпратен от главния офис на нейната фирма „Дензигър“, за да я изпробват, или да се пошегуват с нея.

— Разбирам... — промърмори полугласно.

Необвързващият ѝ отговор го насърчи.

— Не искам да съм шпионин повече, г-це Ролинс. На трийсет и четири години ми се ще да започна нова кариера. Но просто не знам какво да предприема.

Тонът му беше сериозен. Лайза реши да му отдаде необходимото уважение.

— Може би нещо в сферата на обществената охрана или изпълнителната власт, въпреки че не предлагам точно това...

— Не — учтиво я прекъсна Жано. — Искам да съм свободен. Изцяло. Стига съм работил в сянка. Вече не ми се занимава с подобни хора. Свободен. Нещо напълно различно...

— Мога да ви направя характеристика — предложи тя, все още неуверено, — но по-добре се обърнете към службата за препоръки.

— Почти половината от живота ми премина в сянка, госпожице Ролинс. — Жано отпусна рамене, сякаш да подчертае отчаянието в

гласа си. — Не мога да напиша в характеристиката си, че съм спасил света от частично или пълно разрушение няколко пъти, защото тази информация е секретна.

Лайза с усилие прикри желанието си да се засмее.

— Не ми вярвате, нали?

— Защо не? — С невинно изражение тя повдигна вежди, като че ли за пръв път обмисляше тази възможност от началото на срещата им.

— Често ли ви се случва това? Шпионин, на когото работата му е писнала, да поиска да започне нова кариера?

— Не бих казала, че вече съм срещала някого като вас, господин Жано. Личният състав при „Дензигър“ се занимава с всеки кандидат индивидуално — с цялото внимание и с усилията, които се изискват от нас, но не съм сигурна, дали мога да ви помогна, въпреки желанието си.

„Който и да го е изпратил за майтап, със сигурност е направил добър избор“ — реши Лайза. Съдейки по изражението на лицето, по движенията на тялото, както и по думите му, той приличаше на един смирен, отегчен до смърт, готов да погребее миналото си шпионин. Би го номинирала за „Оскар“, ако зависеше от нея.

Хвана се на играта.

— Можем да обобщаваме в характеристиката ви. Примерно, бихме могли да напишем, че вие сте събирал и анализирал данни.

Тя използваше терминологията, която беше усвоила при предишни посещения на специалисти от военното разузнаване.

— Разбирам — кимна Жано. — При разпитите и инструкциите винаги прилагаме утвърдени методи и процедури в интервютата и при оценка на отговорите.

— Точно така. Бързо схващате...

Вече беше сигурна, че е изпратен от управлението на „Дензигър“.

— Насериозно ли ме вземате?

— А вие не говорите ли сериозно?

— Да, така е. В продължение на няколко месеца мислех за напускане и днес желанието да се оттегля взе връх.

Той стана и започна да се разхожда напред-назад.

— Преди около час минах покрай един магазин за обувки и едва не влязох да кандидатствам за свободното място на продавача, обявено

на витрината. Една професия, която е лесна, неангажираща. Но не можах да се видя в ролята на човек, който търси различните номера обувки по рафтовете. — Вдигна рамене. — После, минавайки покрай вашата сграда, забелязах надписа: „Дензигър, личен състав“ на външната врата. Честно казано, влязох тук поради моментен порив.

Жано спря и се наклони леко към Лайза, сложил длани върху бюрото. Следващите си думи произнесе по начин, който трябваше да убеди по-скоро самия него, отколкото нея:

— Вече не е порив. Още утре ще си подам оставката и тогава ще се върна отново. — Напрежението напусна лицето му. — Благодаря ви, че ме изслушахте. Бяхте много мила, госпожице Ролинс... Предполагам, че не сте омъжена, тъй като не носите венчална халка.

Лайза неволно погледна надолу и се увери, че лявата ѝ ръка между коленете ѝ под бюрото бе скрита от погледа му.

— Интуиция на шпионин?

— Не, по-скоро умения от курса „Въведение в ергенската практика“.

Устните му най-после се разтеглиха в широка усмивка, подчертаваща дяволитата трапчинка на дясната му буза.

Обърна се и тръгна. „Всъщност, що за човек е той? Наистина ли е шпионин? Дали е женен? Защо ми се стори толкова привлекателен, след като не би могъл да спечели нито един конкурс по красота? Защо все още продължавам да си мисля за него, вместо да си върша работата?“

Последната мисъл я разтревожи. Обикновено не си задаваше въпроси относно живота на клиентите си извън службата — или поне не толкова лични, колкото тези, свързани с Жано. Свикнала да бъде логична във всичко, Лайза реши, че любопитството ѝ не би могло да бъде задоволено, след като бе бил толкова потаен по време на разговора.

Чудеше се, дали ще успее да разбере от главния офис, как са оценили държанието ѝ.

Опита се да се съсредоточи върху купчината характеристики, които бяха пристигнали с вчерашната поща. След като ги прегледа набързо, отстрани деветдесет процента от тях. Само няколко заслужаваха внимание — кандидатите можеха да бъдат допуснати до събеседване.

Погледът ѝ се зарея навън. През прозореца не можеше да се види нищо друго, освен паркинга, потънал в сянката на палмите. „Ще го нарека ТИД — Твърде Интересен Ден. Заради този Жано.“

В пет и половина прекоси стаята на секретарката. След като беше повишена като мениджър на един от клоновете на „Дензигър“ преди три месеца, Лайза бе успяла, както да сключи много нови договори, така и да наеме квалифициран персонал. Клонът скоро трябваше да се премести в по-подходяща сграда с повече офиси.

Тъкмо излизаше, когато забеляза очертанията на мъжка фигура до стената.

— Съжалявам, че отново би безпокоя, госпожице Ролинс.

— Господин Жано! Какво правите още тук?

— Просто се мотая.

„Странно — помисли си. — Не се страхувам от него...“

— Струва ми се, че бяхте три-четири сантиметра по-ниска в кабинета.

Той я изучаваше.

Мина известно време, преди да го разбере. След това бавно поясни:

— Обувките ми бяха под бюрото, когато влязохте неочаквано. Нямах време да ги обуя отново, преди да стана. Това обяснява разликата в ръста ми.

Чудеше се, дали необичайно точните му наблюдения са резултат от обучението му за шпионин, или подсказваха личната му заинтересованост към нея.

— Трябва да напуснете. Цялата сграда се заключава в шест часа.

— Жалко.

Не се и помръдна. Лайза тъкмо се канеше да повика портиерите да го изгонят, когато Жано каза:

— Преди малко забелязах, че няколко момчета ме следят. Все още наблюдават изхода от отсрещната страна на улицата.

— Кои са те?

— Не съм сигурен.

„Отсрещната страна.“ Но днешният ден ми предлага толкова много „отсрещни страни“.

Беше точно както в трилърите, които обичаше да чете. Кратката връзка с един шпионин би могла да я заинтригува, но не и

опасностите, които биха могли да последват. Все пак тази ситуация беше необичайна за нея.

— Няма никакъв заден изход — заяви тя. — Единствената врата е откъм страната на паркинга.

— Така и установих.

— Бихте могъл да счупите прозореца на някой от вътрешните офиси и да избягате през него.

Спокойствието на гласа ѝ я изненада.

— Вероятно някой наблюдава и задната част.

Лайза побърза към портала.

— Може би не са вече там. Ще погледна...

— Би било по-добре, ако не ви забележат.

Хвана я за ръката — здраво, но с някаква странна нежност.

— Предполагам, че бихте могъл да прекарате нощта в офиса ми. — Чувстваше се някак задължена да му помогне. — Портиерите няма да ви обърнат внимание, ако се опитате да изглеждате зает, когато наминат.

— Но ония ще влязат и ще претърсят сградата по-късно, ако не ме забележат да излизам. — Начинът, по който го каза, подсказваше, че такива прекеждия са му ежедневна практика. — Имате ли кола?

— Разбира се. Никой не би могъл да оцелее в района на Лос Анжелис без кола. Обаче паркингът се вижда...

— Знам, но можем да измислим нещо.

Двайсет минути по-късно Лайза спря своя жълт шевролет непосредствено до входа на сградата и започна да намества един голям кашон върху задната седалка. Симулираше известно усилие, но не чак толкова голямо, че да подсказва нужда от помощ.

Всъщност, тя тикаше кашон без дъно. Жано беше вътре и се придвижваше, пълзейки, в купето.

„Пазачите ще бъдат повече от озадачени, когато намерят разопакованите рула тоалетна хартия в коридора на първия етаж“ — помисли си Лайза.

Докато завиваше към главната улица, тя си позволи да хвърли бърз поглед към паркинга, но се оказа невъзможно да различи преследвачите на Жано.

Вместо да се отправи веднага към апартамента си, мина по заобиколен път. След известно време проговори, вперила погледа си

напред, за да не издаде присъствието му в колата.

— Мисля, че никой не ни следва.

— Чудесно — прозвуча от задната седалка.

— Накъде?

— Най-добре би било да се укрива тази вечер. Какво ще ми предложите?

— Не живеете наблизко, нали?

— Живея навсякъде. Но никъде не оставам задълго. Преспивам там, където замръкна. Или, както се казва в нашите среди, оставам там, където ми е шапката.

— Не носите шапка — отбеляза Лайза иронично. — Но предполагам, че е бяла, когато имате среща с вашите хора.

Той мълчеше.

— По-скоро избеляла. Не може да се определи цвета ѝ напоследък — отвърна след малко.

Тонът му беше съзаклятнически, сякаш ѝ беше доверил изключително секретна информация.

— Ща ви закарам, до който хотел искате. Може би някъде в покрайнините на града?

— Предпочитам у вас. — В гласа му нямаше и следа от съблазън.

Лайза обмисли предложението му. То със сигурност щеше да придаде пикантност на разговора с майка ѝ: „Какво правих през уикенда?... Ами, нищо особено. В четвъртък вечер укрив един шпионин в апартамента... Не, не беше красив като манекен. Шпионите не бива да се отличават от другите. Все пак, беше привлекателен и с десетина сантиметра по-висок от мен. На всичкото отгоре тембърът на гласа му ме караше да настръхвам...“.

Естествено, че не трябваше да плаши своята целомъдрена майка от Сиеравил с подобна история. Не биваше да споменава на никого. Макар че не обичаше да бърбри много, настъпилата тишина в купето намаляваше удоволствието ѝ.

Беше започнало да ѝ става забавно. Ченгета и крадци — добрите срещу лошите. Засега всичко изглеждаше като една игра — без престрелки или размахване на ножове.

Лайза беше преуспяла в кариерата си и от време на време си позволяваше по някое парти или официална вечеря. Сега изведнъж осъзна, че животът ѝ е монотонен и еднообразен.

— Е? — басът му избоботи изотзад.

— Добре, ще спите на дивана. Но само за една нощ — предупреди го.

„Не мога просто ей така да пусна непознат в апартамента си“ — мина през главата ѝ.

— Бихте ли ми показал картата си на агент от разузнавателните служби — каза, продължавайки да гледа напред.

— Разбира се, че не. Никога не я нося със себе си. Може да провали всичко, ако ме претърсят.

— Тогава как бих могла да съм сигурна...

— Не можете ли да се доверите на женската си интуиция?

— Тя не струва пукната пара.

Все пак Лайза трябва да разчита единствено на ЖИ^[1].

Веднага щом влязоха в апартамента, Жанo бързо огледа всеки детайл от обзавеждането. Удобна, мека мебел заемаше половината от дневната. Един голям аквариум придаваше колорит на интериора. Гостната беше свързана с кухнята, в която Лайза рядко влизаше.

— Харесвам жилището ви — констатира той. — Излъчва особена топлина, като вас. И светлина — като вас.

— Не съм убедена в правотата на последната забележка — отговори Лайза, въпреки че ѝ стана приятно от комплиментите му.

— А-а, да. — Очите му срещнаха нейните. — В момента сигурно се питате как толкова хубаво, разумно момиче като вас домъква в къщата си един бездомен шпионин.

Ироничната му усмивка я подразни.

— Не сте много далече от истината.

— Обещавам да си заслужа подслона.

Протегна ръка, за да я погали по бузата, но бързо я отдръпна. После тръгна към кухнята.

— Не съм имал много възможности да развия кулинарния си талант, но поне мога да приготвя една вечеря за двама.

Пред библиотеката хвърли око върху заглавията и авторите.

— Робърт Лъдълъм, Хелън Макинс, Ян Флеминг, Джон льо Кар, Едуард Арънс — да не сте член на клуба „Шпионин на месеца“?

Лайза се разсмя звънко.

— Искате да кажете, че са изпратили вас за този месец?

— Като специална изненада.

— А не някой суховат книжен тигър.

— А какво лошо има, ако съм такъв?

Тя остави въпроса му без отговор.

— Герой от коя книга сте, г-н... Хей, дори не знам малкото ви име.

— Джон.

— Джон Жано? А-а, сещам се за този герой, но по-скоро ми приличате на Доктор Дентън.

— Едва ли?

Очите им отново се срещнаха.

— За разлика от него, не нося шалче, защото никога не ми е студено — добави той.

Пренебрегвайки образа, който се формираше в съзнанието ѝ за Джон, на когото винаги му е топло, Лайза продължи с леко закачлив тон:

— Шпионинът, който изникна от ледовете.

— Скоро и това ще стане. Но да се върнем на предишния ви въпрос — мисля, че приличам повече на Сам Дърел. Само че не съм такъв чаровник и късметлия.

— Сам Дърел. — Тя започна да си припомня качествата на този герой: — Свръхинтелигентен и много способен, но не дотам, че да поведе един нормален живот.

Джон погледна отново към книжните рафтове.

— Имате дъщеря или племенница, нали?

— Какво?

— Кой чете Нанси Дрюс?

— Купих ги за себе си — призна си Лайза сконфузено. — Когато карах съкратен курс по фонетика, налагаше се да практикувам първо върху по-лека литература — добави като оправдание. — Спомням си, колко обичах романите на Нанси Дрюс в прогимназията. Но като отидох в библиотеката, разбрах, че са ги иззели от заемната.

— Защо?

— Някой идиот-библиотекар решил, че няма полза за децата от четива с такива праволинейни герои. Представете си, господин Сам Джон Жано Дърел! Докато вие се борите за свободата ни, някой си тесногръд книжен плъх с мозък като на пиле да вземе да изгори книгите на Нанси Дрюс.

Той поклати глава, изобразявайки разтревоженост.

— Значи, имам право да напусна работата си. Щом не мога да накарам хората да четат Нанси Дрюс, за какво тогава ми остава да се боря?

Лайза сниши глас съучастнически.

— Всъщност, винаги съм имала предпочитания към Бевърли Грей. Тя беше с няколко години по-възрастна от Нанси Дрюс и затова обичаше да обикаля по света с героите си.

Жано се разсмя.

— Лайза Ролинс, мениджър на „Дензигър“, ако искате вярвайте, но с идването ми в офиса ви днес се изпълниха всичките ми мечти.

— Не всички — изплъзна се от устата ѝ.

— Може би заедно ще осъществим останалите — повдигна вежди той. — Нощта е пред нас...

— По-добре ще бъде, ако вечеряме. — Лайза реши да сложи край на небезопасния словесен двубой.

Пулсът ѝ изведнъж се ускори, а дишането ѝ се учести, когато застана близко до него в тясното пространство. Почувства прелъстителната сила на широките му гърди.

— Аз... ъ-ъ... не съм съвсем сигурна, дали има какво да се приготви — успя да промълви.

— Все ще се намери нещо, което да ни задоволи.

Лайза благоразумно пропусна забележката му покрай ушите си и бавно се отдалечи.

Той отвори хладилника.

— Половин буркан мармалад — обяви. — Имате ли някакъв хляб? Кетчуп, буркан с нещо, което прилича на маринована туршия, но със сигурност не е, яйца и сос с гъби — това е. Знам как да направя бъркани яйца. Но може би предпочитате яйца на очи?

Повдигайки подозрително кутията с яйца, Джон надникна вътре.

— Имате ли нещо против, да си разделим по половин яйце?

Очевидно се чувстваше като у дома си.

— Я да видим в шкафовете.

Но дори и шпионин от неговата класа не успя да намери нищо повече от една паничка с пилешка супа.

— Ще отскоча до близкия магазин — предложи Лайза, след това се поколеба и добави: — ... но ще трябва да сте предпазлив. Това

означава, че не бива да се показвате навън, и че трябва да ви оставя сам в апартамента.

— Не съм малък — мога да се грижа за себе си. Ще гледам как рибите се гонят из аквариума. Това успокоява... — Той се ухили. — А-а, почакайте, сетих се. Вие все още ми нямате доверие. Готова сте да рискувате живота си, но не и книгите на Нанси Дрюс.

— Трябва да признаете, че цялата ситуация е повече от странна — отвърна Лайза. — Нали не възразявате да ме изчакате в пералното помещение?

— Ще ми позволите ли поне да гледам, как дрехите ви се въртят?

— Това е нещо лично.

— Добре, скъпа. Надявам се да ми заемете една от книгите си, за да си убия времето. — Избра си дебел трилър. — Четох добра рецензия за автора в „Четиво за разузнавачи“.

— Не съм чувала за това издание.

— „Четиво за разузнавачи“ е секретно издание на ЦРУ. Може да се ползва само от агенти, които са минали през специална проверка за сигурност. Както виждате, дори и рецензиите са секретни.

— Значи сте от „Агенцията“?

— Повече не наричаме ЦРУ „Агенцията“, защото всички го знаят. Но за това по-късно. — Джон замислено потърка челото си, преди да продължи: — Мисля, време е да ви кажа, че работя за НРС.

— Какво е това?

— НРС е аббревиатура на Национална разузнавателна служба. Една малка, почти неизвестна служба, която работи, независимо от ЦРУ, но поддържа тесни връзки с него. Заедно обучаваме кадрите си. А също така имаме достъп до документацията му, от която е и „Четиво за разузнавачи“.

Въпреки подозренията на Лайза, че НРС не съществува, защото тя никога не бе чувала за такава служба, думите му й прозвучаха убедително. Остави го в пералното помещение с трилър в ръка и се отправи към бакалията за продукти. По пътя промени решението си, защото се боеше да остане насаме с него в малката кухничка. Физическата близост с Джон Жано я смущаваше, а естеството на професията му изключваше всякаква друга. И така, влезе в китайския ресторант и купи вечеря за двама по свой вкус.

Въпреки твърдото си решение да ограничи максимално възможностите за интимност тази вечер, усети приятни тръпки по тялото си и глад, за който знаеше, че няма нищо общо с храната. И това усещане бе породено от предчувствието ѝ за една екзотична вечер, коренно различна от еднообразното ѝ ежедневие.

---

[1] ЖИ — Женска интуиция; героинята често мисли и говори с аббревиатури. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА II

— Това е най-вкусната китайска храна, която съм ял след завръщането си от Сингапур — оповести Джон, докато седяха един срещу друг на кръглата маса.

— Нима в Сингапур има добра китайска храна?

— Да.

— Кога си бил там?

— Не мога да ти кажа.

Бадемовите му очи посърнаха. Той се втренчи в чаената чаша, сякаш търсеше отговор на сложен житейски въпрос.

— Миналото ми не е за разказване. Никога не е било и сигурно никога няма да бъде. — Срещна погледа ѝ. — Затова желая бъдеще, което бих могъл да споделя с някого.

„Ако въобще имаш бъдеще.“ Неочакваната мисъл ужаси Лайза. Сякаш мравки полазиха по гърба ѝ, когато си спомни, че Джон е при нея тази вечер, защото някакви типове го преследват.

Толкова се бе задълбочила в мислите си, че преди да се усети, от устата ѝ се изплъзна друг въпрос:

— Това означава ли, че никога не си имал настояще, господин Шпионин?

— Точно така.

— И си нямаш някоя госпожа Шпионка?

— Никога не е имало.

Тя изпита изключително удоволствие от отговора му, въпреки, че не знаеше, дали да му вярва.

— И никога няма да има — добави Джон.

Лайза се опита да прикрие разочарованието си.

— Това, което имам предвид — побърза да поясни той, — е, че ако някога има госпожа, тя няма да бъде свързана с фамилията „Шпионин“.

Лайза реши да се съсредоточи върху вечерята. Пръстите ѝ внимателно обелиха яйцето, а върхът на езика ѝ разсеяно премина по

повърхността на белтъка.

— Някой казвал ли ти е досега, че много сексапилно ядеш яйца?
Отначало не разбра намека му, после леко се изчерви.

Джон продължаваше да я гледа лукаво. Раздразнена от погледа му, тя така настървено отхапа от яйцето, че в момента наподобяваше акулата от „Челюсти“.

Този път смехът му беше толкова заразителен, че и самата Лайза се усмихна.

Изведнъж и двамата посегнаха към последното парче от сладкиша. Допирът на пръстите им предизвика електрическа искра, която едва ли можеше да се обясни само с изкуствената материя на дрехите. Лайза се отдръпна, сякаш се бе изгорила от истински огън.

— Моля те, взemi го — предложи Джон.

— Не, по-добре ти го взemi, то ти е късметът.

— Може би сме предопределени да имаме обща съдба.

Тя реши да не се замисля върху нещо, което сигурно нямаше да се случи.

— Хайде, взemi го и виж, какво ще ти предложи животът — каза нежно.

Джон разчупи сладкиша и извади малка хартийка от него.

— Брей, че то било тъкмо за теб.

— Никога не съм се и съмнявала. Какво пише там?

— „Един непознат ще те поведе към нови светове.“

— Искam и аз да видя.

Лайза посегна към късмета и отново почувства, че топла вълна преминава по тялото ѝ, когато ръцете им се докоснаха. Джон бързо отдръпна листчето към себе си.

— Нека сега да видим, какъв е твойт късмет.

Тя разчупи останалата част от сладкиша и след кратко мълчание прочете:

— „Ще намериш спокойствие, ако го търсиш настоятелно“.

— Съчиняваш си.

— Наистина.

Размахвайки хартийката между пръстите си, Лайза се опита да го подразни:

— Искa ти се да го видиш, нали?

Когато Джон пресегна през масата, тя скри ръка зад гърба си.

— Ще ми бъде по-забавно, ако ти го отнема със сила — имитира заплахата той.

— Мисля, че е незаконно американските шпиони да тормозят обикновените граждани.

— Добре, предавам се. Честна размяна.

Като малки деца осъществиха размяната.

Всеки прочете бележката на другия, след което се погледнаха сериозно в очите.

— Но тук наистина пише това, което прочете — възкликна Лайза изненадано.

— И в тази е така.

— Изглежда адски странно.

— По-скоро мистериозно. Въпреки, че не вярвам в мистерията на сладкишите с късмети.

Лайза имаше навика да намира логично обяснение на всичко.

— Всъщност, нещата ще си дойдат на мястото, ако приемем, че всеки е взел подходящото парче сладкиш. Ти ще бъдеш воден от непознати в други светове. А аз сигурно ще продължа да си живея спокойно — така, както до днес.

— Съжалявам, че наруших спокойствието ти — отвърна Джон, без ни най-малка следа от разкаяние. — След като вече навлязохме в мистиката на предсказанията, нека проверим и телепатичните ми способности. Освен това, мога да ти покажа някои тайни на врачуването с чаени листа.

— Но ние използвахме английски чай — отбеляза Лайза. — Първо ще ти се наложи да извадиш напоените пакетчета, да ги отвориш и после да гадаеш.

Той се загледа в чашата, сякаш наистина виждаше нещо свръхестествено, докато говореше с тон, подходящ за „Зоната на здрача“^[1].

— Духовете на чаените листа обитават тази чаша и изгарят от желание да се свържат с нашия свят чрез мен.

Взе ръката ѝ, обърна дланта ѝ нагоре и за момент отклони вниманието ѝ от чаената чаша. Със същия глас обяви:

— Мога едновременно да гадая и по ръката ти. Така ще успея да обрисувам по-пълно образа на Лайза Ролинс.

Знаеше, че би трябвало да отдръпне ръката си, но не можеше да намери сили, за да прекъсне потока от приятни усещания, който обливаше тялото ѝ при всяко докосване.

Силата им стана почти болезнена, когато Джон нежно погали дланта ѝ с палец.

— Ти, Лайза Ролинс, си двайсет и осемгодишна. Собственичка си на този апартамент, въпреки че си го купила със стабилна ипотека. Досега никога не си използвала паспорта си, който е издаден миналата година.

Лайза онемя.

— Майка ти живее в Сиеравил, Калифорния — продължи той, — и ѝ се обаждаш всяка седмица. В банята ти има бърсначка, крем за бърснене и други мъжки принадлежности, които показват, че не всичко споделяш с майка си.

Тя нервно издърпа ръката си.

— Тършувал си тук, докато ме нямаше.

— Определено не съм — отговори Джон спокойно. — „Тършувам“ изразява липса на финес. Нима виждаш нещо счупено?

— Как си могъл да го сториш!

— В школата изкарах курс „Отключване на врати“.

— Как смееш да нарушиш правото ми на личен живот!

— Изглеждаш истински ядосана.

— Ядосана? Меко казано. Направо съм бясна! Кипя от ярост! Иде ми да те застрелям!

Той като че ли искрено се разкая.

— Извинявай, Лайза. Наистина съжалявам. Беше неразумно и подло от моя страна да ровя из вещите ти в твоё отсъствие. През цялото време се канех да ти го призная, но все не ми достигаше смелост.

Изглеждаше толкова откровен, че негодуванието ѝ започна да стихва, когато продължи:

— Боя се, че не се справям добре в обикновени жизнени ситуации. Искаше ми се да те опозная по-добре и това ми се стори най-прекият път.

— Можеше да ме попиташ, ако искаш да узнаеш нещо — отбеляза Лайза, но думите ѝ не прозвучаха толкова язвително, колкото бе нужно според нея.

Джон вдигна рамене.

— Не е в стила ми да се сдобивам с информация по такъв лесен начин.

— Не ми се вярва, че някой е успял да научи подробности за мен. Особено ако не възнамерява да ми отвърне със същото.

— Но, Лайза, аз не мога да си го позволя.

Погледите им отново се срещнаха.

— Не че не го искам...

— Разбирам те — съгласи се тихо тя. — Но да тършуваш из апартамента ми...

— Може би просто исках да те впечатля с уменията си. Предполагам, че във всичките тези книги в библиотеката ти тайният агент просто се разхожда по улиците и всяка жена, която мине покрай него, се влюбва лудо. Но в действителност някои от нас трябва да полагат по-големи усилия.

— И въпреки всичко, стори го по твърде странен начин.

— А би ли приела обяснение, което подобава на разузнавателните служби? Примерно, че ми се налага да претърся апартамента ти, за да се уверя, че не си някоя красива брюнетка, законспирирана в бюро за безработни е цел да ме примами...

— Та аз не съм красива — прекъсна го Лайза. Смяташе се в най-добрия случай за симпатична.

— За мен си красива. — Той нежно я погали по бузата с дългите си пръсти. — Поне в моите очи.

— В твоите шпионски очи?

Все пак успя да намери сили, за да се отдръпне назад. Беше решила да се съпротивлява на притегателната му сила.

— Сигурно си налял нещо в чая си. Обзалагам се, че носиш със себе си миниатюрно шишенце уиски.

— Уиски ли? Колко грубо! Нося със себе си само една глътка коняк.

„Очите му имат цвят на коняк — си помисли Лайза, — топли и меки.“

— Толкова обичам коняк — промълви, след което добави хладно: — Искам да кажа — невинаги... Само понякога, нали ме разбираш.

— Искаш ли да потърся в джоба си? Винаги имам от най-добрата марка.

— Предпочитам обикновен. Монасите правят най-качествения коняк. При това е много евтин — добави тя.

Джон бутна стола си назад.

— Трябва да си починеш след тежкия ден в офиса. Събеседването с шпиони без характеристика не е никак лека работа. Добре, че съм обучен да изхвърлям кофата за боклук и да мия чинии след вечеря.

Лайза с удоволствие го наблюдаваше, докато той сновеше из кухнята. Опита се да не мисли, колко уютно се чувстваше в момента.

Следващият му въпрос бе като ехо на мислите ѝ:

— И така, какво правят обикновените хора вкъщи през вечерта?

„Една обикновена американка, толкова силно привлечена от мъж като теб, щеше да лежи гола по гръб върху дивана, вместо да пие глътка по глътка чая си.“ Побърза да отхвърли тази еретична картина от въображението си.

— Предполагам, че гледат телевизия, но в момента по всички програми вървят стари филми.

— Нищо, сигурно не съм гледал нито един от тях. Не пускаха често американска телевизия в... — Спря се навреме. — Където бях...

Приблужи се до телевизора.

— Знаеш ли, противникът би трябвало да те използва като скрито оръжие. Никога досега не съм бил толкова склонен да откровенича. Това настроение е твърде опасно, тъй като е трудно да си нащрек през цялото време.

— Да, трудно е — отвърна Лайза с разбиране.

„За какво ли говори с приятелките си? Как бих се чувствала аз, ако трябваше да преценявам всяко изречение, преди да го изрека? Какъв самотен начин на живот. Прекалено самотен...“

Опита се да прекъсне размишленията си и нежните чувства, които ги съпровождаха. Напомни си, че една нощ не може да компенсира дългите години самота.

„Но как си позволявам такива мисли? Аз не съм жена за една нощ — нито за тази, нито за някоя друга...“

Джон изглежда разучаваше телевизионния справочник със същата съсредоточеност, с която би се отнесъл към някой доклад на разузнавателните служби. На вратата се почука.

Лайза не очакваше никого. „Дали не са ни проследили?“ Притеснено го погледна в очакване на съвет.

Още едно почукване — по-силно и по-настойтелно.

— Няма ли да отвориш? — обади се той разсеяно.

— Ъ-ъ... Не искаш ли първо да се скриеш под леглото или да се провесииш от терасата?

— Да се скрия под леглото ти звучи интересно, но бих предпочел да изчакам в спалнята, освен ако не очакваш посетител тази вечер.

Спокойствието му я раздразни.

Прекосявайки стаята, Джон закачливо ѝ намигна:

— Може би ще бъде най-добре да си тръгна през балкона. Сигурно това е приятелят ти. Онзи с бръснарските... — кимна към банята.

— Не. Повече от сигурна съм, че не е той.

Ново почукване.

Изчака го да се скрие зад вратата на спалнята.

— Лайза, скъпа, вътре ли си? — беше Софи Бърнстийн, пенсионерката, която живееше на същия етаж. — Счуха ми се някакви гласове у вас. Откакто започна да ме мъчи този артрит, не мога да чукам достатъчно силно.

Под сивите ѝ вежди очите ѝ изгаряха от любопитство и тя надникна вътре, когато Лайза отвори външната врата по-широко.

— Не искам да те притеснявам и затова не възнамерявам да влизам.

Лукава усмивка заигра по устните ѝ.

Старата жена знаеше, че винаги е добре дошла, защото Лайза обичаше да слуша разказите ѝ за четирийсетте години и високо ценеше чувството ѝ за хумор. Освен това, Софи беше тактична и предвидлива.

— Е, бях малко заета...

— А-ха. Добре правиш — каза весело старицата. — Но аз май само ти преча, въпреки че бях дошла да ти направя услуга.

Бръкна в голямата пазарска чанта, издута от най-новите ѝ находки при днешните ѝ похождения по магазините.

— Продавачът от магазина за видеокасети ми каза, че си я била запазила и я изпрати по мен.

— Мерси. Ще можем, тоест, ще я гледам довечера — промърмори Лайза. — По-късно, когато не съм заета...

— Добре. — Софи се отправи към апартамента си, но се обърна и извади още една видеокасета от „съкровищницата“ си. — Може би ще искаш да я вземеш, след като я изгледам. Трябва да я върна утре.

— Какво има на нея?

— „Кръвожадните вампири“ — намигна тя. — Забранен е за малолетни.

Това наистина бе един подходящ филм за човек, който скучае. Но сега Джон бе тук, а самият той беше далеч по-интересен от всеки забранен филм. Но и по-опасен.

— Някое приятно филмче? — попита.

— Ако искаш, можем да го изгледаме — предложи Лайза, въпреки че не си спомняше, какво точно бе поръчала.

Пусна видеото и се настани на фотьойла. Простена вътрешно, като видя заглавието: „Шпионинът, който ме обичаше“.

— Нали нямаш нищо против да го гледаме? — рече, надявайки се да не е така. Щеше да се чувства много неловко по време на любовните сцени. — Няма ли да те наведе на неприятни спомени?

— Неприятни спомени ли? Свързани с Барбара Бах? — Джон изглежда се забавляваше, гледайки грациозните женски силуети, които се извиваха прелъстително на екрана. — Всъщност, все ми е едно. — Сякаш се насили да я погледна в очите, преди да добави: — Не заради спомените, а заради неблагоприятните сравнения.

Лайза го погледна въпросително.

— Този герой от филма... Всичко е пълна измислица. Просто не е реален.

— Зная — промърмори тя.

— Разбери, че това не съм аз — продължи Джон, докато бадемовите му очи търсеха лицето ѝ. — Аз не съм Джеймс Бонд. Поне не този, който се играе от Шон Конъри, Роджър Мур или новата звезда Тимоти Далтън.

— А какво ще кажеш за Джордж Лайзънби? — пошегува се Лайза с надеждата да отклони сериозната тема.

Беше доволна, че той се разкриваше малко по малко, въпреки че все още бе твърде предпазлив, за да я допусне близко да себе си.

— Джордж Лайзънби е по-добре — влезе в нейния насмешлив тон.

После се замисли за дълго, преди да вмъкне следващата си забележка:

— Но аз съм по-добър от Джордж Лайзънби.

— Така и предполагам. — Думите й звучаха искрено.

Стана и изключи видеото.

— Какво ще кажеш за една игра на „Монопол“?

— Супер — отвърна Джон, като продължаваше да я гали с поглед.

Три часа по-късно Лайза вече имаше осем хотела и четиринадесет къщи.

— Обзалагам се, че щях да спечеля, ако притежавах виолетовата серия — подразни я той. След това се натъжи. — По дяволите! Не можах да те впечатля с умствените си способности. Сега вече никога няма да ми повярваш, че съм решил да стана богат бизнесмен. Ти си ми необходима.

Погледите им се срещнаха.

— Трябва да ми помогнеш, за да успея да намеря първата си работа, която ще ме поведе нагоре по стъпалата към успеха.

— Не се ли чувстваш успял в живота? — попита Лайза тихо.

Не й отговори веднага. После с шега прикри всичко, което го вълнуваше в момента.

— Но нали ти притежаваш осем хотела, а не аз?

„Навярно те бива повече да охраняваш сградите по улица «Бордуок», отколкото да строиш хотели по нея“ — помисли си тя.

— Сигурно ти е писнало да играеш игри.

Отново мълчание, което прикриваше или по-скоро разкриваше истинската му същност.

— Уморих се от тази игра. В това поне съм сигурен.

Стори й се, че отново бе неискрен, когато насила се засмя:

— Ще ми предложиш ли нещо, което да мога да спечеля?

„Мен.“ Отговорът неочаквано нахлу в съзнанието й и Лайза трябваше да положи голямо усилие, за да го изтласка обратно в някое отдалечено ъгълче на мозъка си.

— Играе ли ти се на анаграми?

— Няма ме никакъв в игрословиците.

„Отново ли ми подсказва нещо за себе си? Дали не търся повече подтекст, отколкото той влага в думите си?“

— Ако боравах добре със словото, щяха да ме назначат в отдела за разшифроване на текстове — добави той с шеговито изражение.

— И отегчен щеше да си напуснал преди много години.

— Как успя да ме опознаеш толкова добре само за една вечер?

Тя безмълвно вдигна рамене. Не можеше да си обясни как.

„Не са ли свързани прозренията ми с факта, че Джон е точно такъв тип, какъвто бих искала да бъде? И по-точно — не е ли той идеалният агент, който въображението ми може да роди? Интуиция ли е или чисто съвпадение?“

Твърде много въпроси, а отговори не се намираха.

Той ѝ протегна ръка, за да ѝ помогне да стане. Щеше да бъде неучтиво от нейна страна, ако не приемеше помощта му. Положи дланта си в неговата и дългите му пръсти я обвиха. Застанаха на сантиметри един от друг. Побиха я тръпки. Почувства тревожна възбуда, но в същото време ѝ беше безкрайно хубаво. Толкова хубаво, че ѝ изглеждаше просто недействително.

Джон постави другата си ръка върху рамото ѝ. После бавно се наведе и приближи устните си до нейните. Те тръпнеха в очакване — леко навлажнени и разтворени.

Изведнъж Лайза се хвана за крака.

— Схванал се е — извика остро.

Учуди се, как успя толкова бързо да измисли подобна лъжа.

Отдръпна се и заподскача, сякаш играеше някакъв индиански ритуален танц.

— Целият е изтръпнал.

Наистина усещаше тръпки, но не по крака си.

— Нека да ти помогна — предложи Джон.

„Да ми помогнеш? Та нали ти започна цялата тази игра?“

— Постави ръка на рамото ми — напътстваше я, докато неговата се плъзна около кръста ѝ.

Това толкова много ѝ хареса, че забрави на кой крак да подскача, докато я водеше към дивана. Както се беше притиснала до него, остана доста време повече, отколкото бе необходимо. Той не възрази.

Настани я внимателно върху меката червена възглавница. После събу сивите лачени обувки от краката ѝ.

— Левият беше, нали?

— Да — въздъхна Лайза. После си спомни: — Глупости! Десният.

Зае се да я разтрива нежно, започвайки от средната част на стъпалото ѝ. Тя усети, чак кръвта ѝ пулсира бясно по цялото ѝ тяло, докато палецът му описваше фини кръгови движения върху кожата ѝ.

Когато Джон стигна до палеца ѝ, потъна в мъчително сладостна отмала. Той ѝ бе своеобразна ерогенна зона. Смътно осъзнаваше, че дишането ѝ бе станало по-тежко и учестено. Със спуснати клепки се бе отдала на мига.

— По-добре ли ти е сега — попита я нежно.

— Доста... — с усилие успя да му отговори.

„Едва ли някой би могъл да го направи по-добре от теб“ — мина през главата ѝ.

Джон коленичи пред нея и внимателно постави крака ѝ обратно на пода, сякаш бе направен от крехък китайски порцелан. Остана в тази поза като викториански прелъстител, който сякаш се канеше да разкрие чувствата си. Буквално я изпиваше с поглед.

Пулсът отекуваше в слепоочията ѝ. „Сигурно и той го чува — помисли си Лайза. Дланта му пролази по горната част на бедрото ѝ, пръстите му бавно се разтваряха. — Не бих могла да го спра, не бих могла...“

Той сам спря. Изправи се бавно и неохотно. Погали я по косата.

— Нали щяхме да играем на диаграми — каза закачливо с дълбокия си глас.

Лайза погледна часовника. „Едва ли някоя нормална жена би стояла до два часа през нощта, при положение, че на следващия ден е на работа.“

Но явно и двамата не бързаха да си кажат „Лека нощ“ и да се разделят.

„Стига толкова! — заповяда си Лайза. — Поне за тази вечер. Сега само ще играем — и нищо повече.“

— Може пък в играта с думи да ми провърви — прекъсна Джон мислите ѝ. — Дано сега аз спечеля.

След като излязоха „Б“ и „О“, той последователно обърна три картончета, на които бяха изписани буквите „Л“, „В“ и „Ю“, образувайки „ЛЮБОВ“.

„Сигурно за него тази дума не означава нищо извън играта“ — каза си Лайза. И продължи да си го повтаря наум, докато Джон я разтапяше с бадемовите си очи.

Тревожеше я водовъртежът от силни усещания, в който бе потънала. Струваше и се толкова естествено да се отдаде на чувствата си и да изживее една бурна и неповторима нощ, без да му мисли за последствията. Но се страхуваше, че все пак трябва да мисли за бъдещето, защото споменът за блаженството не би я напуснал, въпреки че скоро Джон щеше да си замине завинаги.

Новопоявилите се чувства, които я разтърсиха, едва ли щяха да доведат до някакъв резултат, затова отбеляза хладно: „ЛЮБОВ“ е само дума с пет букви.

---

[1] „Зоната на здрача“ — Популярен телевизионен сериал за свръхестествени явления. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА III

— Надявам се, че на дивана няма да ти бъде много неудобно — каза Лайза като сложи спалното бельо и нервно хвърли възглавницата върху него.

— Свикнал съм да спя навсякъде, където мога — отвърна Джон.

Тя го погледна.

— Искам да кажа, където трябва — поправи се той и разгъна един розов чаршаф. — Ако се почувствам неудобно, няма да бъде заради дивана.

Лайза прекоси бързо стаята, като че ли се боеше да не я спре или последва.

— Лека нощ — обърна се на прага.

Очите им се срещнаха.

— И на теб също.

Отвърна погледа си и излезе. „Дали да не се барикадирам с бюрото? Не, как можах дори да си го помисля — укори се тя. — Нали можех да бъда в прегръдките му само преди няколко часа и Джон сигурно го е разбрал, както и аз. Барикадите са излишни. Той е достатъчно разумен, за да пази дистанция.“

Извади копринената си нощница от гардероба, но после се отказа и започна да търси една стара памучна пижама.

Спа лошо. По едно време се събуди и полежа с отворени очи. Беше четири часа сутринта. Усети жажда.

Трябваше да мине през гостната, за да отиде в банята. Надяваше се, че Джон няма да се събуди. Или поне да не изтълкува погрешно присъствието ѝ, ако я чуе. Смяташе, че ще може да му се противопостави успешно, в случай че започне да проявява агресивност.

Влезе боса, с котешки стъпки.

Процеждащите се през дървените капаци на прозорците светлини от паркинга ѝ даваха възможност да огледа дивана.

Един намачкан чаршаф беше всичко върху него. Джон го нямаше.

Сърцето ѝ се сви.

После погледът ѝ се спусна надолу и Лайза го видя свит на пода, миловиден и невинен като малко момченце.

Опита се да не мисли за всичките несгоди и премеждия, които са го принудили да свикне да спи при такива спартански условия.

Не след дълго тя отново се унесе в сън. Слънчевата светлина беше заляла стаята ѝ, когато се събуди от чукане по външната врата. Часовникът показваше осем. Трябваше да е в офиса си след около час.

Пътном навличайки халата си, побърза към гостната.

Този път Джон наистина си беше отишъл. Това откритие я натъжи. Чаршафите бяха грижливо сгънати и поставени върху възглавницата в единия край на дивана.

Пренебрегвайки настоящето чукане, Лайза се огледа. Не беше оставил дори бележка.

— Кой е? — попита, преди да отключи.

— Закуската ви — беше отговорът.

Дръпна резето. Надяваше се да е Джон, но беше разочарована.

— Добро утро — рече дребният, възрастен мъж, застанал пред нея.

На синята му шапка имаше надпис с червени букви: „Закуски по домовете“. Подаде и бял книжен пакет и голяма чаша.

— Един мъж спря до караваната ми и ми даде щедър бакшиш, за да ви донеса закуска. — Посивелите му мустаци се повдигнаха леко в усмивка. — Каза, че можело да ми отнеме доста време, докато ви събудя.

Лайза го беше зяпнала безмълвно.

— А сега, време е да се връщам. Много хора разчитат на мен за кафето си. Страх ме е да си помисля, как ще се отрази на икономиката на САЩ отсъствието ми.

Тръгвайки надолу, господинът бръкна в джоба си.

— А, щях да забравя. Трябва да ви предам това.

Лайза пое малкото листче от джобно тефтерче, поблагодари му и още в антрето, го разгъна.

„Исках да ти приготвя обилна закуска, но в хладилника нямаше нищо. Надявам се това да ти хареса. Благодарности за дивана.

Джон.“

Ароматът на кафе и топли кифлички с шунка и яйца биха я разнежили. Не и сега. Тази сутрин не изпитваше никакъв глад.

Три часа следобед — толкова показваше електронният часовник върху бюрото на Лайза, десет минути след като го беше погледнала за последен път. Струваше ѝ се, че времето едва се влочи. Сама не знаеше защо. Беше допълнително заета с важни телефонни разговори, освен собствените си задължения и срещи. Секретарката ѝ се бе обадила тази сутрин и бе ѝ предала, че ще остане на легло вкъщи, макар че вече се чувствала по-добре.

„Дали денят си отива толкова бавно, защото не очаквам някаква ненадейна визита на шпионин да го разнообрази?“ Кой знае защо, беше си избрала любимия зелен памучен костюм. Цветът му ѝ действаше успокояващо.

Погледна към вратата, сякаш очакваше да види Джон, застанал там отново.

Вместо него двама мъже запълниха рамката ѝ. „Интересно, не ги чух да минават през приемната.“ Провери отново дневника си, за да се убеди, че в него не бе отбелязано посещение.

Те не изчакаха поканата ѝ да влязат. Както обикновено, Лайза направи бърза предварителна преценка. Мъжете бяха облечени семпло, в почти еднакви кафяви костюми, бели ризи и кафяви обувки. По-дребният, чиято черна коса беше доста оредяла, носеше морскосиня вратовръзка.

Изглеждаха като едно цяло. „Дали няма да кандидатстват за работа, която ще могат да работят като тандем?“ Но изглежда нямаха нищо общо с „Дензигър“.

— Къде е шефът ти, сладурче? — попита по-високият.

Лайза преглътна язвителния отговор, напомняйки си, че тези посетители биха могли да бъдат уважавани клиенти или някои от

жизненоважните за компанията кредитори.

— Аз съм управителят на този клон на агенцията, Лайза Ролинс. Мога ли да ви помогна с нещо, господа?

Тъй като те не ѝ се представиха, тя им измисли прякори. Би могла да си мисли за върлинезия, който явно не се чувстваше удобно в костюм, просто като за „Бърли“. Приличаше ѝ на гротескно кочле.

По-дребният сякаш бе негова сянка. „Тих. Нервен. Мижитурка. Ще го нарека П.П.^[1] Това му подхожда най-добре. Наподобява някаква задна мисъл. Прикрепен е неотлъчно към по-едрия си и по-забележим партньор.“

Бърли извади от джоба си една снимка и я хвърли върху бюрото ѝ.

— Познаваш ли го?

Лайза я погледна и изпита чувството, че някой е пуснал парче лед в пазвата ѝ — едновременно изгаряйки и вледенявайки я. Беше на Джон, застанал пред сградата на „Дензигър“. Очевидно са го снимали без изобщо да подозира.

С върховно усилие на волята си успя да се овладее и да запази равнодушния тон на гласа си. Още по-голямо усилие ѝ костваше, да не се разтрепери.

Хвърли още един бърз поглед на фотографията, преди да седне зад бюрото си.

— За работа ли кандидатствате, господа? — попита възможно най-делово.

С въздишка на досада, Бърли отново бръкна в джоба си и извади малък кожен калъф. Отвори го с една ръка, обърна го към нея и отново го затвори.

— Специални агенти.

Лайза облиза пресъхналите си устни. Бърли с готовност ѝ бе показал картата си, а Джон ѝ беше обяснил, че тайните агенти никога не носят документ, разкриващ тяхната самоличност. „Може би Бърли не е от тайните. Или пък Джон ме е излъгал, макар че обяснението му наистина изглеждаше разумно. Но Бърли ми позволи само да зърна това, което извади от джоба си. Беше нещо метално и лъскаво...“

— Мога ли да погледна отново, моля? — Тя вдигна големите си, кафяви очи към него. — Не можах да разгледам хубаво това, което ми показате.

— Защо са тези усложнения?

Бърли я прониза с поглед и на Лайза ѝ се стори, че едрото му тяло придоби застрашителни размери.

— Зададохме ви достатъчно ясен и прост въпрос. Познавате ли този мъж? Видяхме го да влиза в тази сграда вчера, но не забелязахме да излиза.

Тя примирено взе снимката и внимателно я разгледа. Колко познати ѝ бяха вече тези черти. Потисна намерението си да очертае с върха на пръста си контура на лицето.

Размисли за миг и реши, че не бива да се забърква в тази история. „Ако Джон действително е търсен от службите за сигурност, не биха ли могли да ме обвинят, че съм укрила един престъпник нощес?“

Бърли започна да почуква с пръсти върху бюрото, сякаш за да я подкани.

Лайза си пое дълбоко дъх.

— Може би, ако ми кажете името или професията му, бих могла да проверя, дали има някаква информация за него в картотеката. — Повдигна рамене в знак на безпомощност. — Секретарката ми я няма днес и...

— Е, хайде нека проверим другите офиси — обади се П.П. за пръв път.

Лепвайки на лицето си изражение на интригант, който търси някоя сочна клюка, тя се осмели да попита:

— Все пак, защо ви е той? Издирва ли се?

Двамата тръгнаха към изхода, без да ѝ отговорят.

— За бога! Надявам се, че този човек няма да дойде отново.

Това беше лъжа. Лайза го осъзна веднага щом изрече тези думи, и лоялността, и привързаността ѝ към Джон в този момент наистина я разтревожиха.

Няколко минути след заминаването на Бърли и П.П. постави табелка „Моля, чукайте“ върху външната страна на вратата на личния си офис и я затвори. Надяваше се, че кандидатите за работа, преминавайки през приемната, ще я забележат. Не ѝ беше приятно, че за два дни вече трима души бяха успели да се доберат до кабинета ѝ, без да ги забележи, въпреки изострения ѝ слух към различни шумове, когато е сама.

За кой ли път погледна към часовника. Беше пет и дваайсет и осем след обяд.

Не можа да си спомни кога за последен път бе напуснала офиса си на секундата след края на работното време. Трябваше все пак да признае, че дълбоко в себе си се надяваше Джон да я очаква в апартамента ѝ.

„Глупости! — укори се веднага. — Никога повече няма да го видя и може би така е по-добре.“

Тъкмо се канеше да се обади по телефона на приятелката си Кони, когато забеляза, че листата на декоративния фикус до вратата се раздвижиха. Изненадана, Лайза затаи дъх. Ставаше течение през леко откренатата врата, фактът, че посетителят се бе приближил безшумно, без да се съобрази с надписа, я вбеси. Неволно се напрегна цялата. Отвори чекмеджето на бюрото си и се почувства някак си по-сигурна, когато пръстите ѝ напипаха ножа за отваряне на писма. После плъзна краката си към лачените обувки отдолу. Високите, тънки токчета могат да бъдат опасно оръжие, ако знаеш как да ги използваш.

Докато гледаше към вратата, в очакване да стане нещо, през процепа се подаде мъжка длан, след нея ръкав от чер плат и плътен глас обяви.

— Името е Джон. Джон Бонд.

Влезе в стаята. Лайза не можа да го познае веднага. Беше облечен в смокинг, бяла копринена риза и черна вратовръзка.

— Джон! — Тя скочи и се спусна към него. — Радвам се, че си добре.

— Нищо ми няма.

Изражението му разкриваше едновременно радост и чувство за вина.

— Да не би да отиваш на официална вечеря само за полицейски служители?

Джон се поклони церемониално.

— Би ли оказала Лайза Ролинс на Джон Жано високата чест да го придружи тази вечер до едно място, където се хранят нормалните хора? — Повдигна вежди в очакване на отговор. — Трябваше ли да изпратя писмена покана или това красноречие е достатъчно?

— Този път ще ти се размине само с него — отвърна Лайза, едва прикривайки удоволствието си. — Мислиш ли, че нормалните хора

обличат смокинг за вечеря?

— Да не намекваш, че те е срам да излезеш с мен?

— Не съм сигурна, че ще те пуснат дори и в някое заведение за хамбургери.

— Те губят по този начин, защото аз наистина съм много гладен. Това е лошото на китайската храна — вечеряш с нея и след двайсет и четири часа си отново гладен.

— Като стана дума за снощната вечеря, откога започна да се показваш на обществени места в смокинг или без? — попита тя.

Изведнъж се сети нещо.

— О, боже мой!...

— Какво има?

Лайза се паникьоса.

— Не бива да оставаш тук. Трябва да се скриеш някъде. Веднага.

— Тази вечер всичко е наред — увери я Джон.

— Не, не е. Днес те бяха тук и те търсеха — твоите преследвачи от снощи. Може още да са някъде наблизо. Сега разбираш ли?

Той се засмя.

— Не мисля, че е смешно — отбеляза Лайза.

Скръсти ръце пред гърдите си и го загледа мълчаливо. Приличаше на педантична възпитателка, която очаква децата да утихнат.

Джон забеляза строгото ѝ изражение и избухна отново в смях. Правеше усилен опит да каже нещо, но успя да членораздели само:

— Колко си хитра... Постоянно ме закриляш... Страхотна си.

— Не разбирам за какво говориш.

— Чудесно се преструваше, че не знаеш за лъжата ми. Не съм си и представял, че си по-добър актьор от мен. Наистина ме изненадваш.

Лайза го гледаше удивена и в същото време разочарована.

— Искаш да кажеш, че не си шпионин?

— Разбира се, че съм. Как мога да излъжа... управителя на бюро за безработни?

— Очевидно го правиш.

— Е, това е само една дребничка лъжа. И само в свещените граници на този офис.

— Тогава — какво, къде и кога? — в тона ѝ се долавяше гняв.

— Съвсем мъничка шега. Бих казал дори и благородна. Снощи в антрето.

— Излъгал си ме?

„Защо съм толкова смутена и объркана“ — запита се мислено.

— За коя по-точно лъжа си признаваш?

— Никой не ме преследваше вчера. Скалъпих тази история, за да прекарам малко повече време с теб. Искях да те опозная по-добре. — Очите му молеха за прошка. — И разбрах, че ти си точно тази, която бих искал да опозная. — Пристъпи към нея. — Все по-добре и по-добре...

— Не можа ли просто да ме поканиш на вечеря? — попита Лайза, слисана от тази мелодрама.

Джон вдигна рамене.

— Това е твърде банално... или може би се боях, че ще ми откажеш.

Видя укора на лицето ѝ и добави:

— Както ти казах снощи, невинаги постъпвам адекватно и в най-простите житейски ситуации. Имал съм малко възможности да бъда в компанията на обикновени жени.

— Обикновени? Благодаря ти — рече тя кисело.

— Разбра ли сега? Просто никога не намирам подходящите думи.

Той пхна ръце в джобовете си, при което ризата му се нагъна по гърдите. Явно смокингът не беше най-добрият избор за него.

— Може би трябваше да кажа: „изключителни жени при обикновени обстоятелства“.

— Звучи малко по-добре.

Лайза продължи да го изучава с поглед, решена да не е поддава на ласкателствата му.

— Ти ме излъга. Накара ме да се тревожа за теб, да се страхувам. Страхувах се повече за теб, отколкото за мен самата. И сега ми заявяваш, че не е имало смисъл!

— За бога, Лайза, съжалявам. Наистина.

Сложи ръка на рамото ѝ, но тя остана неподвижна и не реагира на докосването му.

— Започна като игра, просто ми се прииска да прекарам няколко часа с жена, която ми харесва. Не очаквах, че нещата ще отидат толкова далеч.

Отдръпна ръката си.

— Не предполагам, че и двамата ще започнем да се тревожим един за друг. Освен, че...

Лайза преглътна чувствата, които сякаш се бяха натрупали в гърлото ѝ.

— Освен какво?

Джон се поколеба.

— Нещо в теб ме привлече. Още от самото начало. Може би, защото не ми се подигра и не ме изхвърли от офиса си. Сигурен съм, че твоите колеги не биха се поколебали да ме обявят за луд. А ти ме взе насериозно.

— Не съвсем. Помислих те или за шегаджия, или за някой, изпратен от главния офис на фирмата да ме изпробва, как ще реагирам на такова посещение. Усъмних се в думите ти, но изпълних стандартната процедура, както бих направила с всеки друг клиент.

— И аз ти се отплатих с лъжа.

Тя се замисли.

— Не, струва ми се, че не е така — каза бавно. — Не и миналата вечер. Смятам, че лъжеш сега, за да ме заблудиш, че нямаш нищо общо с онези двамата.

— Не е вярно.

Погледна я с бадемовите си очи така, че Лайза усети познатата тръпка да пронизва тялото ѝ.

— Обещавам никога повече да не те лъжа.

— О, разбира се — иронизира го тя.

— Обещавам — повтори Джон нежно.

— Обещавах, че един шпионин ще ми казва истината за всичко?

— Не за всичко. Но това, което ще ти говоря, ще бъде самата истина.

— Само истината, цялата истина и нищо друго, освен...

— Сега вече знам, докъде си стигнала в играта „Отгатни правилния отговор“, и смятам, че е крайно време да излезем за вечеря.

— Джон, а онези двамата? — тревогата отново се почувства в гласа ѝ. — Биха могли да нахълтат тук след минута. Или да те открият на някое друго място.

— Явно ти се иска да продължим с игричките.

Продължиха да си разменят реплики още няколко минути, докато и на двамата им стана ясно, че всеки държи на своята версия. Лайза обясняваше за двамата мъже, докато Джон твърдеше, че съществуването им е негова измислица.

— Това ти си го съчини, за да се отървеш от мен, нали? — попита той накрая.

Лайза въздъхна.

— Никога не съм искала да се отърва от теб... — каза тихо.

Джон я погледна така, сякаш искаше да я прегърне, но се въздържа.

Започна да ѝ задава въпроси. Настояваше да повтори историята и да опише двамата мъже. Лайза имаше чувството, че е подложена на кръстосан полицейски разпит.

— Колко пъти да ти повтарям едно и също! — ядоса се тя. — Щом искаш да влезеш право на вълка в устата, хайде — давай! Не обръщай внимание на приказките ми.

Тръшна се на фотьойла пред бюрото си.

— Всеки път разказът ти беше един и същ.

— Страхотно, значи съм последователна.

— Ще трябва да ти повярвам и знаеш ли какво започнах да мисля за себе си?

— Че си един наивен шпионин?

— Че съм невероятен глупак.

Срещна погледа му. Тези нежни, кафяви очи пробудиха у нея желание да го притисне силно към гърдите си. Побърза да се отърси от тази мисъл.

— Лайза, това означава, че без да искам съм те забъркал в нещо, което би могло да бъде наистина опасно.

Положи ръка върху рамото ѝ. Тя неволно потръпна.

— Моля те, повярвай ми. Повярвай ми, че никога досега не съм въвеличал съзнателно невинни хора в моите истории. Обещавам ти, че и занапред няма да го направя, особено що се отнася до теб. А сега по-добре си тръгвам.

Лайза стана от фотьойла.

— Това означава ли, че вечерята се отменя? — изрече несигурно.

— Ще бъде по-безопасно за теб.

Джон все още не тръгваше. Погледите им се срещнаха. Дишането ѝ се ускори.

— Пази се! — успя да промълви тя.

— Финалът на последната сцена не включва ли поне една целувка?

„Преди да се спусне завесата.“ Лайза не обичаше този израз. „Не би трябвало да мисля за него твърде много, да се тревожа за съдбата му.“ Опита се да прикрие смущението си с шега.

— Мисля, че по-добре е да го наречем разцелуване на изпроводяк.

Той бавно се приближи към нея, докато устните им почти се докоснаха и дъхът им се сля.

— Наричай го както искаш — прошепна ѝ.

Лайза почувства, как хиляди малки пламъчета се разпръскват из цялото ѝ тяло.

— Нека те прегърна. Само за секунда.

Притисна се към силните му, мускулести гърди. Усети хладния допир на коприна по бузата си. Долови тръпчивия аромат на парфюма му.

„Той освежи живота ми толкова мимолетно — също като прекрасно ухание, което едва усетено, веднага се разсейва и се изличава от паметта ти.“

Но тя знаеше, че сравнението не е точно. Никога нямаше да го забрави, независимо от мимолетността на връзката им.

Вдигна лицето си към неговото. Джон я целуна нежно, сякаш с тази целувка слагаше началото на общата им съдба.

Езикът му за последен път опита сладкия вкус на устните ѝ, преди да отстъпи назад.

— Трябва да тръгвам...

Лайза го погледна. „Човек, който е свикнал постоянно да бърза за някъде.“

Никога през живота си не бе молила мъж да ѝ се обаждат по телефона. Но една молба сякаш се изплъзна през устните ѝ:

— Моля те, обади се... — После добави бързо: — Просто да знам, че си добре.

Той се обърна и за момент Лайза си помисли, че ще се върне и отново ще я прегърне.

— Ще се опитам да ти се обадя.

И затвори врата след себе си.

„Ще се опитам да ти се обадя. А ако не го направи, ще означава ли това, че не се интересува от мен? Ако не се обади! Или ако не би могъл да ми се обади?“

Погледна през прозореца. Джон отмина нагоре по тротоара, бийейки на очи с този смокинг в шест вечерта през август. „Очевидно се е облякъл така, за да ме очарова. Или може би иска да привлече преследвачите след себе си и да ги отдалечи колкото е възможно по-бързо от мен?“

А той наистина имаше преследвач! П.П. изскочи от една паркирала кола и тръгна след него.

Лайза едва се въздържа да не счупи със стола дебелото стъкло и да извика на Джон.

„Добре, че е П.П., а не Бърли! — помисли си. — Джон ще се справи с този П.П. Почти сигурно е.“

Беше успяла да му го опише, как изглежда.

След като двамата се скриха от погледа ѝ, вдигна очи към небето. „Грешно ли е да се моли човек, ако не знае със стопроцентова сигурност за кого точно се моли?“ — запита се.

---

[1] П.П. — Послепис. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА IV

Почукването на високите токчета на Лайза върху паважа на паркинга звучеше като стакато на барабан. Сетивата ѝ бяха изострени прекомерно: всеки шум ѝ се струваше усилен, а всеки пешеходец — подозрителен.

Беше изчакала един час, надявайки се да заличи и най-малкия намек за връзката ѝ с Джон, в случай, че някой ги е наблюдавал.

Като отключи вратата на колата си, погледна назад по навик.

Там се размърда някаква фигура.

„Джон!“ При тази възможност сърцето ѝ подскочи.

После изведнъж застина. Бе попаднала в обсега на малкия револвер, който Бърли беше насочил към нея.

Той ѝ направи знак да влезе. Нямаше избор.

— Сигурно искате да ми зададете още няколко въпроса? — опита се да пропъди трепета от гласа си, докато сядаше зад волана.

Тялото на Бърли изглеждаше още по-голямо, така както се бе сгънало на задната седалка.

— Може да пострадаш, сладурче!

„Сладурче? Този приятел явно е гледал твърде много стари филми по телевизията през дългите дежурства.“

Бърли отново се свлече на пода, но пистолетът му можеше да се окаже до главата ѝ за секунда.

— Карай към апартамента си. Ако твоето приятелче избяга от партньора ми, би могъл да дойде там.

— Моят приятел? Не знам за кого говорите.

— Спести си лъжите. Следобед бяхме насочили електронни подслушватели към цялата сграда, в случай че нашият човек се появи отново. Чухме всичко — и „сцените без думи“. — Той издаде мяскащи звуци с дебелите си устни.

— Монтирали сте подслушвателни устройства в офиса ми?

— Не се наложи. Всички тези филми, в които ченгета се спотайват наоколо, за да слухтят или да поставят малки микрофончета,

са пълни с измишльотини. Достатъчно е само едно подслушвателно устройство, насочено към сградата.

— Не е ли незаконно това? — попита Лайза вбесена.

Бърли не си направи труда да ѝ отговори.

— Карай направо към къщи. И никакви обиколни маршрути.

Тя си помисли дали да не поеме към някои полицейски участък. Но твърде много бяха престъпленията, извършени близо до полицейски участъци.

„Или бих могла да натисна педала на газта до дупка и да полетя опасно между колите. Бърли не би могъл да ме застреля, без да причини катастрофа, в която да загине и той самият. Но така биха пострадали и много невинни хора...“

Такава постъпка ѝ се стори твърде драстична. Освен това, Джон ѝ бе казал, че би могъл да се обади.

Колкото повече се приближаваше към дома си, толкова по-непривлекателна ѝ се струваше перспективата да остане насаме с тип като Бърли. „В опасност ли съм наистина? Бих ли рискувала повече, ако се опитам да избягам!“

Като сви към паркинга до жилището си, улови се за една последна възможност. Бързо проучи с поглед арматурното табло на колата.

„Къде, по дяволите, е запалката? Защо не съм пушачка?! Ако пушех, щях да зная, къде се намира. Това би било много полезно за здравето ми в този момент. Ако успея да изгоря ръката на Бърли с нагорещената запалка, може би ще изпусне пистолета и аз ще му го взема...“

Лайза спря на мястото си в паркинга и Бърли започна да се изправя. Запита се, какво ли биха си помислили съседите ѝ, ако са забелязали, че всяка вечер различни мъже се надигат от пода на колата ѝ.

Най-сетне напипа металния бутон на запалката и го натисна.

— Не го прави! — изръмжа Бърли.

Беше предугадил намерението ѝ.

— Пушенето ще ти навреди — продължи той. — Освен това, съм алергичен.

Лайза се изкуши да се засмее, но беше толкова напрегната, че смехът ѝ би могъл да прерасне в истерия. Не ѝ беше лесно да се смее

на човек, която я държеше на мушка.

Револверът беше прибран обратно в кобура под мишницата му. При значителната маса на Бърли малката допълнителна подутина беше неразличима.

Лайза се опита да укроти треперенето на ръката си, докато отключваше апартамента.

Бърли ѝ посочи един стол, веднага щом влязоха.

— Седни! Ей там, до телефона.

Тя безропотно се подчини. Всеки мускул, всяко сухожилие по тялото ѝ бяха обтегнати, но успя да се овладее.

— Не допусках, че собственото ни правителство би тормозило невинни граждани.

Бърли се изсмя.

— Не сме сигурни доколко си невинна. Дочухме от офиса ти, че си прекарала нощта с Джон, както той се представя. Следователно ни лъжеш, че не се познавате.

— За какво е търсен?

— От теб или от нас?

Самодоволната му усмивка я накара да замълчи за няколко минути.

Взе едно списание и се престори, че чете.

— Когато твойт приятел звънне, го покани. Постарай се да му покажеш, че си заслужава да дойде — разпореде ѝ Бърли.

„Значи, така стоят нещата. Чули са Джон да казва, че може да ми се обади!“ Страшно ѝ се искаше в този момент да му бе отказала категорично. „Сговорчивостта“ ѝ би могла да се окаже пагубна.

„Колко време Бърли възнамерява да чака Джон? Часове? Дни? Седмици?“

— Наистина имате заповед за арестуване, нали? — осмели се да се обади. — Или две заповеди. Една за Джон. И една за мен.

— Ха-ха — избоботи Бърли.

Лайза не си спомняше дали друг път е чувала истински ехиден смях, но вече бе сигурна, как звучи.

Чудеше се как ли Бърли не се отегчаваше. „Колко ли часове от живота си е прекарал ей така — да си седи, взирайки се с безжизнен поглед?“

Като че ли досадата го обзе в отговор на мислите ѝ.

— Какво има на видеокасетата?

— Нищо — бързо отговори Лайза. — Нищо интересно. Пълни глупости.

„Щом остана сама, ще занеса «Тайния агент, който ме обичаше» обратно във видеотеката. И никога няма да си помисля да наемам подобно нещо занаяпред.“ За щастие, Бърли не настоя повече. Лайза се опасяваше да гледа такъв филм с него, дори повече отколкото с Джон. Никак не ѝ се искаше да му подсказва идеи.

— Мога да приготвя нещо за ядене — предложи тя и дружелюбно го погледна.

Бърли размисли.

— Окей.

Очевидно сред „Шпионските хитрости“, които имаше във въображението си, той не включваше готвенето.

Лайза влезе в кухнята с намерението да намери остър нож, който да може да скрие някак си под самото на строгия си костюм. Просто, в случай, че станеше нужда от оръжие, ако нещата вземеха лоша посока.

Опита се да не мисли за какво ѝ е нож, и какво би направила с него. Очите ѝ зашариха по шкафовете.

„Къде, за бога, са острите ножове? Ако прекарвах повече от три минути на месец в кухнята, щях да знам къде стоят. Дали не бяха във второто чекмедже вляво? — Тихо го изтегли. — Не. Телта за разрязване на яйца не би имала същия ефект. Първото чекмедже вдясно, може би. Би трябвало да бъде по-наблюдателна относно собствената си среда. Може би Джон би могъл да ме научи на някои техники за наблюдателност и запаметяване. Що за глупави мисли ми минават през главата! Не искам да го виждам повече!“

Посегна към другото чекмедже и започна да го издърпва внимателно.

Твърде късно. Бърли беше решил да се премести на стола в трапезарията, откъдето да я държи под око.

— Искам да съм сигурен, че не слагаш отрова за плъхове в сандвича ми — отбеляза делово.

Лайза преглътна напирашите на езика ѝ думи: „Ако отровата щеше да свърши работа...“.

След няколко минути го информира, че няма нужните провизии, за да приготи прилична вечеря. Той лично претърси кухнята, за да се

убеди. „Също като Джон. Сякаш двамата са завършили едно и също училище“ — помисли си.

Бърли изяде една супа, която тя успя да прегори, въпреки автоматичната тенджера. Хапна и едно яйце, също зле приготвено.

— Това само изостри апетита ми — обяви той след половин час.

Лайза смяташе, че кулинарните й „умения“ могат да потиснат всеки апетит за седмица, но Бърли явно беше изключение.

— Поръчай пица — посочи й телефона. — Летящата чинийка „Супер Комбо“.

— Надявам се, че носиш кредитната си карта да платиш за това — отвърна Лайза, докато разлистваше указателя.

Набра някакъв номер и се заслуша в музиката, звучаща от другия край на линията. Поне беше някакво забавление.

— Държат ме на линия — поясни му търпеливо.

Бърли започна да се разхожда нервно. Тя очакваше мебелите да се разклатят под стъпките на този огромен мъж. „Прилича на гладен лъв, който крачи напред-назад в клетката си в очакване на порция месо“ — помисли си.

— Стига си висяла на телефона — заповяда й той с известна несигурност, като пригладваше с ръка русата си коса.

— Петък вечер е. Заети са — каза Лайза с възможно най-успокояващ глас.

— Остави, ти казах!

В този момент от пицарията й отговориха. Тя даде поръчката.

Малко по-късно стомахът на Бърли започна да къркори. Готвенето й беше постигнало все пак някакъв ефект.

— По дяволите, нали казаха половин час! — изруга Бърли. — Тази пица трябваше да е вече тук!

— Сигурна съм, че пица и сок действат успокояващо на разстроен стомах — рече Лайза съчувствено.

Скочи стресната, когато чу звънеца. Бърли кимна към домофона.

— Виж кой е!

Приближи се и застана толкова близко зад нея, че усети парфюма му. „Какъв ли е? Бен гей“ — определи накрая.

— Кой е? — каза в слушалката.

— Доставчикът — беше отговорът.

— Да се качи — прошепна й Бърли.

Порови из джоба си и ѝ подаде двайсетдоларова банкнота.

Последва я до вратата и се прилепи до стената, доколкото бе възможно за човек с тези габарити. Разкопча самото си и сложи ръка върху кобура, готов да извади револвера при нужда.

Лайза отвори вратата.

Доставчикът, който стоеше пред нея, беше висок, но не носеше пица. Успя да види долната част на зелена риза, грижливо натъпкана в зелени панталони, под които се подаваха черни обувки. Лицето на мъжа беше скрито зад огромен букет от двайсестина жълти рози.

— Рози за Лайза Ролинс.

Зачуди се дали не са от Джон и горещо се помоли, да не е приложил картичка с някаква информация относно местонахождението си. Ник ѝ изпращаше известно време цветя, след като бе турила край на връзката им, но не беше го правил през последните три месеца. Стори ѝ се странно, че бе скъсала с него, след като я бе излъгал за нещо съвсем маловажно. А сега се бе увлякла по мъж, който лъжеше постоянно. Но Джон го правеше със стил, а Ник беше лъжец без въображение.

„Ти си луда“ — каза си, излизайки да вземе букета.

Успя да се овладее миг преди да извика. Лицето на Джон се показва зад розите.

Той се ухили и повдигна вежди.

— Ще получа ли бакшиш?

— Аз... аз... — смънка Лайза.

Опитваше се да му подсказе за опасността, като въртеше отчаяно очи, боейки се, че обърканото ѝ изражение може да не е достатъчно предупреждение.

— Ще взема портмонето си — отрони, заеквайки.

Усмивката на Джон се стопи. Той разбра. Лайза се върна в стаята.

— Знам, че портмонето ми е някъде тук...

Усети, че Джон я последва. Всеки момент щеше да се изправи лице в лице с преследвача си.

Погледна Бърли, който ѝ заприлича на огромен, твърд къс скала. Студената стомана на пистолета се подаваше от кобура, а тлъстата му ръка беше само на няколко сантиметра от оръжието.

Страхуваше се, че Джон няма да се справи сам с него.

Когато той се показа иззад вратата и Бърли посегна за пистолета си, Лайза с всичка сила го удари с букета през лицето, съжалявайки, че бодлите на розите са махнати. Опитва се да издаде боен вик, тъй като бе чела някъде, че това може да обърка противника.

Викът не се получи, но все пак жълтите цветчета, изглежда свършиха работа.

Настъпи голяма суматоха. Бърли се хвана за лицето и Джон се хвърли върху него. Чу се силно кихане. Бърли успя да измъкне пистолета, но Джон го сграбчи за ръката.

Кихането продължаваше.

Джон грабна една кристална ваза от шкафчето и удари нападателя си по главата. Успя да го зашемети, повали го на пода и обездвижи ръцете му зад гърба със собствените му белезници.

Лайза погледна окаяните останки от подарения ѝ букет, някои от цветовете бяха клюмнали, а повечето — напълно смазани. Бяха разпръснати на пода около лицето на Бърли.

— Розите са толкова крехки — обърна се към Джон с престорен упрек. — Не можа ли да донесеш хризантеми? Или нещо в по-голяма саксия — това би било най-добре.

— Не се тревожи за тях, ами виж вазата.

— Браво на теб! Обичах тази ваза, а и ми беше подарък — укори го тя.

Ник ѝ я беше изпратил с първия си букет.

— Не можа ли да използваш ръцете си?

— И да счупя до една всички кости на страхотния си юмрук? Между впрочем, извини ме, че наминах, без да ти телефонирам, но линията беше заета.

Бърли идваше в съзнание. Първото нещо, което излезе от устата му, беше една кихавица. После още една, и още една. Между две от тях успя да изхрипти:

— Алергичен... рози...

— Видя ли? Наистина съм избрал подходящите цветя — каза Джон, ликувайки.

Вдигна пистолета от пода и го постави на масата. После хвана Бърли за реверите, подпря го на стената и попита:

— Как я караш, Дуайт?

— Дуайт? — учуди се Лайза.

— С него сме нещо като бивши съученици — обясни й той.

В отговор Дуайт промърмори:

— Нещастник.

Пълното му лице със силно навлажнени очи и течащ нос изпускаше отвсякъде течности.

— Добре.

Джон взе едно от смачканите цветчета и го размаха под носа му.

— Сега ми кажи каква е цялата тази работа.

— Никога.

Джон доближи „страховитата“ роза до ноздрите на противника си.

— Хайде, Дуайт, кажи ми.

Последвалото „аааахууу“ практически отмести Лайза от мястото й.

— Идваш с мен. Тя — също — изсумтя Дуайт.

— Не мисля, че положението в момента ти позволява да искаш това.

Джон се изправи, хвърли настрана цветето и се обърна с въздишка към Лайза:

— Дай му хапче против алергия, ако имаш.

— Това ли е всичко? — не можеше да повярва тя. — Вече се предаваш?

— Сещаш ли се за някакво друго средство? — отвърна Джон. — Няма да ни каже нищо, освен ако ти се намира подръка истинска отрова.

Той пребърка джоба на Дуайт. От него изпадна малък сребрист предмет. Джон отиде в кухнята, пусна го на земята, стъпи върху него и се завъртя на пета.

— Така се унищожават предаватели — поясни й.

— Мислиш, че някой подслушва? Защо досега не са дошли?

— Възможно е, но по-вероятно не. И не чрез този електронен преследвач — с него могат да открият Дуайт, ако той самият се загуби.

Джон се върна при грамадния мъж и доближи носната кърпичка до носа му.

— Духай.

Дуайт се подчини. Джон пхна отново кърпата в джоба му и отиде да се измие.

— Когато му запуша устата, ще се задуши, ако не може да диша през носа — рече делово.

След няколко минути вече беше запушил устата му и бе завързал двата му крака за масата. Дори бе донесъл две хавлиени кърпи. Сгънати и пристегнати върху ушите му с трета, те пречеха на Дуайт да чува разговора им. Това, което се показваше от лицето му — един зачервен нос и подгизнали очи — изглеждаше доста комично. При други обстоятелства Лайза би се запревивала от смях.

Вместо това закъсняла тръпка мина през тялото ѝ. Не ѝ се щеше да мисли какво би могло да се случи на Джон или на нея, нито да анализира собствените си действия.

— Сега, когато вече сме се погрижили за него, можем да се обадим на полицията — каза тя и посегна към телефона.

Беше набрала първите две цифри, когато Джон издърпа слушалката от ръката ѝ и я тресна върху апарата.

— Никаква полиция!

Очите ѝ се разшириха от мисълта, че е помогнала не на този, на когото трябва. Някак си не можеше да го повярва. Опитвайки се да надмогне трепета в гласа си, попита:

— Готов си с цената на всичко да не ми позволиш да извикам полиция?

Той се приближи.

— Да.

Все още се опитваше да осмисли неочаквания обрат на събитията.

— Иди в спалнята — нареди ѝ Джон.

Не беше точно такава ситуацията, в която Лайза си бе представяла да чуе тези думи от него.

Замръзна на място, безмълвно отказвайки да му се подчини. Трескаво започна да обмисля как да постъпи. Стигна до извода, че в случая спалнята предлага известни предимства пред гостната.

Обърна се и тръгна, следвана от Джон. Мигновено набеleyа своето оръжие върху полираната дъбова масичка в далечния край на стаята — сребрист флакон от аерозолен лак за коса. Придаде си нехаен вид — не биваше Джон да проследи погледа ѝ. Ако успееше да го изненада и временно да го зашемети, може би ще съумееше да се добере до револвера на Дуайт.

„И тогава какво? Е, вероятно, каквото е необходимо, както Джон току-що каза.“

Той затвори вратата след себе си.

Лайза се упъти към масичката, мърморейки:

— Трябва да се пооправя малко. Обзалагам се, че нямам никакво червило по устните си. А и косата ми...

Взе четката за коса и започна да се реши.

— Не смятам, че си от тези жени, които се притесняват за грима си в такива моменти — подхвърли Джон иронично.

— Е, ако те цитирам, не можеш да разбереш обикновените жени.

„Може би смяташ, че искам да изглеждам добре в ковчега си, но почакай — имам изненада за теб!“ — закани се мислено.

Чу зад гърба си вратата на гардероба да се отваря и усети, че той крачи напред-назад.

Беше готова със спрея за коса, стискайки го здраво в ръка.

„По дяволите! Продължава да се движи. Движеща се мишена!“

Трябваше да прецени разстоянието и да разбере, точно къде е Джон, за да знае, как най-добре да действа. Навеждайки се напред, погледна в огледалото. Едно привидно спокойно лице се втренчи в нея.

„Коя е тази хладнокръвна брюнетка, облечена в моя зелен костюм?“

Част от атлетичното тяло на Джон също се отрази в огледалото.

Вадеше нейни дрехи от гардероба и ги хвърляше в куфара ѝ, който лежеше отворен върху жълтата тафтена кувертюра на кревата. Най-отгоре се бе получила интересна комбинация от пурпурна памучна пола, оранжева копринена блуза и червена вълнена жилетка.

„Значи все още не мисли да ме наранява, като се изключи факта, че иска да ме направи основен претендент в класацията за най-лошо облечена жена. Или да ме накара да пукна от жегата, като облека вълнени дрехи през август. Както беше казал веднъж в друг контекст, той се нуждаеше от мен...“

— Ще ме вземеш като зложница и сега се грижиш за облеклото ми, така ли? — попита го саркастично.

— Зложница?

Джон вдигна бадемовите си очи, и когато погледите им се срещнаха, Лайза забеляза, че е изненадан. За миг ѝ се стори, че видя болка и уязвимост в тези тъмни кехлибарени бездни. Но това прозорче към душата му се затръшна след секунда.

— От думите ти разбрах, че възнамеряваш да дойдеш с мен.

— Естествено. Всяко малко момиче си мечтае да стане гадже на гангстер, когато порасне.

— Значи така мислиш — каза той, излизайки от стаята.

Лайза не пусна спрея. Надяваше се да чуе, как външната врата се затваря след него. Побърза към телефона на тоалетната масичка и отново набра само две цифри, преди Джон да се върне. Веднага видя пистолета на Дуайт в ръката му.

Въпреки че все още не беше го насочил срещу нея, добре знаеше, че не би могла да изпръска лепкавия аерозол достатъчно бързо, за да му попречи да стреля.

Остави слушалката на мястото ѝ.

Това не спря Джон.

ГЛАВА V

Той продължаваше да се приближава застрашително към нея.

Беше все по-близо и по-близо. Сигурно искаше да е сигурен, че няма да пропусне. Може би се гласеше да използва възглавница, за да заглуши изстрела.

Намираше се само на няколко крачки. Лайза затвори очи, пое си дълбоко въздух и стисна здраво зъби.

— Какво ти става? — попита я спокойно.

Тя боязливо отвори очи.

— Хайде свършвай по-бързо.

„Защо ми трябваше да изтърсвам такава глупост? Той вече е в обсега на лака за коса. Спреят можеше да ми помогне...“

— Да свършвам с какво? Не те разбирам. Моля те, бъди по-ясна.

Зениците ѝ се разшириха от изненада.

— Помислих си, че ще ме застреляш.

— Пресвета Дево Марийо!

Джон внимателно постави черния стоманен пистолет върху леглото. Смъртоносното оръжие изглеждаше повече от странно на фона на меката жълта покривка.

— Как можеш да си помислиш такова нещо?

Вълна на облекчение премина по тялото ѝ, въпреки че все още не сваляше поглед от пистолета.

Джон съсредоточено я наблюдаваше. Тя се опита да не поглежда повече към лъскавата стомана.

— Преди малко каза, че ще си направел всичко възможно, за да не ми позволиш да се обадя в полицията.

— За бога! Имах предвид, че щях да взема слушалката от ръцете ти или най-много да изключа апарата, докато се вразумиш.

Близостта на пистолета я хипнотизираше. Джон се наведе и го вдигна. После внимателно ѝ го подаде.

— Ето. Вземи го. Щом толкова ти харесва.

Лайза не отклони предложението му. Пистолетът беше тежък.

— Стига да искаш, вече можеш да ме застреляш — добави той тихо, — но бих предпочел да не го правиш.

— Добре, но ще се обадя в полицията.

— Сега, когато се чувстваш по-сигурна с оръжието в ръка, не искаш ли да поговорим?

Лайза погледна към телефона замислено, без да му отговаря.

— Добре — съгласи се Джон примирен, — извикай ги, щом искаш. Но ще трябва да ме застреляш, ако си решила да ме задържиш в апартамента си, докато дойдат.

— Знаеш, че няма да стрелям — рече меко тя. След това допълни решително: — Само в случай на самозащита.

— След като си напълно убедена, че съм на страната на „лошите“, защо тогава ми помогна?

Лайза се поколеба какво да му отвърне. Тя самата не бе сигурна, дали някога щеше да разбере истинската причина за поведението си. Или просто не искаше.

— Предполагам, защото той изглеждаше по-силен.

Изглежда отговорът ѝ не го задоволи.

— Нима не си чувала, че от „лошите“ не всички са силни? Или пък имаш толкова ограничен вкус, че не си гледала старите филми за Тарзан? Например, „Атаката на пигмеите убийци“.

— Никога не съм чувала това заглавие. — Тонът ѝ изразяваше подозрение. — Нека оставим разговора за киното за някой друг път.

— Добре, щом искаш. И така — защо ми помогна? Нали си повече от сигурна, че съм от „отсрещната страна“? Защо тогава удари Дуайт?

— Това, което разбирам сега е, че и двамата сте от „лошите“ — отвърна му след дълго размишление.

Не можеше да приеме Дуайт като олицетворение на Истината, Справедливостта и Американската Мечта. Методите му бяха незаконни и твърде груби. Отгоре на всичко не носеше документ за самоличност.

Джон сведе проникателния си поглед към пода.

— Така е. От „лошите“ съм.

Лайза притаи дъх. Не очакваше тези думи толкова скоро. Може би тайно се надяваше, че никога нямаше да ги чуе. Може би дълбоко в себе си вярваше, че Джон наистина работи за правителството. Може би

й се искаше, да се опита да я убеди в правотата си. Сега чувстваше, че и последната й капчица надежда се изпарява.

— От „лошите“... — продължаваше той, — мръсно копеле, гаден тип, подъл престъпник...

Не можеше да намери повече подходящи думи.

— Подъл престъпник е най-добре — съгласи се Лайза с облекчение.

— Добре. Както искаш, така ме наречи за това, че постъпих толкова кретенски, като те въвлякох в опасната игра. А всичко бе една шега...

— Всичко ли? — въпросът се изплъзна от устата й, преди да успее да го преглътне.

Той бавно се извърна и, без да я поглежда, тръгна към гардероба.

— Не — призна мимоходом, — ти беше нещо по-различно...

— Бях?

— Не можем да мислим за бъдещето при тези обстоятелства. Затова се изразих в минало време.

Лайза реши да потисне чувствата, които се бяха зародили в душата й. Струваше й се, че Джон е охладнял към нея.

— Ако трябва да говоря за настоящето — няма да тръгна с теб — заяви с твърд глас.

— Хайде, моля те. Само така мога да се грижа за сигурността ти.

Тя го погледна. Когато срещна очите му, забеляза уплаха в тях.

— Защо? Нима е необходимо някой да ме пази? Какво става, Джон?

Възползва се от моментната му уязвимост и побърза да добави:

— Обеща да ми казваш истината.

— Обещах ти, че всичко, което споделям с теб, ще бъде вярно — напомни й той, — но в този случай не разполагам с достатъчно информация. Засега нямам нищо повече от няколко догадки.

Лайза въздъхна. Отпусна се върху леглото и постави пистолета на възглавницата.

— Ако не възнамеряваш да го използваш — предложи Джон, — по-добре ми дай да го изпразня, преди да си простреляла някого от двамата ни.

Тръгна към нея.

— Не сега.

Спря се точно, когато Лайза постави ръка върху пистолета.

— Прочела съм достатъчно криминалета и съм се убедила, че винаги съществува „необходимостта да знаеш“. — Тя се опитваше да събуди чувството му за вина. — След като веднъж ме въвляче в играта, сега си длъжен да задоволиш нуждата ми от по-пълни знания.

Джон прекара дългите си пръсти по светлорусата си коса.

— Лайза, не мога да ти кажа...

— Нека да започнем с Дуайт — прекъсна го. — На чия страна е?

— Не зная.

— Хайде, обеща ми истината!

Той започна да се разхожда напред-назад между гардероба и леглото като животно в клетка, пъхнал ръце в джобовете на панталона си.

— Добре — съгласи се най-после. — Предполагам, че наистина имаш право да узнаеш някои факти. Тогава може би само ще се убедиш, защо е най-добре да тръгнеш с мен.

Лайза се изправи в очакване на обяснението му.

— Не се шегувах, когато казах, че аз и Дуайт сме учили заедно. Всъщност, двамата бяхме на един специален тренировъчен лагер, организиран от НРС за една седмица. Присъствието му тук усложнява нещата. Не знам дали сега работи за „отсрещната страна“, или пък някой ме е наклеветил и колегите ми ме преследват.

— Защо не се обадиш на шефа си и да провериш, как стоят нещата?

— Защото, ако съм наклеветен, нуждая се от време и от свобода, докато отново спечеля доверието им. Подозирам, че става въпрос за един опасен политически случай, който разследвах самостоятелно през последните няколко месеца. Необходими са ми повече сведения, за да мога да докажа предположенията си.

Джон извади ръцете си от джобовете и, като свиваше и отпускате пръсти, развълнувано добави:

— Не разбираш ли, Лайза, че аз дори да знам, кой ме преследва... нас. Имам предвид кой ни преследва. Така че, не мога да поискам помощ от НРС или от полицията.

Лайза не можа да се въздържи да не докосне дланта му.

— Ти наистина живееш в един свят на сложни игри и заплетени ситуации. Вече не се учудвам, че искаш да напуснеш работата си, за да

започнеш нов живот.

— Сега и ти си въввлечена в тези игри. Налага се да те предпазвам от смъртна опасност.

Искрените му думи я смутиха. Въпреки, че ѝ се искаше да продължи, тя смени темата:

— Като си спомня какви усилия положи, за да ме изведеш на вечеря снощи — каза полушеговито, — как мога да съм сигурна, че не си инсценирал всичко това, за да ме примамиш да прекараме уикенда заедно.

— Лайза!

Името ѝ звучеше толкова прелестно, когато Джон го изговаряше с мекия си, кадифен глас.

— Нима можеш да си помислиш, че бих те прелъстил чрез измама?

— Не, и през ум не ми е минавало такова нещо... — отвърна Лайза сконфузено.

— Да не би да се страхуваш, че ще те нараня? — попита той предпазливо.

— Та аз толкова се боях за теб вчера! — напомни му тя.

— Досега не бях усетил, че наистина си се притеснявала за мен.

Джон нежно прокара пръсти по къдриците ѝ.

— Никой досега не го е правил... — добави след дълго мълчание.

Когато отдръпна ръката си, Лайза неволно погледна към телефона.

Той явно бе прочел мислите ѝ.

— Все още можеш да се обадиш в полицията. Но федералните органи стоят по-високо от местните. И ако някои вражески агенти са намесени в аферата, полицията не може да ти осигури необходимата защита.

— Но аз не зная нищо.

— Ще ти бъде повече от трудно да убедиш съответните власти в това.

— Не мога да избягам с теб просто ей така! — възкликна Лайза възбудено. — Имам си добра работа. Майка ми се обажда винаги в края на седмицата, а на всичкото отгоре, трябва и да се грижа за рибките.

— Между другото, включила ли си рибките в завещанието си? Ако не си, можеш да ги подариш на съседката — предложи Джон с преторена загриженост.

— Късно е вече. Преди няколко дни тя си купи две ангорски котки.

Скоро Лайза забрави за веселата част от разговора и съсредоточи вниманието си върху сегашното положение. Имаше много възможни варианти. Част от тях обсъди с Джон, а останалите премълча. Не можеше да остане при някой приятел или роднина, защото неминуемо щеше да ги въвлече в аферата. А да се укрие в някой евтин мотел не беше сред най-привлекателните перспективи. „Ако не остана с Джон, как тогава ще разбере кога всичко е свършило, за да се върна отново към нормален живот?“

Не искаше да си признае, че имаше други причини, твърде непрактични при това, поради които не ѝ се щеше да се раздели с него.

По едно време той ѝ напомни:

— Не забравяй, че дори само НРС да ни преследва, винаги съществува възможността някой шемет да изпразни револвера си в един от нас по погрешка. Все пак, ако съм наклеветен, ще ме мислят и за въоръжен, и за опасен.

Лайза си спомни, как Дуайт посягаше към пистолета си... Как я заплашваше... Как не се церемонеше, когато вършеше незаконни неща, въпреки че може би наистина беше от НРС. Не ѝ се искаше да има повече такива срещи с типове като Дуайт насаме.

За добро или не, вече беше застанала импулсивно на страната на Джон, когато му помогна да обезвреди Дуайт. И дори още по-рано, когато излъга, за да го прикрие.

Ако Джон наистина бе търсен с основание, вече му бе станала съучастничка. Ако тръгнеше с него, щеше да има много по-добра възможност да събере доказателства за престъпленията му, и с тяхна помощ да осигури свободата си.

Мислите лудо се блъскаха в главата ѝ.

„Ако Джон е бил наклеветен, аз сигурно също съм заподозряна. В случай че му помогна да възвърне добрата си репутация, ще спечеля. Колкото по-скоро се върна към нормалния си, спокоен живот, толкова по-добре. Но с Джон едва ли можеше да се живее спокойно...“

Той не я насилваше за нищо, а пистолетът на Дуайт беше в ръката ѝ. Ако заминаването с Джон се окажеше грешка, може винаги да го напусне.

„В момента нямам по-добър избор.“ След като взе решение, Лайза се изправи и докосна надписа на отровназелената му риза. Като се опитваше да пренебрегне неочакваните усещания, които наелектризираха тялото ѝ, прочете:

— „БКС“. Надявам се, че не означава „Бягство Към Смъртта“.

— Не, по-скоро — „Бягство Към Сполуката“ — отвърна той остроумно.

„Но съдбата не изключва нито смъртта, нито сполуката“ — мина през главата ѝ.

— Колкото по-скоро се пръждосаме от тука, толкова по-добре ще направим — каза Джон като ехо на мислите ѝ.

Няколко минути по-късно вече пренасяха огромния аквариум по коридора, опитвайки се да не разливат водата. Рибките явно не обръщаха внимание на грижите, които двамата полагаха за тях.

— Не са никак общителни — отбеляза Лайза тъжно, като се сбогуваше с гупите, хелерите, полинезиите, скалариите и зебрите. — Сбогом, Чарли, Летиция, Едгар, Телма, Жак, Алекс...

Когато стигнаха до вратата на Софи, припряно почука.

Моу, дребният възрастен мъж, който бе донесъл закуската, им отвори. Беше много радостен, че вижда клиентите си от сутринта. С охота им заобяснява, че Софи се гласяла да отиде с него на ледената пързалка.

— Ще се погрижим добре за рибките ви, докато се върнете — увери ги, а краищата на сивите му мустаци се изкривиха в нещо подобно на усмивка.

Внимателно внесоха аквариума в гостната, поставиха го върху масичката за кафе и бързо излязоха.

Моу подаде глава в коридора и викна подире им:

— Та къде казахте, че отивате?

Престориха се, че не го чуват и бързо се мушнаха в апартамента на Лайза. Тя кимна към Дуайт:

— Ще умре от глад.

— Няма. Сигурен съм, че вече го търсят. Не бих се учудил, ако всеки момент пристигнат. Но дори това да не стане, все някак си ще

издържи ден-два. Ще се обадя на подходящите хора, за да ги уведомя, къде се намира, когато вече бъдем на безопасно място.

— Какво ще кажеш за...

— Не говори пред Дуайт — предупреди я Джон. — Ела в спалнята.

— Но той не може да ни чуе с тези тампони на ушите.

— Може. Нищо чудно да е изкарал второ ниво на курса „Разчитане по устни“.

— Дуайт?

Това умение ѝ изглеждаше прекалено интелектуално умение за него.

— Между другото, защо размени елегантния си черен костюм за тази грозна униформа с отровнозелен цвят?

— Когато се опитвах да се изплъзна от оня тип, който ме преследваше, откраднах камион за доставка на цветя.

Лайза го погледна с недоумение.

— Минал съм трето ниво на курса „Измъкване от преследвачи“.

Тя все още не разбираше, за какво става дума.

— Не е кой знае колко трудно.

— Кое?

— Да отмъкнеш един нищо и никакъв камион.

Джон забеляза възмущение на лицето ѝ и му се наложи да поясни:

— Не се безпокой. Оставих триста долара като компенсация за собственика. Така платих и за униформата, и за розите. Дребни разходи, нали разбираш.

— С парите на данъкоплатците могат да се купят и много пици.

Той погледна часовника си.

— Страхувам се, че доста дълго време се задържахме тук. Пригответи си набързо най-необходимите неща. И не забравяй паспорта си.

Лайза имаше чувството, че единственото, без което наистина не можеше, бе Джон. Бързо грабна чантичката си и пхна пистолета вътре.

— Къде е паспортът ми? — попита припряно.

— В гардероба. Второто чекмедже отляво. До розовата панделка.

Преглътна протеста си, когато го видя да отваря нощното й шкафче и да вади оттам разни дантелени парцалки, които започна да слага в отворения куфар.

Изведнъж Лайза подскочи. Някой звънесе на входната врата като на ножар.

— Дали ще успеем да се спуснем по терасите надолу? — попита Джон.

Тя пребледня.

— Аз няма да мога. Страхувам се от високото.

— Добре. Тогава ти ще излезеш по стълбите. Но без куфара. Измъкни се през задната врата. Може би все още не знаят как изглеждаш.

Отново се звънна.

Лайза реши, че сега не е време да се колебае, и направи точно това, което й каза. Едва потисна желанието си да се затича, когато се приближи до задната врата, водеща към паркинга.

Навън нямаше никой. Опитваше се да прикрие вълнението си. „Дали да не тръгна с моята кола?“

В храстите нещо привлече погледа й. Беше куфарът — затворен. „Джон сигурно го е пуснал от терасата. Слава богу, има нещо вярно в рекламите, щом нищо му няма след падането.“

Вдигна поглед нагоре и видя Джон, който висеше на перилата на един от балконите.

„Представлява чудесна мишена“ — мина през главата й. Прилоша й от тази мисъл. Хрумна й да отвлече вниманието на преследвачите и тръгна към сградата.

Приближи се към входната врата. Във фоайето стоеше един разносвач на пици. Изглеждаше ядосан и непрекъснато натискаше звънеца на нейния апартамент.

Огромен товар се смъкна от плещите й, когато разбра, кой бе причинил паниката.

— Извинете — рече през смях на дребничкия мустакат мъж. — Ако това е поръчката за Лайза Ролинс, аз ще я приема.

Бръкна в джоба си и извади смачканата двайсетдоларова банкнота на Дуайт. Подаде му я с вежлива усмивка.

— Запазете рестото.

Погледна към паркинга — не видя никого. Отпрати се към жълтия си шевролет. Джон беше приклепнал до задната врата, като междувременно беше успял да вземе куфара от храстите.

— Къде, по дяволите, се губиш? Предполагах, че ще ме чакаш отсреща с колата.

— Опитах се да отвлека вниманието им, но вместо това успях да взема вечерята. Предполагам, не знаеш, че преди малко се спаси по една случайност.

Когато потеглиха, му разказа, как всъщност стояха нещата. За лакомията на Дуайт, която бе отслабила вниманието му, и му костваше удари с роза и ваза по главата.

Джон уверено шофираше из широките прави улици на големия модерен град.

— Сигурно си изкарал висока оценка на изпита по „Градско шофиране за напреднали“ — подхвърли Лайза.

Нямаше навик да преотстъпва мястото си зад волана на някой мъж, само защото принадлежи към по-силния пол. Въпреки че никога досега не беше симпатизирала особено на феминизма, почувства, че самолюбието ѝ бе засегнато.

Сякаш телепатично отгатнал мислите ѝ, той каза с успокояващ глас:

— Не се обиждай. Имам повече опит от теб в преследването с автомобили. Преживял съм безброй гонитби, пицци на гуми, минаване на червено, трясък на ламарини и вой на полицейски сирени.

След известно време Лайза вече се чувстваше по-удобно като обикновен пътник.

ГЛАВА VI

— Дуайт намекна, че Джон не е истинското ти име — рече Лайза, когато се отклониха от магистралата. — А и това „Жано“ звучеше мило, но твърде фалшиво.

— Със сигурност и Дуайт не е името, което е получил на кръщението си. Пък и той не би могъл да знае моето. Ние не използваме истинските си имена дори, когато общуваме с другите агенти от НРС.

— След като бягаме заедно, не смяташ ли, че поне аз трябва да знам истинското ти име?

Джон хвърли бърз поглед в огледалото за обратно виждане.

— Надявах се, че ще ме възприемеш такъв какъвто съм, независимо как се казвам.

— Съгласих се да ти помогна, тъй като нямах друг избор.

— Сега разбирам. Значи фактът, че сега си с мен, се дължи изцяло на обстоятелствата.

— Точно така.

Тя настоя отново:

— Да се върнем пак на истинското ти име.

— Ако ти кажа, че е Джон, няма да повярваш, нали?

— Не.

— Но въпреки всичко, си съгласна да ме наричаш Джон?

— Не знам...

Той спря колата на един светофар и я погледна. Стори й се, че тези кехлибарени очи я завладяват.

— Истинското ми име е Ерик Тревор.

— Сигурен ли си? — иронизира го Лайза. — Колкото и Джон? Все пак, Ерик звучи много по-елегантно, а и повече подхожда за име на шпионин. Така че ще те наричам Ерик отсега нататък.

Не й убягна фактът, че Ерик също като Джон беше четирибуквена дума.

Джон-Ерик избра заобиколен маршрут към магистралата, завивайки по многобройни малки улички.

— Никой не ни следва — установи делово.

Взе си парче пица.

— Вкусно е — отбеляза със задоволство. — Сигурно е от „Летящата чинийка Супер Комбо“.

„Интересно — помисли си Лайза. — Тези пици трябва да са включени в правителствения наръчник «Храна за шпиони».“

Той пое по една отбивка и спря на паркинга пред голям супермаркет.

— Налага се да се потрудим, за да получим пари в брой. Но са ми необходими по-малко учебни дрихове от тези на доставчик на цветя.

— Защо не използваш кредитната си карта?

— Не бива да им давам възможност да разберат, с какво съм облечен. Това ще разкрие следите ни.

Извади тефтерче и написа нещо.

— Това са мерките ми.

Докато ѝ подаваше парите, пръстите им се докоснаха.

— Влез и напазарувай.

— За какво време да бъдат дрихите?

— За топло.

Лайза, която винаги се бе смятала за лишена от скрупули жена, се почувства притеснена в секцията за мъжко бельо. Никога досега не бе купувала такива деликатни неща. Мъжете я зяпаха, чудейки се какво толкова избира и се колебае между различните марки. Така се бе чувствала, когато за пръв път си купуваше сутиен на дванайсетгодишна възраст.

Ядосана на Джон-Ерик, че я бе въвлъкъл в ситуация, в която откри, че не е чак толкова хладнокръвна, колкото си представяше, тя му купи шест слипа в ужасна цвятова гама — от тъмнозелено до яркорозово. Към тях прибави също и трудно определими на цвят джинси, тениски, ризи и чорапи.

Следващата им спирка беше един крайпътен кантон, където се преоблякоха. Лайза откри дънките си на дъното на куфара заедно с една-единствена оранжева копринена блуза.

Джон-Ерик със сигурност нямаше практика да приготвя багажа на жени, тръгващи на път. Тази мисъл я успокои малко, въпреки ужасната комбинация от дрехи в куфара ѝ.

„Трябва да спра да мисля за него като Джон-Ерик и да използвам само Ерик — напомняше си постоянно. — Ерик, Ерик, Ерик.“ С учудване осъзна, колко здраво името Джон е заседнало в мозъка ѝ за малко повече от денонощие.

Смути се от този факт и се опита да отрече, че „Джон“ се бе настанил доста дълбоко и в сърцето ѝ.

— Сега започваме да събираме пари — каза той и включи двигателя.

— И какво трябва да направим? Може би да оберем някоя банка?

— Има много по-лесни начини, ако притежаваш моите приспособления — отвърна ѝ загадъчно.

Лайза премисли отговора му. „В какво ли още ще ме забърка?“

— Ами... Аз имам малко спестявания — предложи тя колебливо.

— Тъкмо щях да те попитам за това. Носиш ли у себе си автоматична кредитна карта?

Лайза преглътна. „Колко ли по-объркан може да стане животът ми?“

— Да — потвърди.

— Каква е сумата, която не можеш да надвишаваш за един ден?

— Триста долара.

Обзеха я лоши предчувствия, когато се отправиха към най-близката банка. Самата отиде да изтегли парите.

— Дръж ги у себе си — каза ѝ Ерик, щом се върна в колата, сякаш разгадал мислите ѝ. — Пъхни ги в обувката си или където и да е, но знай, че това са последните ни пари.

— Ще ни стигнат за няколко дни, ако пестим.

Тя прие за съвсем нормален факта, че ще сподели с него своите лични спестявания.

— Няколко дни? — Тонът му беше подигравателен. — Може да ни потрябват средства за няколко месеца.

— Няколко месеца! — възкликна Лайза изумена.

Ерик стана сериозен.

— Би било чудесно, ако проблемът се разреши само за няколко дни. По-вероятно е да се крием с месеци. — Погледна я загрижено. —

Пак ще ти напомня, Лайза — не става дума за някаква игра в случая. Просто се моли да не ни открият следите скоро. Иначе ще разбереш, че това наистина не е кино.

— Мога да правя разлика между филмовите герои от екрана и някой действителен „герой“, който е насочил пистолета си срещу мен — отвърна Лайза.

Сви се в ъгъла на седалката и замлъкна.

— Имам достатъчно пари в банковата си сметка и с тази карта можем да теглим от който и да е край на страната — обади се след време.

— Електронният начин на теглене на пари дава възможност на правителството да контролира местонахождението на своите граждани — отбеляза Ерик. — Не можем да използваме автоматичните или каквито и да било кредитни карти от утре. Ще ни засекат незабавно.

Чак сега тя започна да разбира опасностите и лишенията, които криеше ситуацията, в която бяха попаднали.

— И какво ще правим отсега нататък?

— Остави на мен — отвърна ѝ той.

И двамата мълчаха докато колата се носеше бързо по магистралата.

Лайза предпочиташе да бъде в момента където и да е, само не и тук с него. Не само заради вероятните опасности и несгоди, а и заради Ерик.

С промяна на името си, този мъж бе станал напълно различен в очите ѝ. Не можеше да забележи в него жестовите на загриженост, нежност и дори уязвимост, така характерни за Джон. „Или може би се заблуждавам?“

До един надлез на магистралата бе застанал стопадгия с надпис в ръка: „За Фарго, Северна Дакота“.

— Чудесно — измърмори Ерик.

„Значи все пак каменният мъж можел да говори“ — помисли си Лайза.

Той отби на банкетата.

— Какво правиш? — попита го не съвсем учтиво.

— Просто вземам един стопадгия.

Думите му бяха монотонни. Липсваше им предишната лека закачливост, която така ѝ допаднаше.

— Към Северна Дакота ли отиваме? Или ти трябва заложник?

Не ѝ отговори, тъй като стопаджията се затича към шевролета, отвори вратата и се хвърли на задната седалка. Беше мъж на средна възраст, с дълга, несресана коса и шарена раница на гръб. Доста неприятна миризма се разнесе из купето.

„Прилича на хипар, който чака на това място от шейсетте години — помисли си Лайза. — Не можа ли Ерик да намери някой по-чист?“

Потеглиха отново. Тя разбра целта на Ерик по време на разговора му с новия им спътник. Не си правеше труда да се включи. Седеше мълчалива и намръщена, докато Ерик обясняваше на стопаджията, че той и сестра му бързали към летището, откъдето щели да вземат самолет до Фарго, тъй като старата им баба там се разболяла внезапно. Възнамерявали да оставят колата на паркинга на летището и да наемат друга кола като пристигнат във Фарго. Но ако този мъж нямал нищо против, да закарал колата им до Фарго, като му платят горивото.

Стопаджията се съгласи веднага. На летището Ерик му даде ключовете на колата и кредитната карта на Лайза, с която да покрие разходите си.

— Знаеш ли колко „трудно“ се откриват жълтите коли? Особено тези в движение — промълви Лайза замислено.

Той стисна зъби, преди да отговори:

— Трябваше да...

— О, но аз не искам да затруднявам гласните ти струни, като те карам да ми обясняваш каквото и да било — прекъсна го надменно. — Бих могла и сама да разбера предимствата на едно пътуване по фалшив маршрут.

Лайза следваше този студен, чужд за нея човек, който се наричаше Ерик, водена единствено от страха за собствената си безопасност. Преди бе започнала да се грижи за Джон, да се тревожи за него, но Джон бе изчезнал безвъзвратно, като че ли никога не бе съществувал...

Преди да се нареди на криволичещата опашка пред гишето за билети, Ерик изстреля инструкциите си:

— Изпрати препоръчано писмо на шефа си. Напиши му, че някой твой близък се е разболял и ще отсъстваш от работа известно време.

— Къде да пиша, че съм? Във Фарго? — попита тя саркастично.

— Не уточнявай — отговори монотонно и някак отнесено на киселата ѝ шега. — След това напиши на майка си, че заминаваш за Непал с някой твой приятел, който е спечелил екскурзията от томбола.

— Но тя ще се чуди...

— Тогава нека бъде приятелка.

Лайза изпълни заповедите му, макар и без особен ентусиазъм. Понеже не искаше майка ѝ да си мисли, че е паднала от някой хималайски връх, ако не получи дълго вест от нея, противопоставяйки се на дадената ѝ „заповед“, тя промени маршрута на двумесечно сафари в Африка. Майка ѝ знаеше, че след като дъщеря ѝ има възможност да се качи в кола, никога не би ходила пеша. Затова, ако Лайза действително трябваше да изчезне, то версията, че джипът ѝ е нападнат от носорози в Африканските савани, изглеждаше доста по-правдоподобно от непалската авантюра. В писмото си добави, че телефонните и пощенските услуги са ненадеждни, но все пак ще се опитва да поддържа връзка. Не желаше ненужно да я тревожи.

Разбира се всички нейни тревоги, свързани с дъщеря ѝ, отсега нататък биха били съвсем основателни. Но те нямаше да променят нищо.

В писмото си до шефа на „Дензигър“ обеща, че скоро ще докладва всички подробности, отнасящи се до ненадейното ѝ заминаване. Спомена също, че би разбрала съображенията на ръководството, ако то реши, че не може да държи вакантно мястото ѝ във фирмата.

„Е, ако един специалист по проблемите на безработните не може да си намери работа, тогава кой друг?“ — самоокуражи се.

Да стои и да оплаква провалената си кариера и живот, просто нямаше смисъл. Трябваше да продължи напред с единствената цел да се измъкне невредима от тази ситуация, при това колкото се може по-скоро.

Ерик се приближи към нея и ѝ подаде безмълвно един самолетен билет.

Лайза го отвори.

— Хавай?

— Ако трябва да ставаш беглец — направи го със стил.

Билетите бяха на името на Роналд Тод. Тя вероятно би била щастлива да придружи Джон до Хаваите, но с „новия“ Ерик все едно, че правеше компания на Снежния човек. Запита се, дали той ще поомекне под тропическото слънце.

Тази мислена картина се разпадна, когато Ерик се обади с пресипнал глас:

— Няма да ходим на Хаваите.

Тръгна към бюрото за коли под наем. Лайза подтичваше до него. Представи се със същото име, каквото беше написано върху кредитната карта и билетите — Роналд Тод. Нае един линкълн континентал, докато тя се чудеше, как биха останали незабелязани с него.

След като се отклониха от магистралата, водеща към летището, Ерик пое в противоположна посока и накрая спря до един магазин за театрални декори и костюми на булевард „Мелроуз“. Лайза го наблюдаваше от колата как чука по прозореца на затворения магазин. Входната врата се откряна. Очевидно беше редовен клиент.

Не можеше да познае от пръв поглед русия мъж, който излезе отвътре след няколко минути. Единственият ключ към неговата самоличност бяха панталоните и шарената риза — същите, които бе купила за Ерик.

Той напъха в куфара мъжки и дамски перуки, цял комплект принадлежности за гримиране и куп дрехи, наподобяващи тези, които носят духовниците.

Лайза се зачуди, какви ли действия ще предприеме Ерик през следващите няколко часа. Те засягаха пряко и нея, тъй като тя също участваше в тази история. Поиска обяснение, но получи минимално количество информация, като че ли мъжът, седящ до нея в колата, имаше ограничен запас от думи, който скоро ще се изчерпи. Информира я единствено, че следващите му действия имат за цел да затруднят и объркат поне за няколко дни всичките им преследвачи. Другото, което трябвало да направи, било да събере пари за предстоящата им одисея.

Ерик продаде линкълна на едно „частно лице“, което изникна от сенките на улица „Фигаро“. Получиха прилична пачка пари, въпреки че това бе само около една десета от пазарната цена на колата. В

добавка към парите взеха и един раздрънкан буик, модел 1966 година. Подкараха го обратно към летището.

Ерик прехвърли купчинката кредитни карти и ги употреби всичките, за да наеме коли от „Херц“, „Авис“ и няколко други компании, за които Лайза не бе чувала досега. Всеки път се представяше с различно име. Продаде всичките автомобили за пари в брой в такива квартали на града, за чието съществуване тя и не предполагаше. Купувачите също бяха най-различни — от дриплъовци до шикозно облечени мъже. След това двамата се отправяха към други бюра за коли под наем.

Ерик продаде със значителна отстъпка билетите им за Хавай заедно с всички останали билети на имената на притежатели на другите кредитни карти от различни селища в Съединените щати. Купуваше още билети всеки път, когато се връщаха на летището. По документи бяха направили четири полета до Хонолулу само за три часа.

„Ако не продаваше с толкова голямо намаление на мошениците всичко, щеше да се наложи да изпразним куфара, за да поберем всички банкноти“ — мислеше си Лайза.

Междувременно спираха на няколко пъти да купят дрехи, обикновено от сергии и каравани в онези части на града, където попадаха в тези ранни, утринни часове.

— Сигурен ли си, че това е подходящият номер? — попита го саркастично, когато той се върна с чифт дамски дънки под ръка.

— Сигурен съм.

Лайза се учуди, че е такъв специалист по дамските размери. „Какъв ли опит има по тази част?“

След като запали буика, Ерик даде отговор на част от тези й мисли и, то без да му задава въпрос.

— Запомних номерата на дрехите ти, докато ги слагах в куфара.

Когато изгревът на слънцето придаде на постоянната за Лос Анжелис лека мъгла прекрасен розов блясък, той пусна една последна фалшива следа. Изпрати още един стопаджия, този път към Аляска, с последната наета кола, заедно с кредитната карта на името, с което я бе наел.

Лайза изстреля опасенията си, докато Ерик лениво се наместваше в буика.

— Как можа да го направиш? Да отпратиш някого с моята кола е едно, тъй като аз няма да попълня формуляр, че са ми я откраднали, но съвсем друго е с наетия автомобил. Ами ако пипнат този нищо неподозиращ младеж и го обвинят в кражба?

— Тя трябва да се върне от наемателите обратно в компанията след две седмици. Дотогава няма да я потърсят. Освен това, накарах стопаджията да подпише договор, според който трябва да му платя двеста долара, ако я закара до Феърбанкс заедно с ключовете и кредитната карта. Дори ако от НРС проследят кредитната карта по теглените с нея пари, този младеж ще трябва просто да обясни, как тя е попаднала у него и да опише мъжа, който му е наредил това. Сега разбираш ли, че рискът е минимален?

Лайза забеляза, че Ерик е възстановил отново предишния си външен вид. Беше започнала да свиква всяка нова обиколка из града да прави в компанията на „различен“ мъж. Щеше да ѝ бъде все едно, ако не бе приликата на всеки от тях с отдавна изчезналия и сякаш измислен от самата нея образ на Джон.

Тази прилика изчезна, когато той отново нахлузи на главата си русата перука. Опитвайки се да прикрепи мустаци върху горната си устна, Ерик се надигна към огледалото за образно виждане, като се наклони към нея. Рамената им се докоснаха. Лайза копнееше за рамото на Джон, върху което би могла да се облегне.

Този студен, непознат Ерик не можеше да събуди никакви чувства у нея. Тя се отдръпна.

— Момчето, което изпрати за Аляска, видя тази кола — напомни му.

— Без значение е. Няма дълго да я ползваме.

Чувстваше, че се отнася към нея като към някаква натрапница, която иска обяснения за всичко. Въпреки това, той изглеждаше решен да ѝ помогне, независимо колко неприятно е за него подобно задължение.

— Спри там — нареди ѝ, сочейки една пицария. — Ще закусим.

Беше команда, на която Лайза с основание не се подчини. Профуча покрай пицарията мълчаливо, но решително и докато Ерик протестираше, спря до една закусвалня на „Макдоналдс“.

Ерик влезе вътре. След малко донесе вестник и два бели книжни плика.

— Няма какво да правим през следващите два часа — каза той.
— Би могла да подремнеш на задната седалка.

Дъвчейки, разгърна вестника и започна да разглежда обявите.

Лайза забрави за момент, че е в компанията на омразния й Снежен човек и се пошегува:

— Ако търсиш работа, знам едно свободно място като управител в агенция за безработни.

Ерик въздъхна.

— Засега не. Може би някой ден...

Нотката на тъга в гласа му така й напомняше за Джон, че сега бе неин ред да въздъхне тъжно и с копнеж...

ГЛАВА VII

Лайза се събуди от ранното утринно слънце, чиито лъчи огряваха лицето ѝ през стъклото на буика. Седна и започна да разтрива схванатите си крайници. Трябваше ѝ време, докато си спомни къде се намира.

Предната седалка беше празна. Ерик го нямаше.

Огледа паркинга, после се запъти към ресторанта. Дори се престраши и попита един намръщен бизнесмен в скъп костюм дали има някой в мъжката тоалетна.

Върна се отново на паркинга. Чувстваше се разбита и скапана почти колкото буика. Поне ѝ бе оставил ключовете от колата. Сега всичко, което имаше, бе този буик, вместо жълтия ѝ шевролет, и триста долара от собствените ѝ спестявания.

„О, Боже, каква глупачка съм! Сега ми става ясно, защо ме е държал при себе си снощи във всички онези маневри — защото просто се е нуждаел от втори шофьор!“

Лайза въздъхна и завъртя стартера. Двигателят проработи.

„Дано и в мен е останало поне малко сила и воля — помисли си. — Сега ще отида в най-близкия полицейски участък и ще им разкажа всичко, като специално наблегна на детайлите, които биха им помогнали да открият този долен лъжешпионин. Може би няма да получа повече от двайсет години. Погледнато от положителната страна, ще имам осигурен безплатен пълен пансион, което ми е добре дошло, тъй като ще загубя работата си, щом шефът получи писмото, което му изпратих от летището. Как може една практична, делова жена като мен да позволи на сърцето си да вземе връх над разума ѝ!“ Укоряваше се, защото осъзна, че сърцето ѝ я бе подвело още в началото, когато бе започнала да помага на Джон.

„Джон!“ Спомни си за него с неочаквано силен копнеж. Образът му бе изчезнал така бързо, както последният кадър на филм, след който екранът става черен. Една приказка бе свършила безвъзвратно.

„А сега и Ерик изчезна, но това не е голяма загуба, а по-скоро спасение за мен.“

Подкара буика с възможно най-ниска скорост. Зави бавно по улицата. Не можеше да се каже, че изгаря от нетърпение да открие полицейския участък.

„Нямаше ли някаква клауза в закона, която защитава хора, извършващи глупости под въздействието на секрет от свръхактивна жлеза? Жлеза, свързана с въображението. Или може би от някои други импулси...“

Припомни си как реагираше на близостта на Джон. „Може ли един обикновен масаж на краката да доведе до хронична лудост?“ После мислите ѝ взеха друга посока.

„Бих могла да обвиня Ерик, че ме е ударил по главата и съм била в пълна амнезия през цялата минала вечер. Или пък, че съм била с него, защото ме е заплашил, че ще убие рибките ми. Може би трябва да отида на фризьор, преди да направя признанията си. Да се погрижа за маникюра си. Какво ли прави обикновено една изоставена от съучастника си престъпница в събота сутрин, преди да отиде в полицията? Защо да не хапна един омар? Или два. С много разтопено масло. И ориз. Това означава, че трябва да се предам следобед. Защото в затвора сигурно не предлагат точно такива деликатеси.“

Свивайки зад ъгъла, забеляза една телефонна кабина в началото на отлично поддържан минипарк и паркира. Когато приближи кабината, видя, че е заета от висок, слаб мъж. Стори ѝ се, че има нещо познато в него.

Не ръчно изработените му обувки или дънките, нито пък яркочервената му риза. „Може би гъстата светла коса...“

Той затвори телефона и се обърна. Погледът ѝ опипа русата му брада и мустаците.

— Лайза! Как ме откри? Искях да те оставя да поспиш по-дълго.

Облекчение и ярост се смесиха у нея. Нямаше никакво намерение да му признава, че е било плод на една обикновена случайност, че в противен случай биха се загубили завинаги.

— Защо, по дяволите, не остави бележка?!

— Излязох само за няколко минути до телефона.

„Дали наистина е имал намерение да се върне при мен?“ — мина през ума ѝ.

— У дома ли телефонира?

— Може да се каже. — Отговорът му беше толкова неясен, че сякаш се изгуби някъде из брадата му. — Тъкмо щях да отговоря на някои от обявите. Вече е осем часа.

— С кого говореше преди малко?

— Знаеш ли къде можем да намерим квартира?

Лайза продължи да настоява:

— Кажи ми, за какво се отнасяше разговорът?

— Не беше важен. — Ерик се облегна на предния капак на буика.
— Не научих нищо ново.

Птиците, кацнали върху багажника, си чуруликаха весело. Между двамата обаче се бе загнездило мълчание. Или по-скоро, една невидима стена.

Накрая Лайза прекрачи стената.

— Колко още ще си играем на „Аз имам тайна“?

Ерик съсредоточено изучаваше с поглед тревата.

— Е, достатъчно. — Тя протегна ръка. — Трябва да ми дадеш парите за шевролета и то по реалната му цена, а не по „ценоразписа“ на онези приятелчета от снощи. След това аз ще се махна и всеки ще поеме своя път.

Ерик вдигна глава. Изглеждаше смаян и това се почувства в думите му:

— Мислех, че ще се държим един за друг.

— И цялото производство на лепило в света няма да стигне, за да ме задържи при теб.

Лайза пристъпи към него. Яростта сякаш оцвети очите ѝ в зелено.

— Повече няма да позволя да ме третират като излишен багаж. Не искам да бъда там, където не съм желана!

Тя се опита да подреди граматически правилно мислите си, независимо че беше афектирана.

— Или с някого, който не ме желае при себе си!

— А кой според тебе е той?

— Ти! — изстреля в лицето му. — Ерик Тревор или който и да си в този момент.

Спокойствието му още повече я разяри.

— Ти успя да избягаш от преследвачите си. Вероятно си изкарал достатъчно пари досега, за да си наемеш някоя къщичка в провинцията.

Тя се приближи още повече към него, сякаш се готвеше за решителен удар.

— Нека занаят пред всеки сам контролира живота си. Явно ти повече не ме искаш.

Въпреки брадата, мустаците и гъстата коса, закриваща челото му, успя да забележи изненаданата му физиономия.

— Греша — изрече Ерик.

Лайза мълчаливо го гледаше в очите. Тези тъмни бездни ѝ се сториха познати — същите, които бе видяла още при първата им среща. Знаеше, че в тях няма място за искреност. В това поне беше сигурна.

— Греша — повтори той толкова приглушено, че едва го разбра.

Объркана, Лайза очакваше повече обяснения с полуотворена уста.

И Ерик изрече с тих, прочувствен глас, навяващ асоциации за притъмнена спалня:

— Наистина те искам за себе си. Нуждая се от теб.

Пристъпи и я погали нежно по бузата с опакото на ръката си.

Всичко наоколо загуби значение за Лайза. Бе изцяло погълната от този русокос мъж — толкова чужд и толкова близък.

Той прокара пръст по подканващо разтворените ѝ устни. Утробата ѝ изтръпна. Стори ѝ се, че ще я прегърне. Но Ерик се отдръпна.

— Трябва да свършим някои неща — изрече твърдо. После добави с онзи шеговит тон, познат ѝ от първия разговор помежду им: — Да се погрижим за бъдещето на света.

Лайза влезе в тона му:

— На вашите заповеди, сър. — Застана мирно. — Но този екипаж няма да вдигне котва, докато не разбере, какви ще бъдат точно следващите действия.

— Снощи ги обясних — стана сериозен Ерик. — Не знам със сигурност.

— Искам да чуя всичко, което знаеш — настоя тя и му показва „аргумента“, с който можеше да го принуди да говори. — В мен са ключовете на „изящното“ ни возило.

— Лайза...

— Да започнем с това — на кого телефонира тази сутрин? Какво ще кажеш?

— Добре, добре — омекна Ерик. — Не виждам важна причина да не ти кажа, освен, че не съм свикнал да давам обяснения за всичко, което правя.

— Започвай да свикваш.

— Е, този път... — той ритна парче асфалт с върха на ръчно изработените си каубойски ботуши. — Рискувах да се обадя на бившия си шеф, сега пенсионер, който беше протеже на баща ми в тайните служби по време на Втората световна война.

— И?

— Разговорът ни беше доста неформален и неангажиран със сегашните ни проблеми.

— И какво ще рече това?

Ерик въздъхна дълбоко.

— За да получа някаква информация, позвъних и на една позната, която работи за ФБР — сега е изпратена в Хонолулу. Може би трябваше да се възползвам от твоята женска интуиция по време на разговора ми с нея. Тя се опитваше да ми съобщи нещо чрез закодирани фрази, за които само мога да гадая какво означават. Но съм сигурен, че се опитваше да ме предупреди.

— Колко близка приятелка ти е дамата?

Съдбата на света отстъпи място на далеч по-важна тема.

— Откога я познаваш? Как се казва?

Вместо да промени този ход на разговора, Ерик засия от удоволствие.

— Сега разбирам какво точно те интересува!

Напълно объркана, Лайза сведе поглед. Тя се бе издала и фактът, че не можа да прикрие чувствата си, едновременно я изненада и обърка.

Той не се опита да злорадства и продължи с успокояващ глас:

— Не мога да ти кажа името ѝ, но понеже обичаш абривиатурите, инициалите и са Н.М. Връзката ни никога не е била

сериозна, защото никой от нас нямаше време за такова обвързване.

„И сега няма време за сериозно обвързване с мен. Просто има много по-важни неща за него. Това трябва да е истинската причина за поведението му. Дава ми да разбера, че не е имало и не би могло да има нищо трайно между нас. Както не е могло да има нещо сериозно между него и Н.М...“

Лайза реши, че тези инициали Н.М. подсказваха за Неясното му Минало.

Ерик прекъсна мислите ѝ:

— Ще е най-добре, ако намерим някое скришно местенце, където би могла да останеш сама.

„Дали наистина имаше нотка на съчувствие в гласа му? Или просто си въобразявам?“

— Обмислих тази възможност снощи. — Тя преглътна емоциите, натрупали се в гърдите ѝ. — Но тогава няма да знам какво става с теб.

— Нима те интересува... — Беше по-скоро изявление, отколкото въпрос.

— Искам да кажа... Как ще разбера кога всичко е наред, за да се покажа отново?

— Аз ще се свържа с теб.

В този момент очите им се срещнаха.

Дори когато Ерик се държеше дистанцирано, студен като арктически айсберг, Лайза се чувстваше в безопасност, щом е с него. Усещаше, че той се стреми да я предпази от всичко, което би могло да я нарани. Не ѝ се искаше да остава сама, в мъчително очакване.

Поемайки си дълбоко въздух, подхвана с шеговит тон:

— Виж, не знам колко добре ще се чувствам в уединение. Във всеки случай, ще е доста рисковано. Не забравяй, че в университета не успях да взема курса „Как да се справим с престъпници“.

— Останах с друго впечатление от сръчността, с която боравеше с розите в апартамента си.

Ерик изучаваше лицето ѝ. Като че ли търсеше и други причини за отказа ѝ да го изостави. Бавна усмивка се плъзна под русите му мустаци.

— В интерес на истината, аз съм минал този курс, но получих четворка.

— Тъй като не ми върви на отличници тази сутрин, ти си оставаш най-доброто, което ми е подръка.

— Изцяло на вашите услуги съм, лейди — обяви тържествено той, придружавайки думите си с галантен реверанс.

Загуби равновесие и едва се задържа на високите токове на ботушите си.

— Това може да доведе до интересни емоции и за двама ни — отвърна Лайза.

— И не всички ще бъдат с петбуквени думи.

„Няма смисъл да влизам в дискусия с човек, който се смята отговорен за съдбата на целия свят. Впрочем, съдба също е от пет букви...“ — помисли си тя.

Чу се полицейска сирена откъм съседната пресечка.

— За бога, трябва да се махаме оттук. Сигурно са засекли разговорите ти!

Лайза отвори бързо вратата на колата и се метна вътре. Ерик приклекна до предното ляво колело.

— Не се ли сещаш малко късно за тази възможност? След всички тези номера със задържането на ключовете и другите ултиматуми, които ми постави?

— Е... — Тя не можеше да измисли разумен отговор.

Ерик се надигна и, без да бърза, седна зад волана. Една полицейска кола с включени светлини и виеща сирена профуча покрай тях. Лайза присви очи.

— Как позна, че не преследват нас?

— Просто прецених преднината, която имаме. Като изключим факта, че набрах номерата на двама приятели, аз телефонирах до най-различни градове със съответните им кодове. Ще отнеме доста време да бъдат проследени всичките тези фиктивни разговори.

— Май забрави да ми кажеш, какви са крайните ти изводи след разговорите с твоите приятели.

— Нямам твърди изводи. Просто догадки. Предполагам, някой е нагласил така обстоятелствата, че да изглеждам като предател в очите на НРС. Поставяйки ме в затруднено положение, разчитат, че ще загубя самообладание и ще действам импулсивно и необмислено. Както ти обясних снощи, искам да събера доказателства, за да изясня нещата, да разбера къде съм в цялата игра. Освен това, бих искал да

завърша случая, който разследвах самостоятелно. Той е много важен за мен.

Ерик се втренчи през стъклото на буика. Сякаш искаше да погълне спокойствието на парка, преди да добави:

— Мисля, че ни преследват от две страни — НРС и този, който се стреми да ме злепостави.

— Кой би могъл да е той?

— След петнайсет години в НРС има много вероятности.

— Петнайсет години? Значи си станал агент на деветнайсетгодишна възраст.

— Малко извънкласна работа.

„Дали би могъл някога да поведе нормален живот след толкова години фалшива самоличност? Дали е в състояние да си припомни всичките си роли? Характерът на всеки свой «герой»? Възможно ли е всички привлекателни черти на характера да са притежание само на Джон? Дано е останало нещо от тях и за Ерик...“

— Имаш ли някакви дребни монети? — прекъсна мислите й.

Лайза му подаде портмонето си.

— Ако искаш, разходи се из парка, докато позвъня тук-там. Няма смисъл да стоиш тук.

Тя не възрази. Искаше й се да запечата в паметта си свежия, идиличен пейзаж. Точно в тази обстановка бе започнала да опознава Ерик и бе станала свидетел на постепенното му завръщане към образа на Джон.

— Не съм очаквала някой да ми плати веднага в брой — възкликна жената в масленозеления пенъоар, като погледна купчинката банкноти в ръката си.

Ерик току-що бе купил караваната й. Когато започна да прехвърля багажа, тя съзаклятнически се обърна към Лайза:

— Хол, бившият ми съпруг, изобщо не очакваше да получим пълната обявена цена. — Нави една от ролките в косата си. — Мисля, ще е по-добре да не му казвам, че съм получила толкова много пари в брой. Ще заделя малко за черни дни, когато този негодник не плати детската издръжка.

Жената премига няколко пъти.

— О, вие няма да му кажете, нали? Съдът разпореди да разделим всичко по равно, макар че ние сме четирима, а той е сам. Справедливо ли е това?

— Няма да кажа нито дума — увери я Лайза.

— Мъже. Нямаат си и понятие от финанси и разни такива неща. Твоят приятел, без да се пазари, плати цялата обявена цена. Също като Хол, когато я купи. Чуй ме! Дръж парите у себе си занапред и не му позволявай да харчи безразборно.

Лайза поклати глава в знак на съгласие:

— Доста полезен съвет за мен.

И когато продадоха буика за сто долара на излизане от града, наистина прибра парите. Ерик направи лека гримаса, но не протестира.

— Трябва да заредим хладилника, преди да тръгнем нанякъде — каза той, като паркира до една бакалия.

Загледаха се един в друг. И двамата не мърдаха от местата си.

— Надявам се, не очакваш аз да отида на покупки — каза Лайза накрая. — Никога ли не си чувал онзи израз — мъжът носи хляба вкъщи? Приеми го буквално.

— Просто прецених, че знаеш по-добре от мен какво трябва да се купи.

— А спомняш ли си разследването, което проведе в моята кухня?

— О, да. Едно от най-плодотворните ми проучвания.

Нещо повече от ирония блесна в очите му, когато огледа едрите й стегнати гърди под копринената блуза и стройните бедра, изпълващи светлите й дънки.

Отклонявайки погледа си, Ерик отвори вратата.

— Може би ще е най-добре да щурмуваме заедно бастионите на гастрономията.

— Аз ще се заема със замразената храна, а ти атакувай останалото — предложи услугите си Лайза. Докато пресичаха паркинга, тя отбеляза:

— Предполагам, че си избрал тази каравана, за да си приготвяме сами храната в нея. Така бихме избегнали посещението на ресторанти.

— Имаш право. Тя е всичко, от което се нуждаем — пътуване, ядене и спане.

— Спане? — Лайза спря до входа на магазина. — В нея има само едно легло!

Ерик успя да прикрие усмивката си.

— Нямаше голям избор в специализираните обяви тази сутрин.

— Така и не ги видях онези обяви.

— Е, Лайза, ще го уредим някак си. Не можем да рискуваме да нощуваме в мотели...

— Защото така по-лесно ще ни открият — довърши тя изречението.

— И то не само по пряката процедура — като проследят пътя ни. Това може да стане и чрез технически средства.

— Не те разбирам.

— Повечето хотели имат кабелна телевизия. Използвайки техническите ѝ възможности, могат да подслушват всяко едно домакинство или стая в мотел.

Лайза едва не изпусна пъпеша, който разглеждаше.

— Искаш да кажеш, че тайните служби могат да наблюдават всичко, което си поискат? Или поне да пуснат уши навсякъде?

— Не мога да го твърдя със сигурност за НРС. Но всяка организация или компания би могла да го стори. В САЩ няма закон, който да регулира или забранява събирането на информация по този начин, нито пък да контролира разпространяването на тази информация.

Тя помръкна.

— Може би трябва да изкопаем някоя дупка и да се скрием в нея за през нощта.

— Тогава няма да можеш да използваш микровълнова печка — изтъкна Ерик. — И след като стана дума за микровълнова техника...

Следващият половин час се превърна в образователен курс за нея: бяха ѝ обяснени всички възможни начини, чрез които разузнавателните служби събираха информация за гражданите.

Пазаруването с Ерик ѝ беше доста забавно. Ябълките му поделяха един тъгл в пазарната количка с прасковите, които тя беше избрала. Неговите бадеми със захар се бяха смесили с любимото ѝ обезсолена кашу, а шоколадите му бяха затиснали на дъното сочните ѝ понички.

Предишното ѝ усещане, че кухнята на апартамента я поставя в прекалена близост с Ерик, беше нищо, сравнено е чувството за принудителна интимност, което изпитваше в караваната. Телата им се

допряха няколко пъти докато напълнят хладилника и намерят място за другите провизии...

След като свършиха с това, едновременно се обърнаха и застанаха един срещу друг така, сякаш времето бе спряло. Гърдите на Лайза бяха само на няколко сантиметра от неговите.

— Предлагам да хвърляме жребий — каза Ерик с дрезгав глас.

— За какво? — промълви тя.

— Кой да приготви обяда.

— А, да. — В момента съвсем не си мислеше за храна. — Закуската тази сутрин беше от теб. Така че е мой ред сега.

— Твой ред е... — прошепна Ерик едва чуто.

Този път докосването на ръцете им не беше случайно. Той се обърна рязко и се отправи към зиналата задна врата на караваната.

— По-добре да тръгваме...

Лайза го последва. Забеляза, че леко накуцва. Усмихна се на себе си. „Крайно време беше с тези тежкарски ботуши. Този «каубой» е виждал крава единствено на картинка.“

На излизане от паркинга Ерик съзря една продавачка на цветя, застанала точно в противоположния край. Зави на сто и осемдесет градуса, като че ли видя преследвачите си отсреща и натисна спирачки пред нея. Беше възпълна, млада жена, чиято лъчезарна усмивка напълно хармонираше със стоката ѝ.

Без да каже нещо, слезе от автомобила, приближи се към пъстрата мозайка от цветове и започна внимателно да избира.

Щом се върна обратно в караваната, показва избора си на Лайза и се усмихна срамежливо.

— Малка компенсация за букета, който бе съсипан миналата вечер в моя защита.

— Благодаря — каза тя простичко, като прие подаръка.

Ерик съзнателно се въздържа от физически контакт помежду им.

— Тъй като разполагаме с органичен бюджет — каза той, избягвайки погледа ѝ, — можех да си позволя само една.

Отново седна зад волана.

— Прекрасна е! — Лайза беше искрена. Вдъхна приятния аромат.

„Каква изящна роза. Бяла. Дали нарочно е избрал белия цвят? Какво ли символизира той според неговата загадъчна, шпионска

логика? Невинност? Чистота? Поражение? Примирение? Прощка? Или
лъжа...”

Притисна розата към гърдите си, но в следващия момент едва не
извика от болка.

„Изглежда, и най-изящната роза има бодли“ — помисли си.

ГЛАВА VIII

Събуди я дълбок, басов глас. Беше нежен и гальовен. Някой пееше. Прииска й се дълго да го слуша. Много дълго.

Разтърка очи. Ерик бе приклеknал до леглото и я гледаше втренчено. Лайза се надигна.

— Виждаш ли, прав бях — отбеляза весело той. — Знаех си, че ако ти попея, ще се събудиш.

— Да не си Глен Кембъл.

— Нищо не ми пречи да бъда. Трябва ми само една китара, кон и каубойски ботуши.

Лайза отново потърка очи и прекара пръсти през косата си, опитвайки се да се разсъни напълно.

— Нима изборът на песента означава, че вече сме във Финикс?

— Със сигурност сме поне в Аризона. Близко сме до Планините на поверията.

— Нима си шофирал през всичкото време! — Това не беше въпрос, а по-скоро укор.

— Тази каравана едва ли има автопилот.

— Бях те помолила да ме събудиш, за да те сменя зад волана, когато се умориш.

Лайза се удиви как издържа буден повече от трийсет и шест часа.

Ерик извади купчина шофьорски талони от джоба си.

— Вече отстраних тези, които са на същите имена, на които се водят и кредитните карти. Малко вероятно е да ни поискат документи за самоличност при регистрирането, но в случай, че се наложи... Как би желала да се казваш?

„Г-жа Ерик Тревор.“

Сърцето й подскочи от радост.

„Сигурно все още съм по-сънена, отколкото ми се струва, за да позволя на тази мисъл да се прокрадне в съзнанието ми!“ Избра си един талон наслуки.

Ерик го погледна.

— Тази нощ ще бъдеш г-жа Джош Грегъри.

Той отново запя и тръгна към офиса на къмпинга. Лайза протегна схванатите си крайници.

Напрегна се, когато дочу последните строфи на песента му. Стана ѝ някак чоглаво. В тях се говореше за някакъв мъж, който заплашваше съпругата си, че ще я напусне.

„Дали случайно е избрал тази песен? Да не би да иска да ми напомни, че все някой ден ще ме изостави? Може би развихрената ми фантазия ме кара да търся във всеки негов жест или дума код със скрит смисъл. Но Ерик обича да играе различни роли. Работата му винаги е свързана с игри, лъжи и зашифровани кодове.“

Лайза въздъхна. „За бога, как можах да превърна една нищо и никаква песен в източник на дълбока депресия?!“

Когато излезе от караваната, я посрещна омайният залез. Оранжевото сияние над хоризонта постепенно се преля в кървавочервено, а след това изтъмня до виолетово.

Всички предмети наоколо сякаш бяха лишени от формата си и изглеждаха някак призрачни. В този сумрак човек не можеше да различи деня от нощта, истината от лъжата и доброто от злото.

Пейзажът ѝ действаше успокояващо, пробуждайки очакването скоро звездите да обсипят небесния свод.

Ерик се върна и подкара караваната към определеното ѝ място. Лайза предпочете да се разходи пеш до там. Минавайки между семействата, слушайки пискливите детски гласове и наблюдавайки приятните, белокози двойки, тя осъзна колко малко двамата с Ерик се вписват в тази обстановка. Опитваха се да избягат от преследвачите си, вместо да се наслаждават на самото пътуване. „И никога не сме имали деца. Нито пък някога ще остареем заедно...“

— Искаш ли да си препечем малко наденица на лагерния огън?
— попита Ерик, когато се приближи.

— Мислех, че ще вечеряме само боб.

— Нима искаш да кажеш, че дори не можеш да препечеш малко наденица? — престори се на разочарован той.

— Ще я прегоря, така, както бих прегорила всичко. Още повече, че не сме купили наденица.

Лайза се прозина и потърка очи.

— Ще си взема един душ преди вечеря.

— Ще дойда с теб — предложи той.

Зениците ѝ се разшириха от изненада. Усмивайки се на реакцията ѝ, Ерик и добави:

— Имах предвид — до мъжката баня. В този къмпинг душовете са отделни.

Водата не я освежи много. Не можеше да си обясни защо се чувстваше толкова скапано, след като бе спала през целия ден. Сложи си червения бански и, без да суши косата си, излезе. Бе сигурна, че аризонската горещина ще се справи по-добре с изсушаването.

Апетитна миризма на цвъртяща сланина достигна до носа ѝ, когато наближи караваната.

Ерик се беше надвесил над тигана и пържеше бекон. Същевременно наглеждаше бърканите яйца със сирене и препичаше филийките на тостера.

— Тази вечер ли ще закусваме, за да спестим време утре сутринта? — подхвърли Лайза.

Той пропусна закачката ѝ покрай ушите си.

— Докато приготвям вечерята, би ли занесла дрехите ми в пералнята?

В интерес на истината, тази мисъл бе минала през ума ѝ, но я бе отхвърлила като твърде смущаваща. Да изпере бельото му ѝ се струваше прекалено интимно. Разбира се, че не му го призна.

— Страхувах се да не разваля някой микрофилм.

— Добре. — Ерик взе тигана. — Хайде да отидем на някоя от дървените масички.

„Звучи чудесно — помисли си Лайза. — Той да готви вместо мен.“

Когато седнаха един срещу друг, почувства се гузна, че му бе отказала да го изпере. Изглеждаше крайно изтощен. Гъстата брада не можеше да прикрие умората по лицето и сенките под очите му.

— Пригответи си дрехите — по-късно ще ги отнеса в пералнята — предложи тихо.

— Толкова съм уморен — призна Ерик, без да се опита да прикрие нетипичната за него прозявка.

След няколко хапки Лайза изненадано възкликна:

— Да не си карал курс по „Готвене в къмпинг за напреднали“?

— Не си въобразявай — предупреди той, — че аз ще готвя постоянно. В момента се реванширам за закуската, която не успях да приготвя у вас поради липса на продукти в хладилника.

Нощта падаше бавно над Аризона.

— Макар че не вярвам да са ни проследили, за всеки случай някои от нас трябва да будува. Ако не възразяваш, предлагам това да бъдеш ти. Едва държа очите си отворени — рече Ерик, когато привършиха с вечерята.

— Не се учудвам. Не си мигвал почти четирийсет часа — отвърна Лайза съчувствено. — Разбира се, че аз ще остана будна.

Той тръгна накуцвайки към караваната.

Лайза изчака около петнайсетина минути и го последва. Под лунната светлина различи едрото тяло на спящия си спътник. Настаня се на един от столовете и се загледа в него. Само един бял чаршаф бе праметнат през кръста му.

Приблужи се по-близо до леглото, а после седна на ръба му. Ерик беше захвърлил дънките и ризата си на пода, а перуката, мустаците и брадата бе оставил на масата.

Наблюдаваше го като хипнотизирана. Лежеше на една страна с гръб към нея. Светлорусата му коса се стелеше върху възглавницата. Беше толкова строен. Висок и с добре развити мускули. Достатъчно широк в раменете. Достатъчно стегнат в кръста.

Погледът ѝ се плъзна по дължината на гръбнака му, стигна до полуоткритите му задни полукълба.

Изкушаваше се да се пресегне и да го погали по косата, по раменете, по гърба...

Така ѝ се искаше да го прегърне и да почувства пулсирането на сърцето му.

„Как ли ще реагира, ако мушна ръка под чаршафа — по корема му, по-надолу... Да докосна пениса му?...“

Шумно въздъхна, когато неочаквано Ерик се обърна. Осъзнаваше, че сигурно изглежда доста гузна, когато очите му се вторачиха в нейните.

— Само по задължение — каза той.

Все още потопена във водовъртежа на желанието, пронизало утробата ѝ, Лайза се опита да изтълкува думите му. „Какво ли има предвид? Навярно е прочел мислите ми. Изражението на лицето ми

сигурно е повече от красноречиво. Дали не ми намеква, че се люби с жени само по задължение? Как смее!“

На устните му заигра усмивка, която Ерик безуспешно се опита да прикрие.

— Ботушите с високите токове — поясни той. — Нося ги само по задължение... понякога.

Отново се обърна на една страна и скри главата си под възглавницата, която обаче не успя да заглуши кикотенето му.

„Обзалагам се, че ще спреш да се кискаш — помисли си Лайза, — ако затисна устата ти с нея.“

Когато слънцето изпи и последните си глътки зора, Лайза продължаваше да е на „поста“ си. Беше се облегнала на задната врата на караваната, а рокмузиката, усилена до краен предел, бучеше в ушите ѝ.

Успя някак си да издържи. Разгледа няколко списания и почете малко от трилъра, който бе намерила изхвърлен на сметището на къмпинга. В полунощ бе придумала десетгодишния хлапак от близкото магазинче да ѝ продаде евтиния си уокмен на двойна цена и кресливата музика я държа будна до сутринта.

Не бе чула, кога Ерик е станал и се е облякъл. Беше твърде отпаднала, за да реагира, когато той повдигна едната слушалка.

— Добро утро. — Усети дъха му в ухото си. — Как си?

— Добре съм... — едва успя да промърмори.

Бавно протегна ръка към уокмена, за да го изключи. След това с усилие успя да махне слушалките. Буквално не можеше да се помръдне от мястото си.

Ерик се наведе към нея:

— Всичко наред ли е?

— СПБ — отвърна му.

Той се замисли върху съкращението и го декодира с надежда:

— Строен, Потаен, Блондин?

— Слънцето Пече Безмилостно. — Разочарова го Лайза и добави: — Ти ме излъга.

Ерик въздъхна:

— Кога? С какво?

— Горещ. Беше ми казал, че климатът тук е мек, а той се оказа горещ. Слънцето пече ужасно...

Усети приятната хладина на дланите му, когато се сгуши в тях. Харесваше ѝ да чувства как пръстите му галят челото ѝ, но в момента беше толкова уморена...

— Ти гориш — каза той загрижено, като ѝ помагаше да стане.

Придружи я до леглото, разкопча горницето на банския ѝ и изхлузи презрамките през раменете ѝ. Послушна като монахиня, Лайза го съблече. Ерик я зави с чаршафа.

— Да извикам лекар — предложи ѝ.

— Недей. — Едва намери сили да продума: — Така „лошите“ заловиха „добрия“ във филма „Шестте дни на кондора“.

— По същия начин пък ФБР залови един наркотрафикант. — Той поклати глава. — Не мога да те оставя в това състояние.

Лайза забеляза загриженост и вина в очите му.

— Не трябваше да се забърквам в тази каша, изобщо не биваше да те вземам със себе си. Напрежението е почти непоносимо. Няма подходяща храна, липсва домашният уют.

— Грип — едва прошепна тя. — Това е само грип, Джон... исках да кажа Ерик. Заразила съм се от секретарката. Спомняш ли си? Отсъстваше, когато ти дойде за пръв път в офиса ни.

— А сигурна ли си?

— Ще се оправя след ден-два. Продължавай да вършиш каквото си решил. Не искам да провалям плановете ти за деня.

— Възнамерявах да се срещна с един човек, но няма да те оставя сама. Ако се почувстваш по-зле, моля те, кажи ми — ще извикам лекар веднага.

Лайза спа непробудно през целия ден и цялата нощ. Не усети как Ерик сменяше непрекъснато мокрите кърпи на челото ѝ.

В ранните утринни часове се почувства по-добре и се надигна от леглото.

Ерик се бе изтегнал на пода и я наблюдаваше. Като видя, че тя се размърда, веднага скочи на крака.

— ЧЛЗ... идва всеки момент — оповести бодро.

— Чаровен, Любящ, Загрижен?

— Не. Чай с Лимон и Захар.

Понечи да придържа чашата ѝ, но Лайза настоя да се справи сама.

Три часа минаха, преди да успее да го убеди, че вече е преодоляла кризата, така че спокойно да продължи с изпълнението на плана си.

Обърна се към стената, докато Ерик се преобличаше.

— Готов съм за тръгване — заяви той след малко.

Погледна го и избухна в смях.

— Да не би Фрито Бандито да ни е дошъл на гости?

— Извинявай — престори се Ерик на обиден, — но така приличам на благородник.

— Да не си Рикардо Монталбан — подразни го тя.

Всъщност изглеждаше чудесно.

— Каква среща си си уредил, Рикардо?

— Въпреки че изглеждам като благородник, ще се срещна с една хиена вместо с някоя дама от висшето общество — отвърна ѝ лаконично.

— Тогава днес кодовото ти название трябва да е „Прериен ловец“.

Искаше ѝ се да го задържи при себе си за по-дълго. Можеше и да не го види вече. Предчувстваше нещо лошо.

— Защо не отидем заедно?

— Не може — беше студеният му отговор. — Ти все още не си напълно оздравяла, а Планините на поверията са далече оттук.

Лайза не можеше да сподели с него всичко, което чувстваше. Думите просто сами се изплъзнаха от устата ѝ:

— Пази се...

Момчешката му усмивка откри дълбока трапчинка върху бузата му.

— Чер гологан не се губи.

— Внимавай — каза тя закачливо, — да не счупиш някое огледало.

Двамата се спогледаха. Отдавна бяха разбрали, че имаха лош късмет.

— Обещавам ти да пазя огледалцето цяло, най-малко, за да ти сигнализирам с него.

Махна ѝ за сбогом, гледайки я настойчиво в очите.

През целия ден Лайза се тревожеше за него. Изпра бельото му, изми съдовете, поразтреби караваната. Следобеда се опита да поспи, за да бъде бодра вечерта, ако се наложеше да стои будна или да шофира. Затвореше ли очи, мислите ѝ за Ерик постоянно проблясваха в съзнанието ѝ като светкавици, предвещаващи приближаваща се буря. Най-накрая изтощението взе връх над притесненията ѝ и тя се унесе.

Слънцето се бе спуснало ниско над хоризонта, когато се събуди. Ерик би трябвало вече да се е върнал. Беше изминало доста време, откакто бе заминал.

Опитвайки се потисне страха си, Лайза отвори хладилника, за да си приготи вечеря. Хвърли поглед към лавицата, докато бавно преглъщаше храната.

Бялата роза беше на мястото си. Листенцата ѝ бяха посърнали.

Мъртвешки бледа, розата повяхваше. Умираще. Тръпки я побиха. Почувства, че трябва да направи нещо. Не бе от хората, които можеха да стоят на едно място и да чакат. Реши да потърси Ерик.

Набързо се облече и му остави бележка за всеки случай. Спря пред офиса на къмпинга, като се надяваше да получи карта на местността или устни инструкции.

— По-добре да не тръгвате към проклетите хълмове по това време — предупреди я управителят.

След като се убеди, че няма да излезе на глава с нея, той ѝ подаде една карта и подробно ѝ описа няколко маршрута.

— Трябва ви джип. С тази каравана доникъде няма да стигнете.

Лайза тръгна след плешивия мъж към гаража. Там той я инструктира подробно, как се кара джипът.

— Добре, че не ви трябваше по-рано. Едно друго приятелче го нае тази сутрин и току-що го върна — спомена ѝ между другото.

Обля я вълна на радост и надежда, но обсипвайки го с въпроси, скоро се увери, че не е бил Ерик.

Няколко пъти се опита да запали двигателя безуспешно. Управителят я погледна разочаровано.

— Може би не трябва да... — понечи да рече, когато тя профуча край него.

Докато шофираше по главния път, изведнъж я връхлетя неприятна мисъл.

„Сигурно мъжът, който е наел джипа тази сутрин, е проследил Ерик.“

Натисна педала на газта докрай. Джипът летеше по каменистия път, като вдигаше след себе си все по-големи облаци прах. Лайза нямаше представа, накъде може да е тръгнал Ерик, но пеш едва ли би стигнал далеч. Реши да претърси местността в радиус от няколко километра. Като навлезе в лабиринта от каньони, разбра, че начинанието ѝ е безнадеждно. Погледна към залязващото слънце. В този миг ѝ се мярна човешка фигура. Заприлича ѝ на златотърсач от Долината на смъртта. Присви очи, опитвайки се да различи чертите му. „Дали това не е Ерик, предрешен по нов начин?“

Но този мъж бе твърде нисък. Ерик едва ли би могъл да се смали до подобни размери. Лайза събра кураж, приближи се и го огледа отблизо. Бакенбардите му бяха започнали да побеляват и хармонираха с кичура коса, който се подаваше изпод сламената му шапка. Той пристъпи към мулето си, сложи ръка върху пушката, която се намираше между търнокопа и лопатата. В случай, че му „хрумнеше“ нещо, Лайза реши да използва пистолета на Дуайт, който бе сложила под седалката.

Спря точно до него. Размениха си няколко любезности. Представи ѝ се като Джоу, а мулето си — като Моника.

— Нарекох я на името на една френска госпожица, която живееше в Арден по време на Първата световна война — обясни ѝ не без гордост.

— Мяргат ли се хиени по тези места? — попита го Лайза.

Джоу избухна в смях, като плесна с ръка по коляното си. Смя се толкова дълго, че от светлосивите му очи потекоха сълзи. Предвкушваше със задоволство реакцията ѝ на шегата, която му дойде наум:

— Зависи — рече, като продължаваше да се хили, — какви ти трябват, защото са два вида — четирикрази и двукрази.

— Какво искаш да кажеш? — Със спокойно изражение на лицето тя успя да прикрие смущението си.

— Е, помислих си, че една хубава, млада дама като теб би се страхувала от четирикразия вид — а те излизат всяка нощ и вят срещу луната. Двукразите обаче са по-опасни.

След дългия разговор, изпъстрен с много шеги, Лайза научи, че „хиени“ наричали водачите на групи от чужденци, които незаконно преминават мексиканската граница.

Остана с впечатлението, че Планините на поверията винаги са били обгърнати от някаква странна тайнственост. Даже и в момента изглеждаха зловещо. Джоу ѝ разказа, че не били редки случаите с хора, влезли веднъж в тези дебри, да не излязат никога. Понякога имало и престрелки, също както в „доброто старо време“, особено между златотърсачите. Десетки години те кръстосвали по козите пътеки в търсене на изоставената холандска мина.

Лайза хвърли загрижен поглед към слънцето. Скоро щеше да се скрие. Не се осмели да признае на Джоу, че търси някого. Излъга го, че е репортерка от един вестник, и че в момента прави проучване върху хиените за своя статия. Той сбръчка чело, докато тя потегляше, махайки му приятелски с ръка.

Пътят ѝ лъкатушеше из сухи долчинки. Беше по-горещо, отколкото в казаните на ада. Слънцето се спускаше все по-ниско и по-ниско и заплашително започна да се скрива зад една надвиснала скала. Лайза погледна нагоре със свито сърце.

Изведнъж някакъв проблясък привлече вниманието ѝ. „Какво ли е това? Ето — отново. Светлинен лъч близо до билото на онзи хълм.“

„Най-малко — за да ти сигнализирам скъпа“ — нали това ми каза Ерик, преди да тръгне! Тези думи изплуваха в съзнанието ѝ, когато нещо отново заблещука оттам.

Зави на изток с нарастващо безпокойство. „Ами ако не е Ерик?! Ако съм се натъкнала на група «хиени» или на побъркани златотърсачи.“

Но независимо от страховете си, бе решена по-силно от всякога, на всяка цена да намери Ерик. Извади френския ключ, постави го на седалката заедно с револвера на Дуайт и подкара към светлинката, която продължаваше да примигва.

Като наближи мястото, почувства се като в капан. От всички стани бе обградена от огромни канари със зловещи форми, като чудовища от някой кошмарен сън.

ГЛАВА IX

— Хей, я погледни нагоре! — прозвуча един мъжки глас.

Лайза навсякъде би познала дълбоките му меки тонове — от Планините на поверията чак до Амазонската джунгла.

— Ерик! Чакай, сега идвам!

Докато се катереше по склона, го видя. Беше се излегнал сред купчина камъни на една страна, сякаш се наслаждаваше на гледката от каньона.

— Внимавай! — извика й. — Тези скали се ронят.

В този момент кракът й се подхлъзна върху някакви отломки и тя по чудо не полетя в бездната.

— Внимавай, Лайза!

Когато успя да наближи, загрижеността в гласа му изчезна.

— Лайза, какво, по дяволите, търсиш тук?!

Думите му я накараха да спре, тъкмо когато се канеше да се хвърли на врата му и да го обсипе с щастливи целувки.

— Просто случайно минавах. А ти можеш ли да ми обясниш, какво правиш в този пущинак? — отвърна му злъчно.

— Приклещен съм в скалите.

Лайза си пое дълбоко дъх и с усилие потисна всичките емоции, които напиреха в гърдите й.

— Лошо ли си ранен? — успя да попита спокойно.

— Не знам. Но съм прикован неподвижно. Измъкни ме оттук.

— Значи така, станало е едно нищо и никакво свличане. И ако се вземе предвид, че не си ме очаквал, излиза, че ти е било безразлично, на кого сигнализираш с това нещо, така ли? — Посочи към огледалцето в свободната му дясна ръка. — Сигурно го носиш със себе си, за да проверяваш, дали добре си се дегизирал?

— Хубаво направих, че си сложих тези мустаци и брада, иначе кожата ми щеше да стане на гъон от това проклето слънце.

Лайза прецени ситуацията. Лявата му ръка бе заклещена много неприятно, а един доста голям камък бе затиснал десния му крак.

Преглътна тежко.

— Искаш да кажеш, че си попаднал в това скално свличане по една случайност?

— Не виждаш ли сама? — изстреля Ерик. Но след малко разбра истинския смисъл на въпроса ѝ. — Беше странно съвпадение — рече с равен глас.

Мина ѝ през ума, че сигурно никога нямаше да научи самата истина.

— Е, добре — измънка с половин уста.

— Честно — увери я Ерик, тъй като тя продължи да гледа подозрително. — Ако се опитвах да ме убият, мисля, че щяха да си свършат работата докрай.

Лайза трябваше да признае, че това звучи напълно правдоподобно. Освен това той ѝ напомни:

— Обещах ти да не те лъжа никога.

— Мислех, че си го забравил.

— Това мое пътешествие дори изобщо нямаше да бъде опасно, ако майката природа не си беше направила такава лоша шега.

„Но аз щях да полудея от тревога по теб, проклетник такъв!“ — наруга го мислено.

— Успях да се срещна с моя човек — продължи Ерик. — Тъкмо се връщах, когато се случи всичко това. Можех да го избегна, но просто рефлексите започват да ми изневеряват. Трябва да е от възрастта.

Лайза осъзна, че в действителност реакциите му бяха забавени, тъй като бе стоял цяла нощ буден, за да се грижи за нея, докато беше болна. От онази сутрин, когато бе напуснал апартамента ѝ, му се събираха средно по-малко от три часа сън на денонощие. „Слава богу, че не му се е случило най-лошото!“

Приближи се, за да обмисли как да го освободи от каменната клонка. Внезапно тя изпищя. Някакво космат чернo нещо пълзеше точно до главата му. „Сигурно е огромен паяк тарантула!“

Бързо грабна най-близкия камък и го стовари върху „нещото“ няколко пъти последователно, докато от него останаха само жалки късчета. Неволно потрепери, като потисна страха си — и то повече за Ерик, отколкото за самата нея.

— Поздравления — каза той сухо. — Току-що прати мустаците ми на кино.

— О, Боже! — възкликна Лайза и се отпусна върху скалата.

Започна да се смее, за да сподави сълзите, които напиреха в очите ѝ. „Ерик в никакъв случай не се нуждае от една истерична жена до себе си. Не бива повече да бъда истеричка!“

Той също се разсмя.

— Отлепах ги, понеже ми беше много горещо с тях.

— От теб всичко може да се очаква! Донесла съм вода в джипа. Освен това ще взема крика. Мисля, че ще свърши добра работа, за да те освободя от тези канари.

Докато отиде до автомобила и се върне, Лайза имаше достатъчно време, за да може раздразнението ѝ да вземе връх над останалите ѝ чувства. Страшно се изкушаваше да положи главата му в скута си и да придържа чашката от термоса до устата му, докато пие. Но реши, че е по-добре да се въздържа и вместо това просто я напълни и я тикна в дясната му ръка.

— Като еликсир е — каза Ерик е благодарност, след като отпи.

— По-добре ли се чувстваш? — запита го предизвикателно.

— Доста. Вече...

— Сега можеш да ми разкажеш всичко — какво дириш из тези планини, какво изобщо търсим в Аризона, защо сме потеглили натам, където отиваме, ако изобщо знаеш, накъде отиваме, и прочие!

— Лайза, моля те, не започвай отново. Нали вече ти казах, и на мен не всичко ми е ясно.

— Нищо, обясни ми, колкото можеш. Искам да знам това, което и ти знаеш. Да започнем например с това — с кого си се срещал днес, по какви причини и какво установи след това?

— Престани да се занаяш с мен и ме измъкни оттук.

— Няма да стане. Поне докато не ми разкажеш всичко. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Лайза хвърли поглед към небето. Мракът поглъщаше тъмнооранжевите оттенъци над хоризонта.

— Твърде скоро ще бъде достатъчно тъмно, за да не можеш да намериш пътя за връщане.

Беше се надвесила над него, като се опитваше да игнорира спазъма в долната част на корема си при вида на неговата мъжествена

фигура. „Бих могла да се любя с него, вместо да седя тук и да го разпитвам“ — споходи я натрапчива мисъл.

В продължение на няколко минути никой от двамата не отстъпи.

— Има и други хора замесени! — каза накрая Ерик.

— А мен изключваш ли ме? Мисля, че това ме засяга повече, отколкото всеки друг — укори го тихо.

— Всичките тези хора, невинни, както и ти, ми имат пълно доверие.

— Но аз трябва да знам. Нали щяхме да бъдем партньори?

— Ние — комбина? Откога? Шпионите не работят по двойки — като лекар и сестра. Пък и не е в стила ми — натърти той. — Аз действам сам.

— Както виждам, добре се справяш — клъвна го Лайза.

— Ако знаех нещо със сигурност, щях да се обърна към съответните власти.

— Нали и ти принадлежиш към тях — напомни му тя. — Или поне, съдейки по думите ти.

— Знаеш много добре, че имам предвид по-висшестоящите.

— Като вземеш под внимание позициите на нас двамата в момента — подчерта Лайза, като се изправи над него, — аз определено стоя по-високо от теб. — След кратка пауза тя отново поде настоятелно: — Така че дори да не знаеш нищо със сигурност, кажи ми поне подозренията си.

Ерик не й отговори нищо. Тя хвана крика и го вдигна.

— Мисля, че има начин да те накарам да говориш.

— Лайза, престани с тези глупави шеги. И двамата добре знаем, че не възнамеряваш да ме удариш с това нещо.

— Прав си — отвърна му. — Няма да го направя.

И сложи крика на рамо.

— Утре сутринта ще се върна, за да проверя, дали си променил решението си.

— Стига си издевателствала над мен, Лайза — ядоса се Ерик. — Помогни ми да се освободя най-сетне от тези камъни.

Тя дори не се обърна, докато слизаше надолу по хълма. Хвърли крика на предната седалка и запали двигателя.

— Ти блъфираш! — извика Ерик след нея е нарастваща несигурност в гласа.

Включи на скорост и потегли.

— Лайза, не можеш да ме оставиш тук! — Той вече крещеше отчаяно.

— Защо пък не? — отвърна му през рамо. — Едва ли би могъл да бъдеш на по-сигурно място в момента. Не вярвам някой да те потърси на това място.

— Но аз ще ожаднея отново! А и с тези змии тук — Ерик отново направи опит да разтопи леденото ѝ сърце.

Тя натисна спирачките, изгаси двигателя, взе крика и се изкатери пак при него.

— Добре. Склони ме.

Седна върху един камък наблизко.

— Какво правиш сега? — попита Ерик с нарастващо раздразнение.

— Стоя на пост. Или по-скоро бих казала, че седя на пост, за да прогонвам някакви си отровни змии, които се опитват да се промъкнат до нашия велик шпионин.

— А-а, така значи! Все пак си се загрижила за мен... — отвърна той със зльчен сарказъм.

— Да, по дяволите! — избухна Лайза.

Сетне въздъхна. С мъка преглътна океана от вълнения, който се канеше да прелее.

— И ако искаш да знаеш, желая да ти помогна... Да помогна на нас двамата...

Лунната светлина ѝ позволи да проникне отвъд фалшивата му фасада и да види истинския Ерик. Чувствата им очевидно бяха взаимни.

— Ти означаваш много за мен... — смотолеви той трепетно.

Сърцето ѝ заби лудо при това негово признание.

— Искам да те пазя, за да не ти се случи нищо лошо — добави.

И тъй като Лайза премълча отговора, който трябваше да последва, сам го изрече:

— А в момента не бих казал, че се справям блестящо с това си задължение.

— Понякога е трудно човек да се оправя сам — заяви тя, като въздъхна отново.

Знаеше, че не бе трудно да се пропука бентът и да даде израз на чувствата си.

Приблужи се до него, коленичи и срещна погледа му.

— Последвах те, защото предполагах, че мога да ти бъда полезна с нещо. Мислех, че ще оцениш съдействието ми, но ти не ми позволяваш да направя много за теб. Така че, или ме приеми, или си отивам безвъзвратно.

Ерик за миг затвори очи, сякаш за да избяга от действителността.

— Виж какво, аз не искам да си тръгваш. Държа да останеш с мен, и то не само поради тези причини, които предполагаш.

Тя плахо докосна връхчетата на пръстите му със своите и, тъй като Ерик не се отдръпна, вкопчи се в ръката му и прошепна умолително:

— Тогава ми помогни да устоя.

Отговорът му бе на пресекулки:

— През по-голямата част... от живота си... се учех... да не се доверявам на никого...

Кехлибарените му очи се впиха в нейните, докато с мъка произнасяше следващите думи:

— И може би... това ще си ти, която ще ме научиш... да се доверявам...

— Можеш напълно да ми вярваш, Ерик — каза Лайза нежно, галейки дланта му. — И то винаги.

Но премълча това, че самата тя му нямаше доверие. Поне до този момент. И може би никога нямаше да му има.

Докато полагаше усилия да го освободи, Ерик ѝ разказваше за подозренията си, като от време на време ѝ се налагаше да го подканя. Предполагаше, че сигурно е наклеветен от един дясно настроен диктатор от латиноамериканските страни, вероятно, защото бе разбрал, че разполага със солидна информация за някои тъмни негови афери. Така че му било необходимо да го злепостави или да го отстрани от играта.

Планът на Ерик бе да се свърже с хора, които да го осведомяват, и по този начин да докаже подозренията си. Те бяха предимно бегълци, незаконно преминали границата.

Сега трябваше да пътуват все на юг, докато Ерик успее да се срещне с тях. Днес той се бил видял с една „хиена“ и този човек го

свързал с цяла група политически емигранти, които пристигнали нелегално в Съединените щати от същата латиноамериканска страна.

Най-сетне Лайза успя с помощта на крика да освободи лявата му ръка. Ерик се зае да ѝ помага да отмести камъка и от крака му, но изведнъж простена. Китката му беше изкълчена. Скоро установи, че и глезенът му е наранен.

— Било ми писано да разчитам на теб — констатира той, докато Лайза го прикрепяше по пътя към джипа. — Имам нужда от опората ти и в двата смисъла на думата.

Бе очевидно, че се чувства конфузно не толкова заради травмите си, колкото поради факта, че бе споделил твърде много с нея.

Лайза не искаше да му напомня, нито пък на себе си, за това колко вероятно бе да не се завърне никога от страховитите дебри на Планините на поверията. Не биваше да се възползва от преимуществото си, тъй като почувства, че той отново бе започнал да се затваря в черупката си.

— Ако ти се беше случило нещо — заяви със спокоен глас тя, — нямаше да знам на кого да се обадя.

Ерик направи дълга пауза.

— Запомни тези два номера. Повтаряй си ги наум всеки ден — добави той, — но ги използвай само в случай, когато си абсолютно сигурна, че съм мъртъв.

Лайза спря внезапно, зашеметена от това негово изявление, но скоро се посъвзе и продължиха пътя си. И двамата добре съзнаваха, че не бе изключено да им се случи нещо лошо. Но ставаше все по-трудно и по-трудно да се приема хладнокръвно тази възможност.

Точно в този момент Лайза чувстваше Ерик, който се бе притиснал до нея, по-жив от всякога. Той също ѝ вливаше жизненост. Беше я прегърнал през рамото. Обзе я огромна, томителна нежност, усещайки топлината на тялото му.

— Това е една своеобразна нова дегизировка.

Гласът му бе възвърнал шеговития си тон. Явно, искаше да отклони мислите ѝ от потенциалните опасности, които ги грозяха.

— Сега дори няма нужда да помня, с кой крак трябва да куцукам.

Не ѝ позволи да му помогне повече, отколкото бе необходимо, докато влизаха в джипа. Не възрази обаче тя да шофира.

— Хм! — възкликна, като видя пистолета на Дуайт върху седалката. — Добре, че не ти се наложи да го използваш. Забравих да ти кажа, че снощи извадих всичките патрони от него.

Лайза се поколеба, дали да се ядоса, или да почувства облекчение. В крайна сметка реши да възрази:

— Но нали ми каза, че мога да стрелям дори по теб, ако трябва.

— Това беше преди време. За щастие, ти великодушно отклони това мое предложение.

Отвсякъде ги обгръщаше непрогледен мрак. Само фаровете на джипа се опитваха да разкъсат булото на тъмнината.

— Не караш ли в грешна посока? — запита Ерик припряно, когато минаха покрай една надвиснала скала.

— Не се безпокой, мисля, че ще успея да намеря пътя за връщане — хвърли му предизвикателен поглед.

Той изпусна дълбока въздишка. Лайза бе сигурна, че е повече от песимистично настроен към чувството ѝ за ориентация.

Скоро сви по прашния път, който водеше към къмпинга. Ерик, който от доста време мълчеше, потънал в мисли, изломоти нещо.

— Моля? Не те разбрах.

По устните му заигра доволна усмивка.

— ДПНС.

— Обясни ми. Наистина не разбирам.

— Доста Подобрени Наблюдателни Способности. Честно казано, не се надявах, да намериш пътя обратно.

— Вероятно у всички ни се пробужда интуицията, когато изпаднем в критична ситуация.

Лайза бе горда от себе си, но не и по-малко от него изненадана.

Когато пристигнаха, Ерик отказа помощта ѝ и пожела само да го остави пред вратата на караваната, преди да върне джипа в офиса.

Тя призна пред себе си, че с нетърпение очаква момента, в който ще го докосне отново. И то с голямо. Когато му превързва китката, когато му слага компрес на крака. „Дано ми позволи да изчистя грима му...“ Тази мисъл особено я привличаше, тъй като би ѝ се предоставила една добра възможност да го погали по лицето.

Но когато влезе в караваната, Ерик вече беше измислил превръзка за ръката си — вратовръзката на точки, придобивка от един магазин в Лос Анжелис — и тъкмо сваляше тъмната боя от бузите си.

На тривиалните ѝ въпроси отвърщаше с подчертана вежливост, но нищо повече.

Лайза стопли две замразени порции пилешко във фурната, като буквално изгаряше от желание да задуши и него вътре.

Мислено го обвиняваше, че се чувства толкова объркана. В гърдите ѝ отново бушуваха най-противоречиви емоции.

Когато започнаха да вечерят, Ерик изглеждаше като пребит. Озлоблението ѝ моментално се изпари. Единственото нещо, което желаше, бе да го притисне до себе си, да го утеши и приласкае.

Той отхвърли предложението ѝ да пият кафе след вечерята.

— Трябва да дремна няколко часа, защото ще шофирам. Много се задържахме тук.

— Мой ред е да карам колата! — каза Лайза тихо, но с тон, който не допускаше възражения. — Днес съм спала почти целия следобед. Само трябва да ми кажеш посоката, в която трябва да се движим.

След като размисли малко, Ерик кимна в знак на съгласие и я помоли да му донесе пътната карта. Държеше се доста хладно и резервирано след всичко, което се бе случило между тях. И особено след като ѝ бе разкрил толкова много за себе си.

Преди да запали двигателя и да потегли, Лайза го погледна право в очите.

— Трябва да знаеш едно нещо — ако наистина нямаше основателна причина, за да не се върнеш навреме днес, не ми се мисли, какво щях да направя с теб.

Той се подсмихна леко.

— Значи ли това, че трябва да се чувствам предупреден?

След миг на повишена чувственост Лайза добави спокойно:

— Не искам никога повече да се тревожа за теб така.

Ерик отново се усмихна тъй, че трапчинката изникна на бузата му:

— Не съм сигурен, дали това може да се уреди, но ще направя всичко възможно.

ГЛАВА X

„Часът е вече десет. Знаеш ли къде е твоят шпионин в този момент?!“

Тези думи продължаваха да отекват в съзнанието на притеснената Лайза.

Караваната бе паркирана в една странична уличка на малък тексаски град, близо до границата с Ню Мексико. Бяха спирали на четири места в Аризона и всеки път Ерик, дегизиран по различен начин, изчезваше нанякъде. По пътя се редуваха зад волана.

Лайза виждаше, че е крайно изтощен. Струваше й се, че е станал и по-разсеян. Притесненията й се засилиха след онзи случай, когато той, облечен като еврейски свещеник, обяви, че приемал самоличността на Кристофър Менделбър.

„Ерик — бе му рекла колебливо, — мисля, че Кристофър не е еврейско име.“

Остана едновременно доволен и разтревожен от забележката й.

„Предполагам, че умствените ми способности вече са отслабнали.“

В тона му нямаше и следа от присъщата му в такива ситуации ирония.

Този път се страхуваше повече от всякога. Когато се събуди, намери малка бележка върху масата.

„Ще се върна след няколко часа.“

Лайза нямаше как да разбере кога бе излязъл.

В прерийното градче не съществуваше опасност от свличане на камъни, но опасностите дебнеха на всяка крачка. Тръсна глава, за да прогони мрачните си мисли.

„Още веднъж трябва да действам решително, вместо да размишлявам върху всички възможни рискове. Трябва да изляза и да го

потърся... Но как ще го позная? Нямам представа как се е дегизирал.“

Според думите му, градчето бе много малко и чужденците веднага се набиваха в очи. Лайза порови из дрехите, които бяха купили в Лос Анжелис, преди да реши какво да си облече.

След половин час излезе повече от доволна от резултата.

Ерик наистина имаше право относно мащабите на градчето. Караваната беше паркирана на около стотина метра от главната улица. Минавайки по цялата ѝ дължина видя, че само едно заведение е отворено. Реши да го потърси първо там.

Докато се препъваше с високите си токчета, разбра как се е чувствал в каубойските си ботуши.

Бутна люлеещите се вратички на малкия локал и бавно влезе вътре. Интериорът беше на истински тексаски бар.

Пооправи новия си „пищен“ бюст и вдигна ръка, за да се увери, че русата ѝ перука е на мястото си. Все още не се доверяваше на двайсетината безопасни игли, които крепяха новата ѝ „прелъстителна“ прическа.

Спря за момент, докато очите ѝ привикнат към тъмнината в бара. Мина известно време преди да успее да различи най-близките фигури. Нямаше представа, как ще разпознае Ерик.

Изведнъж до нея изникна някакъв мъж. Изглежда го от главата до петите. Беше десетина сантиметра по-висок от Ерик. Не носеше ботуши с висок ток.

Той най-безцеремонно я сграбчи за лакътя.

— Здравсти, сладурче — прогърмя гласът му.

Лайза издърпа ръката си.

— Не съм сладурче — рече хладно с тексаски акцент.

— Тогава как те викат?

— Казвам се... ъ-ъ... Моли.

— Добре, Моли. Как си?

— Не съм сама — опита се да го обезсърчи.

— Така ли? Че с кого си?

„И на мен ни се иска да зная“ — мина през ума ѝ. Думите му звучаха застрашително и Лайза не искаше да „натопи“ някого от посетителите.

Погледна го още веднъж и се увери, че тази горила беше без никакви задръжки. Нямаше намерение да го пита за името и мислено

го нарече ОГ — Огромната Горила.

— Искан да кажа, че чакам мъжа си. Наричат го... ъ-ъ... Кокалотрошачът от Одеса. Професионален борец. Сигурно си чувал за него.

— Не съм. И аз съм излизал на ринга, но не само, за да се боря... Боксирах се от време на време — каза ОГ със самодоволна усмивка. — Щом си омъжена, защо тогава не носиш венчална халка?

— Ох — престори се Лайза на отчаяна. — Винаги я залага за нещо. Последния път — за уроците по карате и за състезателната такса на местния турнир. Разбира се, никога не се е връщал без награда. После откупва халката ми. Слава богу, че никой не може да го победи.

Най-после успя да забележи Ерик. Беше седнал в края на барплота. Въобще не обръщаше внимание на затрудненията ѝ. Този път не беше се дегизирал. Носеше карирана риза и светлосини дънки. Започна да му маха с ръка, но веднага се отказа. „Надали ще се справи с ОГ — помисли си, — още повече, че китката му е изкълчена.“

Твърде късно осъзна грешката си, че се бе натруфила така предизвикателно.

— Ако си моя, сладурче, никога няма да заложа халката ти — заяви ОГ, — така че защо не потанцуваш с мен?

Остави се да я завлече на дансинга, защото там щяха да бъдат пред очите на останалите посетители. Тогава заяви на висок глас:

— Няма да танцувам с теб, дебелако.

Той я пусна и Лайза си помисли зарадвана, че ще я остави на мира. Обаче ОГ се отправи към мюзикбокса и пусна една монета. Кънтри музиката гръмна из цялото заведение.

Грабна я в мечешката си прегръдка и я завъртя. Тя буквално заби токчета в пода, но без особен ефект. Едното изхвърча нанякъде. Учуди се как ОГ не разбра, че в пазвата ѝ има дунапренени подплънки вместо голям бюст.

— Свали си ръцете от мен или ще кажа на бармана да извика полицията... тоест шерифа.

— Аз съм шерифът на това местенце. Ако продължаваш да се противиш, ще се наложи да те прибера за смущаване на реда и спокойствието.

Накуцвайки, Ерик се приближаваше към тях. Беше заменил бинта на китката си с червена превръзка. По нищо не личеше, дали я

бе разпознал.

— Струва ми се, че госпожицата би предпочела да остане сама — каза той със спокоен тон.

Шерифът го изгледа пренебрежително и все още притискайки я, гръмогласно се разсмя.

— Махай се оттук, дръвнико.

Но Ерик не го послуша.

— Никъде няма да вървя.

Гласът му прозвуча застрашително.

„Какво му става?! — изуми се Лайза. — Да не е слънчасал? Та той е толкова по-нисък. Сигурно е и с двайсетина килограма по-лек.“

Не й се вярваше, че би могъл да се справи с ОГ. „При нормални условия, може би... Но не и с тази изкълчена китка. Защо му трябва да се меси, когато не е необходимо? Защо рискува всичко заради някаква си «уличница»?“

ОГ бързо се отегчи от възраженията му. Бутна я настрана.

— Почакай, Моли. Виж как ще го подредя този хубавец. Ще му светя масълцето.

Разноцветните неонов светлини и пискливите звуци на китарите допринасяха за сюрреалистичността на обстановката.

— Не знаеш с кого си имаш работа, приятелче!

Горилата вдигна тежкия си юмрук.

Нещо изтрещя, чу се тежко охкане и... ОГ лежеше проснат на пода, а Лайза стискаше останките от дървения стол.

— Бях отличничка в курса „Как да се справим с местни побойници“.

Думите й направо шокираха Ерик.

Гледаше я втренчен.

Тя го сграбчи за ръката.

— Този кретен е шериф. Трябва да се измъкнем незабавно!

Изглеждаха като клоуни, които имитираха бягство от тексаски бар. Изглеждаха като деца, които играеха на дама по цялата дължина на улицата. Изглеждаха като събратя по неволя — Ерик едва пристъпяше върху подутия си крак, а Лайза куцукаше върху счупеното си токче.

— Аз ще карам — обяви тя, когато приближиха караваната. — В случай, че ни последват, ще мога да използвам и двете си ръце.

Настани се зад волана, а Ерик безмълвно седна до нея.

Не настъпи газта, преди да се измъкнат от града. Не искаше да привличат вниманието на хората.

Когато излязоха на магистралата, видя, че Ерик се превива от смях. Сякаш току-що бе преживял най-веселото приключение в живота си.

— Толкова криминалета си изчала, а не си разбрала — едва успя да ѝ каже, — че най-важното нещо е да бъдеш незабележим.

— Никога не съм предполагала, че смотаняк като теб ще се осмели да ми го каже — отвърна му е раздразнение.

Той въобще не се впечатли от преценката ѝ за качествата му и продължи да се кикоти в продължение на повече от една миля.

Щом обаче се взря в лицето ѝ, смехът му секна отведнъж.

Мекият му, плътен глас прозвуча умолително:

— Лайза, спри за малко. Нека поговорим. Кажи ми, защо се сърдиш?

Не му отговори, нито спря. Продължи да мълчи и през следващите петнайсетина мили.

Гневът ѝ постепенно премина. Най-после тя отби караваната встрани от пътя.

— Твой ред е да шофираш — каза сухо и делово. — Чувствам се отпаднала.

Ерик не обичаше да се подчинява на заповеди. Постъпи точно така, както Лайза се опасяваше. Вместо да седне на волана, настани се при нея отзад в караваната. Държеше огледалце в лявата си ръка и изглежда се готвеше да изчисти грима си. Тя полагаше отчаяни усилия, за да сдържи сълзите си. Искаше и се да го няма в този момент, за да си поплаче на воля. Присъствието му ѝ бе непоносимо.

— Лайза, кажи ми, какво има?

— Какво има ли? — отвърна му троснато. — Защо ме питаш? Ти никога не споделяш с мен чувствата си, така че и аз не съм длъжна да ти отговоря.

— Не е точно така — промълви Ерик, поставяйки ласкаво ръка на рамото ѝ. — Винаги ми се е искало всичко да споделям с теб. Но не мога. Или по-скоро — не бива.

Позната приятна топлина се разля по тялото ѝ, когато я докосна. Но този път реши да бъде твърда. „Той винаги изгражда бариери в

отношенията ни. Вече ми писна да се отивам да ги преодолявам.“

Пръстите му се плъзнаха надолу по раменете ѝ и сладостният спазъм в утробата ѝ не закъсня. „Сигурно е усвоил тази техника в шпионската си школа. Да не е изкарал курса «Спечелване на женски сърца за напреднали»...“

— Лиз — каза ѝ нежно, — нито имам крик, нито ще те заплашвам с отровни влечуги, за да те накарам да говориш. Просто те моля, кажи ми, какво те измъчва?

Приблужи се толкова плътно до нея, че бузите им почти се докоснаха.

Лайза притвори очи в томителна отмала. Вече не можеше да разбере себе си. А едва ли някога щеше да опознае Ерик. Искаше ѝ се да се гушне в него, да се отдаде на приятните усещания без никакви задръжки...

Точно когато почувства, че не може повече да устои на ласките му, Ерик се отдръпна.

Замълча, сякаш обмисляше новата си роля. Следващите си думи изрече със закачлив тон, в който нямаше и следа от предишната му нежност и загриженост. Лайза преглътна разочарованието си. Струваше ѝ се, че той никога повече няма да бъде искрен с нея.

— Е, мисля, че има начини да те накарам да проговориш.

„Разбира се, че има“ — безмълвно се съгласи Лайза, припомняйки си възбуждащите му методи.

— Първо ще се наложи да свалим изкуствената ти коса.

— Ох! — изстена тя, когато дръпна русата ѝ перука.

— За бога! Какво си направила? Да не би да си я залепила за главата си?

Ерик започна да маха шнолите. Чак когато се увери, че не е пропуснал нито една, внимателно свали перуката и я остави на масичката.

— По дяволите! — изруга Лайза. — Никога няма да разбере кои жени ти харесват всъщност.

— Падам си по брюнетки.

При мисълта, колко ли жени са минали през леглото му, гневът ѝ отново взе връх. Стана от стола и се дръпна от него.

— Още една уличница се спомина — подхвърли злъчно. — Сега се налага да си намериш някое ново закръглено маце.

— Ново закръглено маце? — намръщи се той. — Не разбирам за какво ми говориш.

— Така ли. Сигурна съм, че би предпочел истинската красавица пред несполучливата ѝ имитация.

— Предпочитам истинската Лайза Ролинс.

От очите му струеше мека светлина.

— Престани с лъжите си! — сръза го язвително. — Беше готов да пожертваш както себе си, така и Лайза, заради някаква уличница.

Засипа го с канонада от упреци.

— Оставяш ме сама в караваната, без да ти пука, дали не се притеснявам през това време, а след това се втурваш да спасяваш разни „непознати“ мацки.

Ерик едва сдържаше смеха си.

— Мисля, че русокосите красавици също плащат данъци. Така че имат правото на защита, която се осигурява от органите на властта.

Вместо отговор, Лайза ядосано ритна обувките си настрана. За малко не изкълчи глезена си.

Той бавно се приближи.

— Нима искаш да оставя бедната девойка на онзи грубиян?

— Тя беше само една развратница!

След кратко мълчание Лайза добави:

— Все пак заслужаваш медал за храброст.

— Лайза, нека прекратим този безсмислен разговор. Та аз знаех, че това си ти.

— Не ти вярвам! — Очите ѝ предизвикателно потърсиха неговите. — Въобще не подозираше, че онази русокоса уличница бях аз.

— Грещиш. Докато повече от мъжете те възприемаха за проститутка, аз се чудех, как можа да ти хрумне да си сложиш толкова екстравагантна перука. Да не говорим за другите „украшения“.

„Дали наистина ме е разпознал? Още една загадка, която никога няма да разгадай!“

Ерик протегна ръка и ласкаво прокара пръсти през черната коприна на косата ѝ.

— Така е по-добре... — отрони с трепет в гласа.

Решила да не допуска интимност във взаимоотношенията им, Лайза се отдръпна.

— Ако тази вечер си намислил да закъсняваш, не е лошо да ме уведомиш. Впрочем, толкова ли бе важно да дремеш над една бира в онзи бар.

— Бях ти оставил бележка. Пък и въобще не предполагах, че ще се събудиш. Съжалявам, Лайза. Не исках да ти причиня болка. Не е никак лесно човек да промени навиците си за една нощ.

— Но ти имаше цяла седмица за това — информира го тя иронично.

— Все пак доста се промених. Успя да ме заставиш, да ти кажа къде отиваме и защо, а също така и каква нова информация получавам.

— Да те застава ли? Звучи толкова грубо. Аз бях повече от деликатна с теб.

— Добре — съгласи се Ерик примирен.

Твърде лесно се отказа. На Лайза ѝ се искаше да продължи словесния двубой, за да може да поддържа необходимата дистанция помежду им. Но усещайки жадния му, копнеещ поглед, дишането ѝ се учести, а сърцето ѝ заби лудо. Трябваше непрекъснато да си напомня, че в действителност въобще не познаваше този мъж.

— Вероятно — започна колебливо — невинаги ми се удаваше да се държа така хладно като теб.

— Аз — хладно?! — възкликна той смаяно. — С теб? От самото начало, още когато се срещнахме, имам чувството, че се мятам като рибка в нажежен тиган, полагайки всички усилия да не изгоря.

Лайза се бореше с болезненото си желание да протегне ръка и да го докосне.

— Да, но откакто напуснахме апартамента ми в Лос Анжелис и от Джон се превърна в Ерик, ти се промени толкова много. Тъкмо успявам от време на време да науча нещо за истинската ти същност и веднага бива всичко затрупано от снежна лавина. Знам, че не ти се нрави особено фактът, че постоянно те съпътствам, и че разпитвам през цялото време...

— Не, Лайза, отново грешиш. Просто не мога да понасям себе си, ненавиждам се, че те въвлякох в цялата тази работа. Знам, че на моменти се държа хладно, дори жестоко. Но това е част от играта — повярвай ми, може би никой досега не ме е предизвиквал да се vyplътя в ролята си по този начин. Мислех, че ще е най-добре за теб да не бъдеш замесена.

— Не съм сигурна, че съм замесена — прошепна тя.

Погледна го въпросително.

— О, Лайза! — промълви Ерик с дълбока въздишка. — Може би не съм за теб. Поне засега. Може пък и никога да не бъда.

Докато слушаше тези думи, Лайза прозря, че той е идеалният мъж за нея — Джон, Ерик — или както и да се казваше. Беше влюбена в него и го желаше.

— Шпионите, въпреки, не живеят ли единствено за днешния ден?

— Ние винаги трябва да сме сигурни, че има и утрешен ден.

В думите му се преплитаха хиляди чувства. Лайза пристъпи и вече бе само на няколко сантиметра от него.

— Тогава сигурно управителите на бюро за безработни са тези, които вярват, че трябва да се изживее мигът. Независимо от цената, която трябва да заплатят за него...

Ерик за момент затвори очи, сякаш, за да устои на еротичното й предизвикателство.

— Лайза, моля те, не ме изкушавай. В края на краищата не съм от камък...

— Вече го разбрах... — Тя плахо докосна с устни бузата му.

После устните ѝ се доближиха и неговите.

— Хайде да свалим тази превръзка.

Бавно плъзна длани по врата му и развърза възела. Червената вратовръзка, която придържаше ръката му, падна на пода. Ръцете ѝ останаха около шията му. Сложи глава на силното му рамо и някак неусетно потъна в обятията му. Омаяна от трънливия му мъжки аромат, вдигна очи и видя да се появява трапчинката на бузата му.

— Мисля, че е време да свалим още една бариера между нас.

Ерик се отдръпна малко, но продължаваше да я гали възбуждащо по гърба и раменете.

— Тъй като си облякла тези дрехи, за да дойдеш и да ми помогнеш, нека поне да ти помогна да ги свалиш.

Кръвта нахлу в главата му, докато бавно разкопчаваше блузата ѝ, а Лайза стоеше като хипнотизирана от докосванията по кожата ѝ при всяко негово движение.

Накрая блузата ѝ се разтвори. Ерик напипа пъпа ѝ с палеца си, а останалите му пръсти се разпериха и започнаха да галят тръпнещия ѝ

корем.

Лайза също трескаво се зае с копчетата на червената му карирана риза. След това с удоволствие зарови пръсти в русите косъмчета на гърдите му. Почувства сърцето му, как бие под дланта ѝ. Бързият му ритъм беше в синхрон с нейния пулс.

Свали блузата от раменете ѝ, после махна сутиена ѝ. Когато ги хвърли настрани, тя отправи последен поглед към атрибутите, които ѝ придаваха доскоро сексапилност.

През цялото време Ерик я изпиваше с очи.

— Не започваш ли да губиш интерес?

— От момента, в който прекрачих прага на твоя офис, не съм го загубвал.

Притисна я до себе си и най-после Лайза почувства възторга от допира на набъбналите ѝ гърди до силното му тяло.

Целуна я жадно, давайки израз на емоциите, потискани през всичките тези дни, чрез устните и езика си. Тя отвърщаше на целувките му със страст, на каквато дори и не подозираше, че е способна.

Телата им се прилепиха плътно, търсеха се конвулсивно. Лайза чувстваше твърдия му пенис и копнееше да бъде пронизана от него.

— О, скъпа... — дъхът му премина като полъх покрай ухото ѝ. — От толкова отдавна мечтая да те прегърна така. Сякаш цял живот съм чакал този миг. — Трепетно и нежно я погали по гърдите. — И да те докосвам по този начин...

Дишането ѝ секна от невероятно блаженство. Впи нокти в мускулестия му гръб.

— Любима... — Ерик едва си поемаше дъх, но опитваше да се владее. — Не можем да останем тук. Паркирали сме на забранено място и твърде скоро може да пристигне някоя полицейска кола.

— Мисля, че биха се отнесли с разбиране... — промълви с треперещ глас тя, гърчейки се под вездесъщите му ръце.

— Ами ако онзи здравеняк наистина е бил шерифът и те е взел сериозно за някоя закръглена мацка?

— Мислиш ли, че все още приличам на такава?

Дланите му се плъзнаха от гърдите надолу по бедрата ѝ и с огромно усилие се откъснаха от тялото ѝ.

— Не искам да се любим за пръв път в някаква неугледна каравана по време на път. И няма да се любят никакви си Моли или Рикардо, или каквито и да било маскирани „герои“. Ще бъдем просто ти — Лайза Ролинс — и аз.

Направи ѝ впечатление, че все още не ѝ признаваше истинското си име. Но пък за сметка на това бе казал „когато“, а не „ако“ се любим. Всъщност, това бе първият случай, в който той бе допуснал някаква възможност за бъдещето. Преди никога не бе споменавал нищо за съвместния им живот. Лайза мобилизира всичките си сили, за да укроти страстта си, да се въздържи да не се притисне отново до него и да го моли омайващите му милувки никога да не свършват.

Ерик взе ръката ѝ и я поднесе към устните си за една последна целувка.

— Не забравяй — твой ред е да караш. Тръгваме по посока на Ню Орлиънс.

Очите им си казаха неща, които не биха могли да се изразят с думи.

ГЛАВА XI

Ерик извади красива златна халка от джоба на дънките си и я постави на пръста ѝ. Погледите им в този момент се срещнаха.

— Част от маскировката, тъй като ще се наложи да се регистрираме в хотел като семейна двойка — поясни ѝ привидно равнодушно.

Но не пусна дланта ѝ. Резултатът бе огнената клада, която разгоря в тялото ѝ.

След цяла сладостна вечност той върна ръката ѝ в собствения ѝ скут и отвори вратата на караваната.

— Вече е пет следобед. Стаята ни би трябвало да е приготвена.

— Смяташ ли, че ще е разумно да пренощуваме в хотел тук, в Ню Орлиънс?

— Мисля, че можем да си позволим този риск. Както ти обясних вече, нещата се изясняват постепенно. Остава да посетим още едно място, за да сложим и последното парче от мозайката. Последното доказателство.

Малкият хотел, който Ерик бе избрал, се намираше във Вю Каре, старата част на града. Павираните тесни улички, многобройните продавачи на цветя и богато украсените с ковано желязо балкони показваха, че това е френският квартал.

Портиерът ги отведе в една просторна стая и дръпна завесите към терасата.

— По-голяма част от мебелите са антики — отбеляза той. — Освен това, разбира се — посочи към леглото.

Снежнобялата копринена кувертюра чудесно хармонираше с морскосините завеси. Лайза погледна кревата, след това Ерик, но той бе зает с бакшиша на портиера.

Сега беше дегизиран като чернокос бизнесмен от „Бейтън Руж“ с името Пол Рокфорт, а тя бе неговата червенокоса съпруга, с лице обсипано с лунички.

Ерик пхна ръце в джобовете на самото си, прекоси стаята и пусна почти докрай щорите.

— Ако искаш, можем да отидем някъде — предложи той. — Бихме могли да излезем сред хората сега, когато краят е толкова близко.

Начинът, по който се изрази, предизвика мигновено паника в сърцето на Лайза. Ерик се приближи до нея.

— Разбираш какво имах предвид, нали?

— Да — отговори тя тихо.

Но това, което не знаеше, бе дали краят на този случай означаваше и край на тяхната връзка.

— И къде би искала да отидем?

Ентусиазмът, който демонстрира, изглеждаше пресилен.

— Искам да си останем тук и да няма никакъв Пол Рокфорт, нито Моли или Рикардо.

— Сигурна ли си? — попита Ерик меко.

Очите му търсеха нейните.

— Абсолютно.

— Добре тогава, лейди Луничаво лице. — Прокара пръст по носа ѝ. — Защо не измиеш луничките си, докато аз поръчам нещо за хапване?

Когато излезе от душа, Лайза се погледна в огледалото. Лицето ѝ все още блестеше от капките вода. „Коя е тази жена? Не е същата, която напусна Лос Анжелис само преди една седмица. Всичките ѝ «самоличности» са измити. Дали не е станало така и с най-първата — Лайза Ролинс?“

Искаше ѝ се да вярва, че положителните черти на Лайза Ролинс все още съществуват, и че дори са станали по-ярки. Чувстваше се по-уверена, когато е с Ерик, независимо от несигурното бъдеще.

Имаше нещо вълнуващо, тайнствено около него и това изненадващо ѝ доставяше удоволствие. Почти несъзнателно започна да върти около пръста си златната халка — този детайл от маскировката, тази малка лъжа, с която не ѝ се щеше да се раздели. Облече хавлията и се върна в спалнята. Ерик беше седнал зад бюрото и драскаше нещо на една хартийка. След това я постави разсеяно в пепелника и я запали. Изглежда го правеше по навик.

— Дойде ли най-последно и моят ред за душа? — попита я шеговито.

„Можехме да си го поделим“ — замалко не се изпусна Лайза.

— Да — отвърна гласно, поруменяла от дръзката мисъл.

Той се приближи към гардероба.

— Не си мисли, че върша посегателство над твоята независимост. Надявам се, че ще харесаш новата дреха, която съм взел за теб.

Свали от закачалката една елегантна червена вечерна рокля.

Докато Ерик се къпеше, тя я облече. Изведнъж ясно осъзна чистата си любов към него и правото си да го обича. Повярва също, че има място в живота му.

Реши да не си слага никакъв грим. Досега бе имало твърде много камуфлаж и фалш помежду им.

Ерик излезе от банята. Погледът ѝ се плъзна по загорялото му тяло, светлата му коса... Задържа се на дълбоките му кехлибарени очи... Премести се върху трапчинката на бузата му...

Беше същият мъж, който я бе посетил в офиса ѝ, макар сега единственото му одеяние да беше хотелската хавлиена кърпа.

Беше същият мъж, с когото си бяха поделили сладкиша с късмети в апартамента ѝ.

„Един непознат ще те поведе към нови светове.“ Това наистина се бе сбъднало. Пожела си и второто предсказание да се окаже вярно: „Ще намериш спокойствие, ако го търсиш настоятелно“.

Беше същият мъж, загрижен трогателно за нейната безопасност. Същият мъж, който не искаше да се раздели с нея.

Мечтателно изражение се появи на лицето ѝ, докато го съзерцаваше.

— Най-малкото, което трябва да направиш, е да се обърнеш, когато се обличам — каза той.

— Какъв срамежлив шпионин!

Въпреки желанието си да му се любува съвсем гол, Лайза изпита чувство на свян, което я завладя цялата и накрая взе връх. Застана с гръб към него.

— Не съм сигурен, че избрах най-подходящия десен за теб — отбеляза Ерик, докато обуваше панталона си. — Сещаш ли се за онзи

нашумял филм, в който именно жената в червено предаде изпечения шпионин?

— Той беше по-скоро гангстер, за разлика от теб.

Вече не се съмняваше. Вярваше, че е точно такъв, за какъвто се представя.

На вратата се почука и тя се обърна светкавично към него. Тъкмо обличаше самото си върху полуразкопчаната си бяла копринена риза. Сладостна тръпка за кой ли път я прониза при вида на мускулестите му гърди.

Ерик се прикри до вратата и ѝ даде знак да отвори.

— Вечерята, която поръчахте — оповести сервитьорът, облечен в изискан смокинг.

Лайза не беше експерт по лингвистика, но въпреки това френският му акцент ѝ прозвуча доста фалшиво. Отстъпи назад и хвърли бърз поглед към Ерик. Той ѝ кимна успокоително.

Значи келнерът беше истински. Просто един нюйоркчанин, опитващ се да изкара добър бакшиш. Той влезе в стаята, бутайки подвижната масичка за храна, върху която имаше блестящи сребърни съдове, покрити с гравирани, също сребърни капаци.

— Моля, оставете всичко на терасата — разпореди се Ерик.

Плати на сервитьора и го освободи. След това я покани да седне и ѝ поднесе в порцеланова чиния пикантните деликатеси.

— Поръчал съм супа от раци, задушени скариди, пъстърва с лимонов сок, специалитета им от стриди „Рокфелер“ и пушена съомга. Както и традиционните за тукашната кухня червен боб, ориз и пресни зеленчуци.

— Виждам, че искаш тази вечер да ни върви като по вода — прокоментира шеговито избора му на морска храна Лайза.

Ерик се усмихна.

— Просто се намираме в град, където такова меню е на особена почит.

— Това пък какво е? — тя надигна капака на другия съд.

— Ескаргоси.

— Охлюви? — На лицето ѝ се изписа отвращение.

— Както казах още първия ден в офиса ти, готов съм да започна живот с по-бавен ритъм.

Лайза имаше чувството, че неговият бавен ритъм би бил зашеметяваща скорост за нея.

В блестящата сребърна кофичка за лед очакваше да види прекрасно френско шампанско, но вместо това откри бутилка текила и повдигна вежди изненадана.

Ерик сви рамене.

— Може да се наложи да се подкрепим с нещо по-силничко през нощта.

След вечеря останаха на терасата, за да се полюбуват на френския квартал, който бавно потъваше във вечерния здрач.

Някъде отдолу проплака саксофон.

„Блус.“ Лайза си припомни, че точно Ню Орлиънс е градът, в който са родени блусовете. „Несподелена любов. Разбит живот. Пропаднали мечти...“

Тръсна глава, за да прогони мрачните си мисли.

— Какво ще кажеш за един танц? — прошепна ѝ Ерик.

„Идеални условия за агент на американските тайни служби да прелъсти жена“ — помисли си тя с усмивка, когато я притисна силно към себе си.

Някакъв блясък в далечината привлече вниманието ѝ.

— Да се надяваме, че никой не е приклепчен в някое свлачище на Ню Орлиънс... — неволно се отрони от устните ѝ.

Забелязала изненадания му поглед, Лайза му обясни, че бе видяла светлинка, подобна на сигналите, които ѝ бе давал е огледалото.

Преглътна мъчително.

— Би могло да бъде от бинокъл, насочен към нас, нали?

— Би могло, но е малко вероятно.

Притисна я още по-силно в обятията си.

— Все пак, да не забравяме, че Ню Орлиънс е град на светлините.

Блусът се лееше с томителна нега. Телата им сякаш се сляха. Лайза имаше чувството, че се издигат нагоре в небесата заедно с тези вълшебни звуци от саксофона.

Дъхът на Ерик сякаш изгори ухото ѝ и тя вдигна лице към неговото. Устните им се сляха. Погали я нежно по гърба, предизвиквайки вълна от омайващи усещания, и взе дланите ѝ в своите.

После докосна златната халка на пръста ѝ.

— Не си свалила този детайл от дегизировката — промълви.

Лайза бе изцяло подвластна на емоциите в този момент, но успя да отговори спокойно:

— Нали сме регистрирани като семейна двойка. Оставих я за всеки случай. Не съм забравила, че е само за временно ползване.

„Също като мен. В края на тази история и аз може да се окажа излишна.“ Тази мисъл я прониза дълбоко. Побърза да я прокуди в най-отдалеченото кътче на съзнанието си.

Устните на Ерик обходиха шията ѝ.

— Повярвай ми, че леглото не е всичко, което бих искал да ти предложи — каза ѝ тихо. — Но то е всичко, което мога да ти предложи сега.

Устните ѝ се доближиха до неговите.

— Достатъчно е... Този миг ми стига... „И споменът за него“ — добави мислено.

— Сигурна ли си? Наистина ли искаш да живееш ден за ден?

Ерик се отдръпна леко.

Лайза му отвърна с отчаяна целувка, изучавайки с език вътрешността на устата му.

— О-хо! — промърмори той. — Не е необходимо да си минавал курса „Разчитане по устни“, за да разбереш този отговор.

След броени секунди бяха вече в спалнята.

Тежкото дишане на Ерик се смеси със звука от ципа на роклята ѝ, миг преди Жената в червено да се превърне в Жената от плът.

Лайза нетърпеливо се зае с копчетата на ризата му и я изхлузи от плещите му. Той не по-малко трескаво разкопча сутиена ѝ. Голите ѝ едри гърди се притиснаха до атлетичното му тяло.

— О, Лайза, скъпа, любима моя...

Пръстите ѝ се плъзнаха по колана на панталона му. Усети усмивката му между целувките.

— Не искаш ли да видиш с какъв цвят съм днес?

— Какво? — едва успя да изрече Лайза.

— Слиповете, които ми купи — поясни Ерик. — Не желаеш ли да разбереш какъв е десенът им точно сега?

— Изгарям от нетърпение да узная...

Но когато спусна ципа на панталона му, и в дланта си усети мощния напор на великолепия му пенис, интересът ѝ към цвета на слипа му отстъпи място на съвсем други желания. Въздъхна дълбоко, чувствайки как жадната ѝ утроба се изпълва с гореща влага.

— Между другото — промълви в отмала, — рефлексите ти са чудесни...

Ерик изглежда бе решен да провери и нейните. Отхвърли кувертиурата от леглото, положи я върху хладните чаршафи и внимателно се отпусна върху нея.

Обсипа я с целувки. Ненаситните му пръсти, устни и език не оставиха недокоснато нито едно кътче на възбуденото ѝ тяло, предизвиквайки тръпки на върховно блаженство, взривявайки всяка фибра в него.

— Съжалявам, че в караваната не можах да те удостоя с вниманието, което заслужаваше...

Лайза простена сладостно, когато той прокара устни по гърдите ѝ и езикът му закръжи около възбудените им зърна.

Настръхна цялата. Нова мощна вълна от желание я заля.

Неистово изви ханша си, докато Ерик изхлузваше бикините ѝ.

— Моля те, моля те... — зашепна в транс с пресъхнала уста.

— Никога не бих могъл да ти откажа каквото и да било...

Той разтвори бедрата ѝ и утробата ѝ възторжено прие тръпнещия му член.

Телата им започнаха бавно да се движат в извечния любовен ритъм.

— Лайза... Лайза... Лайза...

Тя смътно осъзна, че не бе съвсем сигурна, с какво име да нарече този, когото обичаше, с когото се бе сляла в едно цяло. Реши да не мисли за това и да се отдаде без остатък, на мъжа, която я любеше. В този момент се чувстваше безплътна. Сплете крака около кръста му и отчаяно се вкопчи в него. През съзнанието ѝ преминаха като на филмова лента всички красиви мигове, които бяха изживели заедно — златистият отблясък на скалите в пустинята, великолепният залез в Ню Орлиънс, златната халка, опияняващите трели на саксофона.

И след това той. Само той. В един миг всичките тези картини се сляха в цветен калейдоскоп. Лумна огнен стълб пред очите ѝ и

шеметен оргазъм я разтърси като ураган. Скоро Ерик я догони със своя.

Пръстите им се сплетоха, така че и двамата усещаха хладния благороден метал на брачната халка.

Той я целуна и се приповдигна над нея. Изучаваше лицето ѝ, сякаш искаше образът ѝ да остане запечатан завинаги в паметта му.

— Лайза Ролинс, такава каквато си сега — без костюми, без грим, без преструвки — ти си единствената жена, която желая и някога бих пожелал.

Отново впи устни в нейните и след продължителната целувка добави:

— Никога не съм се надявал, че ще срещна жена като теб.

— И ти, такъв какъвто си в този момент, си единственият мъж за мен.

„Който и да си — помисли си Лайза, — бъди мой! Моля те, остани мой!“

Започна бавно и старателно да изучава всеки сантиметър от силното му и топло тяло. Пръстите ѝ напипаха малък белег близо до рамото му.

— Будапеща — каза Ерик, без да пояснява.

След това откриха драскотина на хълбока.

— Манила — произнесе той.

И така Лайза продължи да извиква спомени от неговото минало, използвайки тялото му като карта. Дъблин. Буенос Айрес. Кайро. Накрая стигна до белега на коляното му.

— Омаха.

— Омаха? — учудено попита тя.

— Паднах от велосипеда си.

Засмяха се и Лайза се притисна плътно до него. „Само да можехме да останем прегърнати така завинаги, бих била сигурна, че нищо лошо няма да му се случи повече. Не трябва да узнава, че го обичам. Поне тази грижа мога да му спестя. Нека бъде свободен да прави това което си пожелае след всички лишения и опасности, на които се е подлагал през живота си.“

Реши обаче да съхрани в сърцето си прекрасните мигове, които ѝ бе дарил.

— Не си длъжен да ми доверяваш цялата си история — каза му тихо. — Не вярвам от петгодишен да са те наели за агент на тайните служби! — побърза да се пошегува.

Ерик се замисли.

— Общо взето, така беше. Споменах ти преди, че баща ми е бил в тайните служби по време на войната. После в ЦРУ. Естествено, аз не знаех това, когато бях дете. Спомням си само, че постоянно се местехме от едно място на друго, и че той през повечето време беше някъде по работа. Майка ми го чакаше с месеци и винаги беше тъжна, когато заминаваше. Докато накрая й омръзна да чака. — След кратка пауза добави: — Бях първокурсник в колежа, когато тя почина...

Лайза усети, как той леко потрепери, преди да продължи:

— Баща ми не можа да преживее загубата й. Нямаше повече кой да го посрещне, когато се прибира вкъщи.

— О, Ерик, това е ужасно — промълви Лайза.

Той прошепна в ухото й:

— Затова, мила моя, не бива никой да ме обича, докато принадлежа към света на сенките.

Лайза го разбра, макар че не искаше да се съгласи с думите му. Но не му призна, че бе твърде късно — защото вече го обичаше.

До нея лежеше чаровен мъж от топла плът и кръв, а не някаква сянка.

През следващите няколко часа Ерик непрекъснато й доказваше, че е достоен за нейната любов.

Накрая заспаха прегърнати в сладостно изтощение.

Лайза се събуди с чувството, че отново е сама в леглото. Беше още тъмно.

— Ерик! — извика разтревожена.

— Тук съм, скъпа! — дочу гласа му от другия край на стаята.

Забеляза силуета на стройното му тяло, стана и прекоси помещението. Все още сънена, обви ръце около врата му и се притисна към него. С учудване установи, че е облечен.

— Защо са ти тези дрехи поред нощ? — промърмори тя.

— Канех се да те събудя след няколко минути...

Ерик включи нощната лампа върху бюрото. Промяната в лицето и косата му не бяха единствените изненади за нея. Мъжът, който стоеше насреща й, не беше просто един непознат. Беше свещеник.

Лайза се въртна, отиде до леглото, грабна един чаршаф и го уви около себе си.

Ерик се ухили.

— Този път на католик ли се правиш? — намръщи се тя.

— Нещо такова.

Приблужи се до нея и постави ръце на раменете ѝ. Лайза го отблъсна.

— Не ме докосвай — рече нервно. — Не сега.

— Защо не? — попита я през смях.

— Защото... Защото... Нали разбираш... Защото сега си свещеник.

— Но ти нали не си католичка?

— Как разбра?! — възкликна Лайза.

Изглеждаше доста комично пред „свещеника“ в този чаршаф.

— Коледната програма на Методистката църква в чекмеджето на бюрото ти, а и паспортът ти издават това.

— Е, толкова ли е важно? Уважавам и двете религии.

— Добре. Тогава, вярвам, нямаш нищо против, ако те отведа в манастир.

Според първоначалния му план Лайза трябвало да остане в хотела, докато той съберял и последните доказателства, но в случай, че станело нещо, би била в по-голяма безопасност в манастира близо до Лафайет.

— Това последно пътуване е наистина опасно — повтори Ерик. — Не искам да рискувам твоята сигурност.

— Няма да те оставя или да ти позволя ти да ме оставиш. Поне докато тази история не свърши.

„А след това можеш да ме напуснеш, ако пожелаеш.“ Тази мисъл я разтърси.

— Аз оставам с теб... — Направи отчаян жест, когато осъзна, че не знае какво име да добави. — ... Който и да си.

— Отец Райън О’Майли. — Той направи лек поклон. — На вашите услуги, дете мое.

Размениха си още няколко реплики, преди Лайза да тропне с крак и да каже властно:

— Ще дойда с теб. Или ще те последвам. Кое то си избереш. Освен ако не ме вържеш за леглото.

Ерик повдигна вежди.

— Интересна идея. — След това предложи друга възможност: — Бихме могли да разрешим спора с дуел, тъй като Ню Орлиънс е прословут с дуелите си. Условието ще бъдат: на петдесет крачки разстояние един от друг с букет рози в ръка.

— Знаеш, че съм безспорният фаворит — каза тя и добави със сериозен тон: — Виж, ще бъде отново Жената в червено, която добрият отец Райън О'Майли се опитва да вкара в правия път.

— Не — въздъхна Ерик, — но щом толкова настояваш да дойдеш с мен, има нещо по-подходящо за тебе в куфара.

— „Свещеникът и летящата монахиня“ — промърмори Лайза с раздражение, настъпвайки дългото му черно расо, докато се качваше в малкия самолет „Чесна 404“, който Ерик бе наел. — Как ли ще се дегизират, когато всички монахини започнат да носят дълбоки деколтета? — продължи да недоволства, докато затягаха коланите си.

Той я бе инструктирал да обуе дънките си под расото. Готова бе да се обзаложи, че нормалните монахини не го правеха. В Ню Орлиънс бе твърде горещо и влажно за няколко ката дрехи.

След като двигателите заръмжаха и самолетът излетя, Лайза погледна през люка.

— Дяволски високо е — констатира.

Отпусна се и затвори за миг очи, опитвайки да си представи, че са отново в караваната — само двамата — и просто се движат нанякъде по магистралата. Искаше ѝ се Ерик да я прегърне, но това не би било уместно при сегашните обстоятелства.

Интериорът на самолета осигуряваше уединение за пътниците. Тежка завеса ги отделяше от кабината на пилота. Това ѝ спестяваше допълнителното неудобство, че пилотът щеше да стане свидетел на страха ѝ от високото.

С все още притворени клепащи попита:

— Защо трябваше да летим?

— Искях да стигна последната си цел в ранните утрешни часове — отвърна Ерик. — И освен това, можем да си го позволим, тъй като случаят вече е към края си, а са ни останали доста пари.

Пресегна се, сложи ръката си върху нейната и я погали нежно.

— А имам и по-специални причини да желая ангажиментите ми да приключат възможно най-бързо.

Лайза се надяваше тези причини да се окажат същите като нейните.

Беше изминало малко повече от половин час, когато го чу да става от мястото си и да се движи насам-натам. Притвори едното си око и обърна глава към него. Носеше две малки найлонови торби.

— Тихо — прошепна й. — Събличай расото и си сложи това.

Подаде й едната.

— Защо? — Страхувайки се, че предугажда отговора на въпроса си, тя пребледня.

— Пилотът промени посоката на полета още щом излетяхме от Ню Орлиънс. Сега летим по маршрут, различен от този, който ще ни отведе до целта ми. Добре, че в колежа изкарах курс за напреднали по въздухоплаване. Не знам със сигурност, за кого работи пилотът и къде ще ни откара. Знаем само, че сега би трябвало да летим над вода, а ние сме над суша. — Ерик погледна през прозорчето, за да се убеди в правотата си. — И добре, че сме над суша, защото ще трябва да скачаме.

Лайза проследи погледа му. В мрачното небе се появиха първите проблясъци на утрото. Светлите ивици приличаха на пръсти на огромен скелет, сякаш протегнати към тях.

— Сигурно се шегуваш — заекна, макар да разбра добре, че й говори съвсем сериозно. — Аз се страхувам от високо.

Сети се изведнъж, че скокът с парашут не бе единствената им възможност. Това я успокои за миг.

— Не можеш ли просто да издебнеш пилота, да го удариш и да обърнеш самолета в правилна посока — заинструктира го като невръстно дете.

— Да не мислиш, че умея да върша всичко? Нямаме друг избор, освен да скочим.

Тя стисна седалката толкова силно, че кокалчетата на пръстите й побеляха.

— Тръгвай без мен.

— Знаеш, че няма да те оставя тук.

Гласът му бе спокоен и нежен, но тези думи не я успокоиха.

— Овен това, ти бе тази, която настоя да се държим един за друг.

— Тогава ти скачай пръв — предложи Лайза едва контролирайки се. — Аз ще гледам, как го правиш, и ще си дам кураж.

— Не на мен тия!

Ерик я хвана за ръцете и започна внимателно да я издърпва от седалката.

— Добре, добре — започна да го увърта тя. — Ще си сложа парашута, но не обещавам, че ще го използвам.

Загледа се в расото си, захвърлено на пода. Искаше да се разсее за секунда от мисълта за скока. Ерик бързо я върна към действителността.

— Нека ти припомня всичко отново. Просто се дръж за мен. Ще скочим заедно. Пилотът ще разбере, че напускаме самолета още щом отворим вратата, но ние известно време ще падаме свободно и ще се надяваме, той да не забележи местонахождението ни. Дръж се здраво за мен, но нека скочим точно в мига, когато ти дам сигнал. Ще дръпна твоята корда и парашутът ти ще се разтвори. Аз ще продължа да падам свободно още няколко секунди, за да се отдалечим на достатъчно разстояние един от друг. Така парашутите ни няма да се оплетат. Когато стигнеш земята, опитай се да се претърколиш на една страна. Аз ще съм се приземил преди теб поради по-дългото свободно падане.

— Ще се постарая да не се плъосна върху теб — успя да изрече Лайза въпреки учестеното си дишане.

— Ще бъде по-възбуждащо, ако направиш обратното.

„Не бива да си прави шеги с мен точно в тази ситуация! В никакъв случай.“ Струваше й се, че ще умре от страх още преди да стигне земята. Надяваше се, че той ще жалее за нея поне няколко дни.

Застанаха пред вратата и Ерик здраво я прегърна през кръста. Тя веднага се вкопчи за него. Нямаше нужда от допълнителна покана. Притвори клепачи, когато я отвори със сила и хладният въздух нахлу вътре.

От устата й излезе нещо като:

— Аз... не... мога... да го... направя... Ерик. Просто не мога-а-а!

— Ти току-що го направи — отвърна той като се отблъсна от самолета и я повлече със себе си в бездната. Лайза го чу да казва още нещо, но не разбра думите му.

Единственото, което със сигурност знаеше в този момент бе, че на света има много по-разумни и безопасни начинания от това да

скачаш от самолети и да очакваш едно тънко парче плат да те задържи във въздуха.

Обви с крака тялото на Ерик.

— Хей, скъпа — пошегува се той, — не му е нито времето, нито мястото да ме прелъстяваш. — И в следващия миг извика: — Разтварям парашута ти.

„Не мога да се пусна от теб. Не мога.“

Дъхът ѝ секна, преди да почувства, че някаква сила я дръпва обратно нагоре. Парашутът ѝ се бе разтворил.

Под себе си видя още един разцъфнал парашут. Любовта ѝ към Ерик надделя над ужаса, който изпитваше.

Земята я очакваше в това студено, мрачно утро.

ГЛАВА XII

Приземи се точно както Ерик я бе инструктирал — претъркулвайки се на една страна със свити колене. Показа се, че беше паднала в плитко блато. Искаше ѝ се да целуне лепкавата тиня, но се страхуваше, че ще се нагълта с вода.

— Ерик! — извика.

Никой не отговори.

Измъкна се от подгизналия парашут, надигна се и се огледа във всички посоки.

— Ерик! — продължи да вика, колкото ѝ глас държи. — Ерик!... Джон!...

Едва сподавяше сълзите си.

— Никой ли няма...

„За Бога! Не видях никакъв парашут под себе си, докато се спусках!“ Но Лайза не можеше, не искаше да приеме най-лошото. „Ерик е жив! Нищо не му се е случило. Нищо. И аз ще го намеря! Вятърът! Сигурно го е отвял по-нататък.“ Спомни си ъгъла, под който падаше към земята, и тръгна в тази посока.

Напредваше бавно, газейки гъстата, воняща тиня.

Опитваше се да не мисли за възможните опасности — подвижни пясъци, водни змии и жаби. Продължаваше да вика Ерик с всички сили.

— Лайза! — Най-после той ѝ отговори. — Лайза, насам. Ела насам.

Затича се по посока на гласа му, като на няколко пъти се просна по лице в благото. После прекоси някаква открита местност и навлезе в лабиринт от кипариси.

— Лайза — мекият, плътен баритон дойде отгоре. — Тук съм.

Вдигна глава и го видя да се поклаща като марионетка, завързана за въжетата на парашута. При тази гледка избухна в смях, освобождавайки се от натрупалото се напрежение.

— Извинете ме, господине — каза хълцукайки, — стори ми се, че сте храст.

— Ще взема предвид забележката ти следващия път, когато се дегизирам. — Тонът му изразяваше раздразнение. После добави привидно равнодушно: — Така поне не съм застрашен от алигатори.

— Алигатори! — изкрещя Лайза и почти се изкачи на кипариса, преди да разбере, че сега бе негов ред да се разсмее от все сърце.

— Не мисля, че състоянието ти позволява да си правиш такива шеги с мен — предупреди го, заканвайки му се с пръст.

— Ще ми позволиш ли да ти напомня, че това кипарисово дърво нямаше да се изпречи на пътя ми, ако ти се бе съгласила да скочиш по-рано?

Тя освободи едната му ръка, така че Ерик успя да се отвърже. После седна до нея на клона.

— Новият „клон“ на „Дензигър“? — подхвърли иронично. — Оттук ли трябва да започна живота си?

В следващия момент чувствата им взеха връх над всичко останало и те се вкопчиха в една безумна прегръдка.

Няколко часа по-късно слънцето жареше толкова безмилостно, че Лайза очакваше тинестата вода, която имаше цвят на кафе, да заври всеки момент. Ерик бе оставил свещеническото расо заедно с парашута, но бе доста неподходящо облечен за преход през блатата. Беше я прегърнал през рамото, подкрепяйки я през мочурището.

Най-после се озоваха пред пращен коларски път и, проследявайки извивките му, установиха, че води до малко градче.

— Има мотел — рече Ерик.

Лайза присви очи и забеляза стара каменна сграда, боядисана в светлорозово.

— По нищо не личи, че е на Американската автомобилна асоциация — отвърна тя, търсейки с поглед познатия знак „AAA“.

— Ако се вгледаш по-внимателно, ще откриеш, че е един обикновен бардак.

Прекошиха фоайето, чийто под бе покрит с линолеум. Лайза бе мокра до кости и кална от главата до петите. Ерик не беше в много по-

добро състояние, въпреки че кипарисовото дърво го бе спасило от тинята.

Управителят ги поздрави с британски акцент. Носеше сив костюм, кафеникава вратовръзка и бяла риза.

— Дамата, която се бори срещу блатото? — предположи той. — И нейният помощник?

— Не съвсем — отвърна Ерик. — Всичко, което искаме, е една стая.

— Струва ми се, сър, че вече сте имали толкова вълнуващи преживявания, каквито не бихме могли да ви предложим в нашия мотел. Колко време ще ни гостувате?

— Около десет часа.

След като Ерик се осведоми за точното им местонахождение, разписанието на автобусите и някои други подробности, влязоха в стаята. Лайза реши, че денят ѝ бе достатъчно отворителен и без да се оглежда в евтините хотелски огледала на четирите стени и по тавана. Видеокасетофон и няколко касети със сексфилми бяха поставени върху шкафчето до прозореца.

Тя въздъхна дълбоко.

— Мисля, че е твърде рано за това в нашите взаимоотношения.

— Не — поправи я Ерик, — твърде късно е.

Лайза се извърна бавно към него. Струваше ѝ се, че и намеква за края на връзката им, за това, че повече никога няма да имат мигове на нежност и лудо любовно опиянение.

Той ласкаво обхвана с длани мръсните ѝ бузи.

— Чувствата ми към теб са прекалено силни. — Кехлибарените му очи я обливаха с топлотата си. — Затова не са ми необходими никакви възбуждащи атрибути.

Устните му се впиха в нейните.

— Мисля, че трябва да се поизмием — усмихна се Лайза. — Искаш ли да се изкъпем заедно или да хвърлим жребий, кой да влезе пръв.

Докато сапунисваше стройното ѝ младо тяло, тя направо се разтапяше като сладолед под жаркото флоридско слънце. „Хигиенизирането“ не трая дълго. Връхлетя ги такава безумна възбуда, че хукнаха презглава към леглото.

— Дали ще имаме сили след днешния ден в блатото... — успя да промълви Лайза.

— Обещавам ти, че няма да съжаляваш, скъпа.

Тя въобще не се съмняваше, че Ерик наистина ще изпълни обещанието си.

Когато мощният му пенис я изпълни докрай, имаше усещането, че се извисяваха в облаците. Телата им се сляха и се понесоха към ефирния свят на влюбените...

После дълго лежаха потни, задъхани и морни.

— Не ми се иска да те оставя сама в този мотел. Нищо чудно британецът да даде стаята на някой клиент заедно с теб.

— Ерик — усмихна се Лайза, — не бъди такъв ревнивец. Нищо няма да ми се случи.

— Добре — съгласи се той, — ще изляза за малко. Тъй като одеянията ми са в малко по-добро състояние от твоите, налага се аз да напазарувам. Ще купя нови дрехи, обувки и някои други неща. Ще се върна навреме за автобуса. На два часа път оттук се намира градът, който е най-близо до крайната ми цел. Ще наемем стая някъде.

Слънцето вече залязваше, когато напуснаха хотела, пристъпвайки бавно-бавно. Бяха се дегизирали като възрастен, посивял мъж и белокоса старица.

— Сега имаш възможността да прецениш дали ти харесвам като старец — отбеляза Ерик.

Искаше й се да му отговори утвърдително, но вместо това го подразни:

— Не мога да преценя. Може да оплешивееш дотогава.

— Е, с коса или без — отвърна той, — все още ще мога да ти дам това.

Прегърна я и устните им се сляха.

В този момент забелязаха, че една истинска двойка старци изумено ги наблюдаваше. Жената смушка мъжа, кимайки към тях. Той повдигна безпомощно рамене, после махна раздразнено с ръка и отминаха.

Ерик и Лайза едва сдържаха смеха си.

Планът на Ерик бе призори да се промъкне във военен тренировъчен лагер, организиран от една латиноамериканска държава със съгласието на американското правителство, въпреки че това било

противозаконно. Американското правителство не знаело, че там се обучават наемници, които после воювали на страната на двете крайни групировки в латиноамериканската държава — дясно настроеният диктатор и така наречените „червени въстаници“. Диктаторът подклаждал гражданската война, уж за да осигури потока от долари, идващи от американската хазна, за умиротворяване на положението. В действителност, той отклонявал сумите към банковите си сметки в чужбина.

— Така че, този път е твърде опасно, за да дойдеш с мен — завърши Ерик.

Заклучителното му изречение постави началото на обикновените при такива случаи спорове.

— Нямаш специална подготовка, необходима за подобни операции — аргументира се той.

— Греша. Прочетох една статия в миналия брой на „Космополитън“, в която се говореше за това как да се промъкваме заедно с приятеля си шпионин.

— Нещата са сериозни, Лайза — опита се да я погледне строго, но от очите му струеше нежност, която не успя да прикрие.

— Съумях да те измъкна от свлачището и да те сваля от дървото, без да съм изкарала специални курсове как се прави това — напомни му Лайза.

— Така е. Не ми го натяквай повече!

— Засега няма. Може би по-късно ще ми се удаде нова възможност — намигна му дяволито.

Все пак той се съгласи да го придружи поради две причини — първо, защото тя го заплаши, че ще го последва, дори и без съгласието му, и второ, защото знаеше, че пилотът щеше да издаде местонахождението им, и Лайза би била в по-голяма безопасност, ако тръгнеше с него.

През нощта отново се любиха страстно. Когато Ерик се унесе в сладостна дрямка, тя продължаваше да стои будна, сгушена в него. Може би за последен път бяха заедно и не искаше да пропусне нито един миг на блаженство. Вслушваше се в пулса на сърцето му, в ритмичното му дишане...

Стана преди него и започна да се дегизира.

„Скокът с парашут и преходът през мочурището си имат и добрата страна — Ерик беше мой още една незабравима нощ“ — помисли си.

Той скоро се събуди. Когато първите слънчеви лъчи се прокраднаха през щорите, вече прикрепяше сивия си мустак и си слагаше перуката.

За нейна изненада, не поднови снощния спор. Просто я хвана за ръката, погледна я в очите и тихо попита:

— Сигурна ли си?

Лайза храбро срещна погледа му.

— С теб съм докрай.

Ерик отвори вратата, прекрачи прага и за момент остана неподвижен, сякаш обмисляше нещо.

Изведнъж я сграбчи и устните им се сляха в страстна целувка.

„Дали не се сбогува с мен“ — мина през ума ѝ.

Беше почти пладне. Двамата лежаха под прикритието на един храст на билото на някакъв хълм. Ерик бясно снимаше тренировъчния лагер.

— Готово — прошепна той възбудено. — Заснех няколко от офицерите, които се сражават на страната на въстаниците в родината си.

Лайза беше разочарована. Това начинание се бе оказало по-лесно и по-безопасно от всичко, което бяха преживели досега.

„Или може би опасността е станала неизменна част от ежедневието ми и вече не ми прави впечатление...“

Бързо промени заключението на размислите си, когато високи ботуши закриха зрителното ѝ поле.

Обръщайки се бавно по гръб, установи, че бяха обградени от трима войници в непознати униформи.

— Няколко снимки за вкъщи? А, дядо? — Единият от тях побутна с ботуша си Ерик. После добави: — Ти и твоята баба идвате с нас. Командирът иска да си поговорите.

Ерик се надигна така, сякаш всички кости на „старешкото“ му тяло го боляха от усилието.

— Защо, синко, нима не се намираме до „Епкът Сентър“? — рече с немощен глас.

Чу се някакво хрущене, когато кракът му срещна ченето на войника. Със същата лекота се справи и с останалите. Всичко свърши за секунди.

— Да се махаме, преди да са им дошли подкрепления — той сграбчи Лайза за ръката. — Не съм Чък Норис.

— Наистина не си — отвърна възхитена. — Ти си много по-добър!

Някой извика от лагера. Бяха ги забелязали! Войниците се втурнаха да ги преследват.

— Леле-мале! — извика Лайза като видя как един танк завъртя дулото си към тях и двигателят му изрева страховито.

Хукнаха през блатото. После прекосиха някаква камениста местност.

Тъкмо когато Лайза почувства, че се задушава, и се опитваше да събере достатъчно сили, за да каже на Ерик да продължи без нея, се озоваха пред малка ферма.

Огледаха се набързо и под навеса откриха един кон на кафяви петна.

— Нали веднъж ми беше казала, че не можеш да яздиш! — в гласа на Ерик се прокрадваше отчаяние.

— Току-що се научих — отговори тя, успокоявайки се с мисълта, че седлото не е толкова високо, колкото самолета.

Ерик се качи пръв, след което ѝ помогна да се настани зад него. Лайза се вкопчи в тялото му, притискайки се с всичка сила към гърба му, докато той пришпорваше коня.

Намали ход, щом стигнаха до къщата, и поздрави фермера, който пушеше лула на верандата.

— Ще използвам това превозно средство за правителствени цели.

Размаха карта, на която беше написано: „Обществена библиотека на Синсинати“, и хвърляйки няколко банкноти и на мъжа, обеща:

— Ще върна коня по-късно.

Лайза крачеше напред-назад из бедно обзаведения кабинет на библиотеката, докато го чакаше. Бе настоял името ѝ да не се появява в пресата и този път тя се съгласи, без да му противоречи. Точно в този

момент Ерик даваше пресконференция в обществения център на Лехай Ейкърс, Флорида.

„Твърде дълга пресконференция.“ Лайза нетърпеливо поглеждаше часовника си. Ерик бе решил, че предаването на целия разказ едновременно по кабелната телевизия и по радиото е най-сигурната защита и за двамата. Нямаше да разкрие никакви държавни тайни, а просто щеше да извади на показ машинациите на диктатора.

„Но какво ще стане, ако някой е решил да затвори устата му?“

Точно когато ѝ се струваше, че няма сили повече да чака, вратата се отвори и той се появи с широка усмивка.

— Всичко свърши — обяви победоносно.

„Всичко ли? И това между нас?!“ Болезнените въпроси нахлуха в съзнанието ѝ. Но преди да успее да си отговори, някой влезе.

Лицето на Ерик грейна.

Някаква дребничка блондинка се хвърли с радостен вик на врата му. Дълго време останаха прегърнати.

Лайза усети, че трябва да се измъкне незабелязано. „Няма да е лошо да прегледам някои книги в заемната или да си намеря друга работа. Може би трябваше да остана в блатото, за да стана храна на алигаторите!“

Всяка фибра от тялото ѝ плачеше, като гледаше прегръдката на Ерик с тази жена с коса като снопчета слънчева светлина. „По дяволите! Не се виждат никакви тъмни коренчета. Това явно е естественият ѝ цвят!“

Биваше си я. Късата рокля с тънки презрамки откриваше кадифения ѝ тен. Изваяните ѝ коралови устни целунаха нежно Ерик по трапчинката.

Лайза се бе опитала да се подготви за раздялата с него. Въпреки чувствата, нежността и приятните мигове, които бяха преживели заедно, той не бе ѝ обещавал нищо за бъдещето. Но никаква подготовка не би могла да я предпази от разочарованието и болката да го гледа в обятията на друга жена...

Това, което ѝ се струваше, че беше траяло цяла вечност, не бе продължило повече от няколко мига. Ерик и блондинката се разделиха, като продължаваха да се усмихват един на друг.

„Жестоко е двама души да изглеждат толкова щастливи, когато друг до тях е така нещастен“ — помисли си.

— Лайза — каза Ерик, — запознай се с...

Той спря, преди да произнесе името, несигурен, дали може да го открие пред нея.

Блондинката пристъпи напред и хвана дружелюбно Лайза за ръката.

— Мисля, че мога да ти се представя. Повярвай ми, ти успя да спечелиш доверието ни през последната седмица. Приятно ми е, аз съм Ниера Маскоти. Между другото, казаха ми, че Софи добре се грижела за рибките.

— Н. М.! Ти си Неясното Минало! — възкликна Лайза.

Ниера изглеждаше объркана.

— За бога, не съм. Опитвам се да не оставям неизяснени моменти в живота си.

Ерик измърмори нещо като обяснение:

— Веднъж ѝ споменах инициалите ти...

Ниера повдигна вежди.

— Разбирам. А твоето име?

— Лайза ме знае като Ерик Тревор или като Джон.

— Наистина ли? — отново сбърчи вежди тя.

— И така — промени темата на разговора Ерик, — за какво си изпратена? Да се споразумеем за нещо или да ме принудиш да направя нещо.

— И двете — призна Ниера откровено. — Смятах, че имам някакво по-особено влияние върху теб, въпреки че работим за различни разузнавателни отдели. Тъй като ние... Е, нали разбираш за какво става дума. Искях да те убедя, да не даваш пресконференцията, но полетът ми от западния бряг закъсня поради мъгла. Трябва да ти кажа, Джон Ерик Тревор, че не си загубил нюха си. Кой друг би имал смелостта да даде национална пресконференция в обществен център като Лехай Ейкърс, Флорида?

Смехът ѝ прозвуча като звънчетата на шейната на Санта Клаус и при това през август. Ерик я боцна с пръст по носа.

— А сега ми кажи, какво трябва да ме накараш да направя.

— Добре — отвърна Ниера, едва сдържайки се да не се разсмее отново. — НРС няма да има нищо против, ако им напишеш един чек за три милиона долара.

— Три милиона долара?! — възкликна Лайза, достатъчно високо, за да накара всеки посетител на библиотеката в радиус от десетина метра да я погледне с укор.

— Това е работа на нашия латиноамерикански „приятел“ — обясни й Ерик. — От известно време той влага пари на мое име в една банка на Кайманските острови. По този начин иска да ме дискредитира.

Небрежно седна върху бюрото и кръстоса крака.

— Преди всичко, парите не принадлежат на НРС, а и не виждам никаква друга причина да им ги дам. Освен това, никой друг не може да тегли от банковата ми сметка там. Така че мога да направя с тези пари каквото си искам.

Лайза се отпусна в близкото кресло. Майка й обичаше да казва, че да се влюбиш в богаташ е толкова лесно, колкото и в бедняк.

Ниера разпери ръце.

— В никакъв случай не искат да те оставят с пръст в устата. Наредиха ми да те уговоря да останеш в НРС, така че ще получаваши годишната си заплата и... пенсията, която ти се полага.

— Мисля, че вече си получих пенсията — Ерик стана и започна да крачи напред-назад. — А също и допълнителната пенсия на Крейг Брейдън.

— Къде е Крейг сега?

— Пилее се някъде из Карибско море.

Ниера се почувства задължена да поясни на Лайза:

— Крейг му беше партньор преди години. Раниха го при изпълнение на служебен дълг и получи пенсия по инвалидност. Ерик се бе привързал твърде много към него.

— Крейг беше гений по финансовите операции — разсъждаваше Ерик на глас. — Обичаше да се грижи за приятелите си. Мисля, че ще му хареса да работи като управител на новата благотворителна фондация, която ще основа с по-голямата част от парите. Ще подпомогна невинните жертви от латиноамериканската война, доставяйки им храна, медикаменти и други неща от първа необходимост. — После добави с характерната си усмивка: — Главният офис на тази фондация се бъде на Кайманските острови, така че ще плащам данъци само върху парите, които ще използвам лично.

Лайза и Ниера се бяха втренчили в него.

— Така да се каже, възнамерявам да започна с първоначален капитал от сто хиляди долара, което е по-малко от три процента от цялата сума. Само лихвите възлизат на около петдесет хиляди долара, което е напълно достатъчно, за да може Лайза да си открие собствено бюро за безработни.

„Явно мисли за бъдещето ми. Как може едновременно да ми причинява радост и болка! Искане да ме овъзмезди за въвлечането ми в аферата. За да не го гризе съвестта...“

Унилото ѝ изражение не убягна на Ниера. Наблюдателната блондинка тръгна към вратата.

— Сигурна съм — каза тя, — че вие двамата бихте пожелали да си поговорите насаме.

Погледна към Лайза:

— Между другото, трябва да ти се извиня за грубото държание на двама агенти в Лос Анжелис. Единият, познат ти като Дуайт, и другият просто си вършеха работата, ъ-ъ... — Ниера търсеше подходящата дума. — Понякога Дуайт е твърде „патриотично“ настроен. Доскоро той работеше извън пределите на Щатите.

„Още един шпионин, който има проблеми с нормалното държание“ — помисли си Лайза.

Чу хлопването на вратата, но не можа да отмести поглед от Ерик. Душата ѝ жадно поглъщаше топлината на очите му. „Може би за последен път?“

Погледът ѝ се спря върху прелестната му трапчинка. После се плъзна надолу по мускулестите рамене и силните му гърди. Изглеждаше прекрасно в тъмносиния костюм, а с тази бледосиня риза и елегантна вратовръзка приличаше точно на водещия от едно популярно предаване по телевизията.

— Най-после — не се сдържа да признае, — успях да съзря истинския мъж в теб, въпреки многото маски.

Но в следващия миг се поколеба, дали това наистина бе точно така. „Може би просто вярвам в това, в което ми се иска, а в действителност участвам в един десетдневен маскарад.“

— Донесох ти нещо — Ерик бръкна в джоба на самото си. — Опасявам се, че малко се е поизмачкало. Тъкмо за хербария ти.

Подаде ѝ стръкче момина сълза и я хвана за ръката.

— Единственото, което успях да намеря в това затънтено градче.

— Благодаря ти — каза тихо с пресъхнала уста. — Какво означава белият цвят?

— Приеми го за символ на празна страница. Все едно да започнеш нещо отначало с нови сили.

„Винаги ще пазя това цвете като спомен за шпионина, когото съм обичала. Това е единственото, което ще ми остане от него. — Прехапа устни и с голямо усилие на волята съдържа сълзите си. — По-добре да си тръгвам, преди да съм припаднала в обятията му!“

— Разбирам... Е, тогава сбогом. И се пази — промълви с дрезгав глас.

— Каквооооо?! — настръхна Ерик от изумление. — И ще ме изоставиш по този начин?!

— Нали каза, че искаш да започнеш отначало — заекна Лайза, опитвайки се да потисне чувствата си. — Едва ли включваш и мен в плановете си.

— Разбрала си ме погрешно. — Усмивката му погали лицето ѝ. — Не бих искал да започна нова страница без теб.

— О, Ерик! — Тя се притисна към него.

— Надявах се, че ще можем съвместно да открием бюро за безработни. Твоят опит и моите връзки биха се съчетали чудесно. Мисля, че много бивши агенти желаят да си намерят нова работа.

— О, Ерик! — отново възкликна Лайза, но този път с известно разочарование.

„Изглежда, че това е само едно делово предложение...“

— Имам и друга молба към теб. — Ерик наклони глава, изострайки любопитството ѝ. — Съдейки по вкуса ти, бих желал и занапред да избираш бельото ми.

Отново бръкна в джоба си и извади златна халка с малко камъче.

— Готово — заяви, поставяйки я на пръста ѝ.

— И с това свикнах — трепна тя. — Нали ти го измисли.

— Радвам се, че ти харесва. Семейна реликва е.

Беше толкова щастлива, че ѝ трябваше известно време, докато обмисли следващия си въпрос:

— И разнасяше пръстена на майка си из цялата страна през всичкото това време?

— Не. Купих го в един антикварен магазин и е твърде вероятно да е принадлежал на майка ми.

„Отново лъжи.“ Това ѝ напомни, колко малко го познаваше всъщност. Отвърна се от него.

— Съжалявам, Лайза. Просто се шегувах, повярвай ми.

Ерик взе ръката ѝ и я сложи отляво на гърдите си.

— Виждала си повечето от белезите ми, но ако ме напуснеш, най-дълбокият белег би останал невидим — тук, в сърцето ми.

И добави:

— Обичам те, Лайза!

— И аз те обичам! — въздъхна тя.

Радостта ѝ помръкна от факта, че не може да прибави подходящото име към това най-съкровено от всички признания.

— Но как мога да разбера кога говориш истината?

— От секундата, когато ти дадох онова обещание в твоя апартамент, съм ти говорил само истината. — Кехлибарените му очи молеха за разбиране. — Ти искаш аз да ти вярвам. Но това трябва да бъде взаимно.

— Значи оттогава не си ме лъгал? По дяволите, Ерик Тревор, или който и да си. Дори не знам истинското ти име. Не мислиш ли, че бъдещата ти съпруга трябва да знае поне това?

Той се ухили и трапчинката му отново се появи.

— Ако не харесваш фамилията ми, можеш да запазиш моминското си име. Като знам колко си привързана към съкращенията, искам да те уверя, че първата буква от фамилното ти име няма да се промени. Ерик Тревор е втората част от моето име — Замълча, за да засили ефекта от следващите си думи: — Първата е Джон.

— Още не съм разбрала, какво фамилно име ще приема след женитбата.

— Вече ти казах, че няма да е нужно да промениш инициала си. Как ти звучи г-жа Джон Ерик Тревор Рандъл?

— Доста по приемливо от г-жа Райън О’Маили, съпруга на достопочтения отец — изхихика Лайза.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.